

fior

volumul 1 din seria

lupii din
mercy falls

maggie stiefvater

maggie stiefvater

fiot

Traducere din limba engleză
LAURA FRUNZĂ

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
STIEFVATER, MAGGIE

Fior / Maggie Stiefvater; trad.: Laura Frunza
– București: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-64-6

I. Frunza, Laura (trad.)

821.111-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, ROMANIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

MAGGIE STIEFVATER
Shiver
© Maggie Stiefvater, 2009
Toate drepturile rezervate

© Editura RAO, 2011
pentru versiunea în limba româna

2011

ISBN 978-606-8251-64-6

*Pentru Kate,
deoarece a plâns*

Unu Grace

-9° C

Îmi amintesc că zăceam în zăpadă, o mică pată de căldură care se răcea, înconjurată de lupi. Mă lingeau, mă mușcau, se agitau în jurul trupului meu, se împingeau. Trupurile lor înghesuite blocau puțină căldură pe care o oferea soarele. Gheața sclipea pe gâturile lor îmblănite, și respirația lor căpăta forme opace care rămâneau aninate în aerul dintre noi. Mirosul de mosc al blănurilor lor mă făcu să mă gândesc la câini uzi și frunze arse, plăcut și terifiant. Limbile lor îmi topeau pielea, colții lor puternici îmi sfâșiau mânecile și îmi smulgeau părul, pătrundeau dincolo de claviculă, spre vena jugulară.

Aș fi putut să țip, dar n-am făcut-o. Aș fi putut să mă zbat, dar n-am făcut-o. Pur și simplu, am rămas acolo și am așteptat să se întâmple, privind cerul lăptos de iarnă de deasupra mea.

Un lup își împinse nasul în mâna mea și apoi în obrazul meu, aruncând o umbră pe fața mea. Ochii lui galbeni se uitară într-ai mei în timp ce ceilalți lupi mă smuceau încoace și încolo.

M-am uitat în ochii aceia cât de mult am putut. Galbeni. Și, de aproape, străluceau uimitor cu fiecare nuanță de auriu și căprui. Nu voiam ca el să își întoarcă privirea, și n-a făcut-o. Voiam să mă întind, să îl apuc de gât, dar mâinile îmi rămaseră ghemuite la piept, cu brațele înghețate pe lângă corp.

Nu-mi aminteam cum e să-ți fie cald.

Apoi, a dispărut, și, fără el, ceilalți lupi se îngrămădiră deasupra mea, prea aproape, sufocându-mă. Ceva păru să tremure în pieptul

meu.

Nu mai era soare, nu mai era lumină. Muream. Nu-mi aminteam cum arăta cerul.

Dar n-am murit. M-am cufundat într-o mare de frig, apoi am renăscut într-o lume de căldură.

Îmi amintesc asta: ochii lui galbeni.

Credeam că n-am să-l mai văd niciodată.

Doi Sam

-9° C

Au smuls fata de pe leagănul din spatele curții și au târât-o în pădure; trupul ei lăsa o urmă superficială în zăpadă, din lumea ei spre a mea. Am văzut cum s-a întâmplat. Nu i-am împiedicat.

Fusese cea mai lungă și mai rece iarnă din viața mea. Zi după zi, sub un soare palid și inutil. Și foamea, foamea care mă ardea și mă rodea, un stăpân nesătul. În luna aceea nu se întâmplă nimic, peisajul era înghețat într-o dioramă în alb-negru, fără viață. Unul dintre noi fusese împușcat când încerca să fure gunoi din spatele casei cuiva, așa că restul haitei rămăsese în pădure și murea de foame încetul cu încetul, așteptând căldura și vechile noastre trupuri. Până au găsit fata. Până au atacat.

S-au ghemuit în jurul ei, lătrând și repezindu-se unul la altul, luptându-se care să o sfâșie mai întâi.

Am văzut totul. Le-am văzut spinările tremurând de nerăbdare. I-am văzut cum smuceau trupul fetei încoace și încolo, topind zăpada de sub ea. Am văzut boturi pătate de roșu. Și totuși n-am intervenit.

Eram respectat în haită – Beck și Paul se asiguraseră de asta –, așa că aș fi putut să mă bag peste ei imediat, dar am rămas în spate, tremurând de frig, îngropat până la glezne în zăpadă. Fata mirosea a căldură, a viață, a om, mai presus de toate. Ce era în neregulă cu ea? Dacă mai trăia, de ce nu se zbătea?

Îi simțeam mirosul sângelui, un parfum cald, strălucitor în lumea asta moartă și rece. L-am văzut pe Salem smucindu-se și tremurând

în vreme ce îi rupea hainele. Stomacul mi se răsucea, dureros, trecuse atât de mult timp de când mâncasem. Aș fi vrut să împing lupii, ca să ajung lângă Salem și să mă prefac că nu pot să îi miros umanitatea și să îi aud gemetele blânde. Era atât de mică sub sălbăticia noastră, cu haita copleșind-o, dorind să schimbe viața ei pe a lor.

Am mârâit și mi-am arătat colții, și m-am băgat în față. Salem mi-a răspuns tot cu un mârâit, dar eu eram mai înalt în rang decât el, în ciuda foamei și a vârstei. Paul a mârâit amenințător, ca să mă susțină.

Am ajuns lângă ea, și ea se uita cu ochii pierduți către cerul nesfârșit. Poate era moartă. Mi-am apăsât nasul de palma ei; mirosul mâinii ei, zahăr, unt și sare, îmi aminti de-o altă viață.

Apoi, i-am văzut ochii.

Treji. Vii.

Fata se uită fix spre mine, susținându-mi privirea cu o sinceritate teribilă.

M-am dat înapoi, m-am cutremurat, am început din nou să dârdâi – dar, de data asta, nu tremuram de furie.

Ochii ei în ochii mei. Sângele ei pe fața mea.

Mă sfâșiam pe-afară și pe dinăuntru.

Viața ei.

Viața mea.

Haita rămase în spatele meu, precaută. Mârâiau la mine, ca și cum nu mai eram unul de-al lor, și mârâiau spre prada lor. Credeam că e cea mai frumoasă față pe care o văzusem vreodată, un înger mic și însângerat, iar ei voiau să-o distrugă.

Am văzut totul. Am văzut-o pe ea într-un fel în care nu mai văzusem nimic niciodată.

Și am oprit totul.

Trei Grace

3° C

L-am mai văzut după aceea, mereu în frig. Stătea la marginea pădurii din curtea noastră din spate, cu ochii lui galbeni fixați asupra mea în timp ce umpleam tăvița cu mâncare pentru păsări sau duceam gunoiul, dar niciodată nu se apropia. La amurg, un moment al zilei care dura o veșnicie în iarna lungă din Minnesota, mă agățam de leagănul înghețat până când îi simțeam privirea. Sau, mai târziu, când am devenit prea mare pentru leagăn, coboram de pe veranda din spate și mă apropiam în liniște de el, cu mâna întinsă, cu palma în sus și cu privirea coborâtă. Nu reprezentam o amenințare. Încercam să vorbesc pe limba lui.

Dar, indiferent cât de mult așteptam, indiferent cât de tare încercam să ajung la el, întotdeauna se pierdea în tufișuri înainte ca eu să parcurg distanța dintre noi.

Nu-mi era niciodată teamă de el. Era suficient de mare să mă smulgă de pe leagăn, suficient de puternic să mă trântască jos și să mă târască în pădure. Dar ferocitatea trupului nu i se oglindea și în ochii. Îmi aminteam privirea lui, fiecare nuanță de galben, și nu-mi era teamă. Știam că nu mi-ar face rău.

Voiam ca el să știe că nici eu nu i-aș face vreun rău.

Așteptam. Și așteptam.

Și el aștepta, deși nu știam ce așteaptă. Mi se părea că eu sunt singura care face un gest de apropiere.

Dar el era mereu acolo. Mă privea cum îl privesc. Niciodată mai aproape de mine, dar niciodată mai departe.

Și așa a fost un tipar neîntrerupt timp de șase ani: prezența fantomatică a lupilor iarna și absența lor și mai fantomatică vara. Nu mă gândeam prea mult la sincronizare. Mă gândeam că sunt lupi. Doar lupi.

Patru Sam

32° C

Ziua în care aproape că am vorbit cu Grace a fost cea mai călduroasă zi din viața mea. Chiar și în librărie, unde exista aer condiționat, arșița se strecura pe lângă ușă și intra în valuri pe ferestrele mari, panoramice. În spatele teighelei, stăteam trântit pe scaun în lumina soarelui și absorbeam vara de parcă aș fi putut să-i păstrez fiecare picătură în mine. Pe măsură ce treceau orele, lumina după-amiezii împrumuta cărților de pe rafturi o aură palidă, galbenă și încălzea hârtia și cerneala de sub coperte, astfel că în aer plutea un miros de cuvinte necitite.

Asta iubeam atunci când eram om.

Citeam când ușa s-a deschis cu un clinchet, permițând unui val înăbușitor de aer fierbinte să intre odată cu un grup de fete. Râdeau prea tare ca să aibă nevoie de ajutorul meu, așa că am continuat să citesc și le-am lăsat să se plimbe printre rafturi și să discute despre orice, numai despre cărți nu.

Nu cred că m-aș mai fi gândit a doua oară la fetele alea dacă nu aș fi văzut cu coada ochiului cum una dintre ele și-a strâns părul de un blond-închis și l-a răsucit într-o coadă lejeră. Gestul în sine era insignifiant, dar mișcarea a trimis un val de arome în aer. Am recunoscut acel miros imediat. Am știut imediat.

Ea era. Trebuia să fie.

Am ridicat cartea în dreptul feței și am riscat o privire în direcția fetelor. Celelalte două încă mai vorbeau și gesticulau către o pasăre de hârtie pe care o agățasem de tavan deasupra secțiunii cu cărți

pentru copii. Dar ea nu vorbea; rămăsese în spate cu ochii pe cărțile din jurul ei. Privirea îi aluneca peste rafturi, căutând o posibilitate de evadare.

Îmi imaginasem o mie de variante diferite ale acestei scene, dar acum, că venise momentul, nu știam ce să fac.

Era atât de reală aici. Era altfel când ea se afla în curtea din spate, citind o carte sau făcându-și teme într-un caiet. Acolo, distanța dintre noi era imposibil de depășit; aveam toate motivele să stau departe de ea. Dar aici, în librărie, cu mine, părea atât de aproape, că mi se tăia răsuflarea, aproape așa cum nu mai fusese niciodată. Nimic nu mă împiedica să vorbesc cu ea.

Privirea i se îndreptă în direcția mea și am întors repede capul, uitându-mă în cartea pe care o citeam. Nu mi-ar recunoaște fața, dar mi-ar recunoaște ochii. Trebuia să cred că mi-ar recunoaște ochii.

M-am rugat să plece, ca să pot respira din nou.

M-am rugat să cumpere o carte, ca să trebuiască să vorbesc cu ea.

Una dintre fete strigă:

— Grace, vino aici și uită-te la asta. *Cum să iei bacalaureatul ca să intri la facultatea visurilor tale* – sună bine, nu?

Am inspirat încet și i-am privit spatele luminat de soare când s-a aplecat și s-a uitat la cărțile de pregătire pentru bacalaureat împreună cu celelalte două fete. Umerii ei erau înclinați într-un mod care sugera doar un interes politicos. Am privit felul în care lumina soarelui pătrundea prin ferestre, îmbrățișându-i firele de păr din coadă și transformându-le pe toate în fire strălucitoare de aur. Capul ei se mișca aproape imperceptibil înaintea și înapoi în ritmul muzicii care se auzea din difuzoare.

— Hei.

Am tresărit când o față apăru înaintea mea. Nu Grace. Una dintre celelalte două fete, bronzată și cu părul negru. Pe umăr avea agățată o cameră foto uriașă și se uita direct în ochii mei. Nu a spus nimic, dar știam la ce se gândește. Reacțiile la culoarea ochilor mei variaua de la priviri furișe la holbat pe față; măcar ea era cinstită.

— Te superi dacă îți fac o poză? întrebă ea.

Am privit în jur, căutând o scuză.

— Unii indieni cred că, dacă le faci o poză, le iei sufletul. Pare un argument destul de logic pentru mine, așa că, îmi pare rău, fără poze. Am ridicat din umeri în semn de scuză. Poți să faci poze prin magazin dacă vrei.

Ce-a de-a treia fată o împinse pe cea cu aparatul foto: avea un păr scurt șaten, mulți pistrui și radia atât de multă energie că mă obosea.

— Flirtezi, Olivia? Nu avem timp pentru asta. Hei, tipule, o luăm pe asta.

I-am luat din mână cartea despre bacalaureat și am aruncat o privire scurtă s-o găsesc pe Grace.

— Nouăsprezece dolari și nouăzeci și nouă de cenți, am spus.

Inima îmi bubuia.

— Pentru o ediție broșată? remarcă fata pistruiată, dar îmi dădu o bancnotă de douăzeci de dolari. Păstrează restul. Nu aveam un borcan pentru mărunțiș, așa că am pus moneda de un cent pe teighea, lângă casă. Am pus cartea și bonul într-o pungă, încet, gândindu-mă că Grace va veni să vadă de ce durează atât.

Dar ea rămase în secțiunea cu biografii, cu capul aplecat pe o parte în timp ce citea titlurile de pe cotoarele cărților. Pistruiata a luat punga și a zâmbit către mine și către Olivia. Apoi, s-a dus spre Grace și a tras-o înspre ușă.

„Întoarce-te, Grace. Uită-te la mine, sunt chiar aici.“ Dacă s-ar fi întors acum, mi-ar fi văzut ochii și m-ar fi recunoscut.

Pistruiata deschise ușa – *cling* – și scoase un sunet nerăbdător către restul grupului: era vremea să plece mai departe. Olivia se întoarse scurt, iar ochii ei îi întâlniră din nou pe ai mei în spatele teighelei. Știam că mă holbam la ele – la Grace –, dar nu mă puteam opri.

Olivia se încruntă și ieși din magazin. Pistruiata spuse:

— Hai odată, Grace!

Mă durea pieptul, trupul meu vorbea o limbă pe care capul nu o

prea înțelegea.

Am așteptat.

Dar Grace, singura persoană din lume care voiam să mă recunoască, își trecu doar un deget peste coperta unei noi cărți cartonate și ieși din librărie fără ca măcar să își dea seama că eram acolo, atât de aproape de ea.

Cinci Grace

6° C

Nu mi-am dat seama că lupii din pădure sunt toți vârcolaci până când n-a fost omorât Jack Culpeper.

S-a întâmplat în septembrie, când eram în clasa a noua, iar atunci numai despre Jack se vorbea în tot orașelul nostru. Nu pentru că Jack fusese un puști minunat când era în viață – în afară de faptul că avea cea mai scumpă mașină din parcare, chiar mai scumpă decât mașina directorului. De fapt, fusese cam nemernic. Dar, când a fost omorât, l-au sanctificat imediat. Cu o tentă de groaznic și senzațional din cauza modului în care se întâmplase. La cinci zile de la moartea lui, auzisem o mie de versiuni pe holurile școlii.

Rezultatul a fost ăsta: toată lumea se temea de lupi acum.

Pentru că mama nu se uita de obicei la știri, și tata nu prea dădea pe acasă, neliniștea comunității se strecură încet către gospodăria noastră și a durat câteva zile până a atins punctul culminant. Incidentul meu cu lupii dispăruse din mintea mamei în ultimii șase ani, înlocuit cu aburi de terebentină și culori complementare, dar atacul asupra lui Jack păru să i-l readucă în memorie.

Nici gând ca mama să își concentreze neliniștea crescândă spre ceva mai logic, de exemplu, să petreacă mai mult timp cu singura ei fiică, cea care fusese prima dată atacată de lupi. În schimb, se folosi de evenimentul acesta ca să devină și mai împrăștiată ca de obicei.

— Mamă, ai nevoie de ajutor cu cina?

Mama se uită la mine cu vinovăție și-și întoarse atenția de la televizorul pe care abia îl putea vedea din bucătărie înapoi la

ciupercile pe care le distrugea pe tocător.

— S-a întâmplat atât de aproape de aici. Locul unde l-au găsit, spuse mama, arătând spre televizor cu cuțitul. Prezenterul de știri părea nesincer de sincer în timp ce o hartă a ținutului nostru era afișată lângă fotografia neclară a unui lup, în colțul din dreapta al ecranului. Căutarea adevărului continuă, zicea el. Ai crede că, după o săptămână de relatat aceeași știre la nesfârșit, măcar și-ar pune ideile în ordine. Lupul din fotografia lor nu era nici măcar din aceeași rasă ca lupul meu, cu blana lui deasă și cenușie, și ochii de un galben-deschis.

— Tot nu-mi vine să cred, continuă mama. Chiar de partea cealaltă a pădurii Boundary. Acolo a fost omorât.

— Sau a murit.

Mama se încruntă la mine, delicat de amețită și de frumoasă ca întotdeauna.

— Cum?

Am ridicat privirea din caietul de teme – linii reconfortante, ordonate de numere și simboluri.

— Poate a leșinat pe marginea drumului și a fost târât în pădure cât era inconștient. Nu e același lucru. Nu poți să vorbești aiurea și să răspândești panica.

Atenția mamei se concentrează din nou asupra ecranului în vreme ce toca ciupercile în bucăți suficient de mici ca să le mănânce amibe. Scutură din cap.

— L-au *atacat*, Grace.

Am privit pe fereastră, la pădurea cu siluetele palide ale copacilor ca niște fantome în întuneric. Dacă lupul meu era acolo, nu-l puteam vedea.

— Mamă, tu ești cea care mi-a spus iar și iar, și *iar*: lupii sunt de obicei pașnici.

Lupii sunt creaturi pașnice. Acesta era refrenul mamei de ani întregi. Cred că singurul mod în care putea continua să locuiască în casa asta era să se convingă de faptul că lupii erau relativ inofensivi

și insista că atacul asupra mea fusese o întâmplare singulară. Nu știu dacă ea chiar credea că sunt pașnici, dar eu credeam. Priveam înspre păduri și îi urmăream an după an, memorându-le fețele și personalitățile. Era lupul slab, cu aspect bolnăvicios și blana dungată, care rămânea ascuns în adâncul pădurii, vizibil doar în lunile cele mai reci. Totul la el – blana răvășită și fără luciu, urechea crestată, ochiul care îi curgea – era dovada unui trup bolnav, iar albul ochilor săi care se dădeau mereu peste cap indica o minte bolnavă. Îmi aminteam cum dinții lui îmi zdreleau pielea. Mi-l puteam imagina atacând din nou un om în pădure.

Și mai era lupoaica albă. Citisem că lupii se împerechează pe viață și o văzusem cu liderul haitei, un lup solid, la fel de negru pe cât era ea de albă. Îl privisem cum o împinge cu botul și o conduce printre copacii ca niște schelete, cu blana sclipind ca peștii în apă. Avea un fel de frumusețe sălbatică, neliniștită; și pe ea mi-o puteam imagina atacând un om. Dar ceilalți? Erau fantome tăcute și frumoase în pădure. Nu-mi era teamă de ei.

— Corect, pașnici. Mama hăcuia ciupercile pe tocător. Poate că ar trebui să îi prindă pe toți și să-i ducă în Canada sau ceva de genul ăsta.

M-am încruntat spre caietul de teme. Verile fără lupul meu erau suficient de rele. Când eram copil, lunile acelea îmi păruseră imposibil de lungi, doar timp petrecut așteptând să reapară lupii. După ce l-am observat pe lupul meu cu ochii galbeni, verile au devenit și mai rele. În perioada acelor nesfârșite luni, îmi imaginam aventuri mărețe în care noaptea deveneam lup și fugeam cu lupul meu într-o pădure aurie, unde nu ninge niciodată. Știam acum că pădurea aurie nu există, dar haita – și lupul meu cu ochii galbeni da.

Oftând, am împins cartea de matematică pe masa de bucătărie și m-am dus lângă mama.

— Lasă-mă pe mine. Le faci praf.

Nu protestă și nici nu mă așteptasem s-o facă. În schimb, mă răsplăti cu un zâmbet de parcă abia așteptase ca eu să observ ce

treabă jalnică face.

– Dacă termini de făcut cina, spuse ea, o să te iubesc pentru totdeauna.

M-am strâmbat și i-am luat cuțitul din mână. Mama era mereu stropită cu vopsea și împrăștiată. Nu va semăna niciodată cu mamele prietenelor mele: stilul Betty Crocker, cu șorț, care face mâncare și dă cu aspiratorul. Sincer, nu voiam să fie ca ele. Dar, pe bune, trebuia să îmi fac temele.

– Mersi, scumpo. Mă duc în atelier. Dacă mama ar fi fost una dintre păpușile alea care spun cinci sau șase lucruri diferite atunci când le apeși pe burtă, asta ar fi fost una dintre frazele înregistrate.

– Vezi sa nu leșini din cauza vaporilor, i-am spus, dar ea deja alerga pe scări. Am împins ciupercile mutilate într-un castron și m-am uitat la ceasul atârnat pe peretele de un galben aprins. Mai era o oră până să vină tata acasă de la serviciu. Aveam suficient timp să gătesc cina și poate, după aceea, să încerc să îmi văd lupul.

În frigider se afla un soi de halcă de vită care probabil trebuia să însoțească ciupercile ciopârțite. Am scos-o și am trântit-o pe tocător. Pe fundal, un „expert“ de la știri întreba dacă populația de lupi din Minnesota ar trebui limitată sau mutată. Toată povestea asta mi-a creat o dispoziție proastă.

Telefonul sună.

– Alo?

– Salutare. Ce faci?

Rachel. Mă bucuram s-o aud; era fix opusul mamei mele: complet organizată și atentă. Mă făcea să mă simt mai puțin străină. Am îndesat receptorul între ureche și umăr și am tăiat bucata de vită în timp ce vorbeam, păstrând o bucată de mărimea pumnului meu pentru mai târziu.

– Pregătesc cina și mă uit la știrile astea idioate.

Își dădu imediat seama despre ce vorbeam.

– Știu. Pare ireal, nu? Parcă nu se mai satură de asta. E cam scârbos, pe bune – adică de ce nu pot să tacă odată și să ne lase să

trecem peste asta? E suficient de rău că mergem la școală și auzim despre asta tot timpul. Și tu cu lupii și toate alea, cred că te deranjează la culme – și, pe bune, părinții lui Jack cred că vor ca reporterii să tacă naibii odată. Rachel vorbea atât de repede, că abia înțelegeam ce spune. Am pierdut o grămadă de chestii până când a întrebat:

– A sunat Olivia în seara asta?

Olivia era a treia membră a trioului nostru, singura care înțelegea vag fascinația mea pentru lupi. Rareori era vreo seară când nu vorbeam cu ea sau cu Rachel la telefon.

– Probabil e pe afară, face poze. Nu e o ploaie de meteoriți în seara asta? am spus eu.

Olivia vedea lumea prin aparatul foto; jumătate dintre amintirile mele de la școală erau într-o formă lucioasă, alb-negru, zece pe cincisprezece.

Rachel a răspuns:

– Cred că ai dreptate. Olivia sigur vrea să prindă imagini cu ploaia de asteroizi. Ai un moment să stăm de vorbă?

Am aruncat o privire la ceas.

– Oarecum. Doar cât termin de pregătit cina, apoi am teme de făcut.

– OK. Doar o secundă, atunci. Două cuvinte, soro, încearcă-le: *e-vadare*.

Am început să prăjesc carnea pe plită.

– Asta e un singur cuvânt, Rach.

Tăcu.

– Mda. Suna mai bine în capul meu. Mă rog, deci uite care-i treaba: părinții mei au spus că, dacă vreau să plec undeva în vacanța de Crăciun anul ăsta, o să îmi dea bani să plec. Îmi doresc așa de mult să plec undeva. Oriunde, numai să nu rămân în Mercy Falls. Doamne, *oriunde* numai în Mercy Falls nu! Nu vreți să veniți tu și Olivia să mă ajutați să aleg o destinație mâine după școală?

– Ba da, sigur.

— Dacă e un loc superfain, poate tu și Olivia veniți cu mine, spuse Rachel.

N-am răspuns imediat. Cuvântul Crăciun îmi aminti imediat de mirosul bradului de Crăciun, de infinitatea neagră a cerului înstelat de decembrie de deasupra curții din spate și de ochii lupului meu privind-mă din spatele copacilor încărcăți de zăpadă. Indiferent cât de absent era în restul anului, lupul meu era întotdeauna acolo de Crăciun.

Rachel gemu.

— Nu-mi servi privirea aia tăcută de mă-uit-în-gol-și-mă-gândesc, Grace! Îmi dau scama că o faci! Nu poți să-mi spui că nu vrei să pleci din locul ăsta!

Nu prea, nu voiam. Cumva, aparțineam acestui loc.

— N-am spus nu, am protestat eu.

— Dar nici n-ai spus *Doamne, sigur că da!* Asta trebuia să spui. Rachel oftă. Dar vii pe la mine, da?

— Știi că da, i-am zis, lungindu-mi gâtul să mă uit pe fereastra care dădea în spate. Acum, chiar trebuie să închid.

— Mda, mda, mda, spuse Rachel. Adu fursecuri. Nu uita. Te iubesc. Pa. Râse și închise.

M-am grăbit să pun oala cu tocană la fiert pe aragaz, ca să o las acolo fără s-o supraveghez. Mi-am înșfăcat haina din cuierul de pe perete și am deschis ușa glisantă care dădea spre verandă.

Aerul rece îmi mușca obrajii și îmi înțepa vârful urechilor, amintindu-mi că vara se terminase în mod oficial. Aveam căciula îndesată în buzunarul hainei, dar știam că lupul meu nu mă recunoaște întotdeauna când o port, așa că am lăsat-o acolo. Mi-am îngustat ochii pentru a mă uita către marginea curții și am coborât de pe verandă, încercând să par nonșalantă. Bucata de carne de vită din mâna mea era rece și alunecoasă.

Am înaintat pe iarba incoloră și sfărâmicioasă până în mijlocul curții și m-am oprit, uimită pe moment de rozul violent al apusului de soare care se întrezărea printre frunzele negre și foșnitoare ale

copacilor. Acest peisaj încremenit era la o lume depărtare de bucătăria mică și călduroasă cu mirosurile ei tihnite de supraviețuire ușoară. Acolo unde trebuia să fiu. Acolo ar fi trebuit să vreau să fiu. Dar copacii mă chemau, îndemnându-mă să abandonez ceea ce știu și să mă pierd în noaptea care se lăsa. Era o dorință care se trezea în mine cu o frecvență deconcertantă în ultimele zile.

În întunecimea de la marginea pădurii se schimbă ceva și l-am văzut pe lupul meu stând lângă un copac, nările sale adulmecând carnea din mâna mea. Am fost ușurată că l-am zărit, dar mi-a trecut brusc atunci când și-a mișcat capul, și pătratul de lumină care venea din ușa glisantă i-a căzut pe față. Vedeam acum că pe bărbie avea sânge vechi și uscat. Uscat de câteva zile.

Nările i-au servit: simțea mirosul de carne de vita din mâna mea. Ori vita, ori familiaritatea prezenței mele a fost suficientă ca el să facă vreo câțiva pași pentru a ieși din pădure. Apoi, încă vreo câțiva pași. Mai aproape decât fusese vreodată.

Am rămas în fața lui, suficient de aproape încât aș fi putut să mă întind și să-i ating blana strălucitoare. Sau să îi șterg pata roșie de pe bot.

Îmi doream atât de mult ca sângele să fie al lui. De la o rană veche sau o zgârietură obținută în vreo încăierare.

Dar nu părea nimic de genul acesta. Părea că îi aparține altcuiva.

— Tu l-ai omorât? am șoptit.

Nu a dispărut la auzul vocii mele, așa cum mă așteptasem. Era la fel de nemișcat ca o statuie, cu ochii ațintiți asupra chipului meu, și nu pe carnea din mână.

— Numai despre asta discută la știri, am spus, de parcă el m-ar fi putut înțelege. Se zice că e un „act sălbatic”. Se spune că au făcut-o animalele sălbatice. Ai făcut-o tu?

Se uită fix la mine timp de un minut, fără să clipească, fără să se miște. Și apoi, pentru prima oară în șase ani, a închis ochii. Era împotriva oricărui instinct primar pe care ar fi trebuit să îl posede un lup. O viață întreagă de privit fără să clipească și acum era înghețat

într-o durere aproape umană, cu ochii lui strălucitori închiși, cu capul plecat și coada lăsată în jos.

Era cel mai trist lucru pe care-l văzusem vreodată.

Încet, abia mișcându-mă, m-am apropiat de el, temându-mă doar să nu-l sperii și să plece, nu de buzele pătate de sânge și de dinții de dincolo de ele. Urechile i-au tresărit, recunoscându-mi prezența, dar nu s-a mișcat. M-am ghemuit, lăsând carnea să cadă în zăpada de lângă mine. A tresărit când carnea a ajuns jos. Eram suficient de aproape pentru a-i inhala mirosul sălbatic al blăunii și a-i simți căldura respirației.

Atunci am făcut ceea ce am vrut dintotdeauna să fac: mi-am pus mâna în coama lui deasă și, fiindcă n-a tresărit, mi-am îngropat ambele mâini în blana lui. Firele de păr de la suprafață nu erau atât de moi pe cât păreau, dar sub exteriorul dur de protecție se afla un strat de puf delicat. Cu un geamăt surd, și-a lipit capul de mine, cu ochii tot închiși. L-am strâns la piept de parcă era doar un câine domestic, deși mirosul lui sălbatic și intens nu mă lăsa să uit cine era de fapt.

Pentru un moment, am uitat unde – cine – eram. Pentru un moment, n-a mai contat.

Cu coada ochiului, am observat ceva mișcându-se: departe, abia vizibilă în lumina scăzută a amurgului, lupoaica albă ne privea de la marginea pădurii, cu ochii arzându-i.

Am simțit un tremur în corp și mi-am dat seama că lupul meu mârâia la ea. Lupoaica veni mai aproape, neobișnuit de îndrăzneată, și el s-a răsucit în brațele mele ca s-o privească. Am tresărit când i-a arătat colții.

Ea n-a mârâit deloc și, cumva, asta era mai rău. Un lup ar fi trebuit să mârâie. Dar ea se holba pur și simplu, plimbând privirea de la el la mine, toată atitudinea ei respirând ură.

Încă mârâind aproape în surdină, lupul meu s-a împins mai tare în mine, forțându-mă să fac un pas în spate, apoi altul, îndreptându-mă spre verandă. Am simțit treptele sub picioare și

m-am retras spre ușa glisantă. El rămase la baza scărilor până când am deschis-o și m-am încuiat în casă.

Imediat după ce am intrat, lupoaița albă a țâșnit din pădure și a înhățat bucata de carne pe care o lăsasem jos. Deși lupul meu era cel mai aproape de ea și de evidenta amenințare îndreptată asupra hranei, pe mine m-a fixat, de partea cealaltă a ușii de sticlă. Îmi reținut privirea pentru un lung moment înainte să dispară în pădure ca un spirit.

Lupul meu ezită la marginea pădurii, lumina slabă a becului de pe verandă reflectându-se în ochii lui. Încă îmi mai privea silueta prin ușa.

Mi-am lipit palma de sticla rece.

Distanța dintre noi nu fusese niciodată mai mare.

Şase Grace

5° C

Când tatăl meu a ajuns acasă, eu încă eram pierdută în lumea tăcută a lupilor, imaginându-mi iar și iar senzația blăunii aspre a lupului meu în palme. Deși îmi spălasem mâinile fără tragere de inimă – ca să termin cina –, parfumul lui de mosc tot mai stăruia în hainele mele, păstrându-mi întâlnirea proaspătă în minte. Durase şase ani până mă lăsase să îl ating. Să-l țin în brațe. Și acum, el mă protejase, așa cum mă protejase întotdeauna. Eram disperată să spun *cuioa*, dar știam că tata nu mi-ar împărtăși entuziasmul, mai ales că prezentatorii de știri încă mai discutau pe fundal despre atac. Mi-am ținut gura.

Tata păși tropăind în holul de la intrare. Chiar dacă nu mă văzuse în bucătărie, strigă la mine:

– Cina miroase bine, Grace.

Veni în bucătărie și mă mângâie pe cap. Ochii îi păreau obosiți în spatele ochelarilor, dar zâmbi.

– Unde-i mama? Pictează? Își puse haina pe spătarul unui scaun.

– Oare se oprește vreodată? Mi-am îngustat ochii înspre haină. Știu că nu o să lași aia acolo.

Își luă haina cu un surâs politicoș și strigă spre scări.

– Rags, hai la masă! Faptul că folosise numele de alint al mamei confirma că e într-o dispoziție bună.

Mama apăru în bucătăria galbenă în exact două secunde. I se tăiase respirația alergând pe scări – niciodată nu mergea în pas normal și avea o dungă de vopsea verde pe maxilar.

Tata o sărută, ferindu-se să nu atingă vopseaua.

— Ai fost fetiță cuminte, scumpa mea?

Ea flutură din gene. Avea o privire de parcă știa deja ce o să spună tata.

— Cea mai cuminte.

— Și tu, Gracie?

— Mai cuminte decât mama.

Tata își drese vocea.

— Doamnelor și domnilor, mărirea mea de salariu intră în vigoare vinerea asta. Așa că...

Mama bătu din palme și se roti în cerc, privindu-se în oglindă în timp ce se învârtea.

— Îmi închiriez locul acela din centru!

Tata zâmbi larg și dădu din cap.

— Și tu, Gracie, fetiço, îți iei mașină nouă în locul rablei pe care o ai, imediat ce îmi găsesc timp să vin cu tine la reprezentanța auto. M-am săturat să îți tot duc mașina în service.

Mama râse bucuroasă și bătu din palme din nou. Dansă prin bucătărie, intonând un cântecel fără sens. Dacă își închiria atelierul din oraș, probabil n-o să-mi mai văd deloc părinții. Ei bine, în afară de momentul cinei. De obicei, apăreau când era vorba despre mâncare.

Dar asta părea neimportant în comparație cu promisiunea unui mijloc de transport de încredere.

— Serios? Mașina mea proprie? Adică, una care merge?

— Una mai puțin rablă, promise tata. Nimic drăguț.

L-am îmbrățișat. O astfel de mașină însemna libertate.

În noaptea aceea, stăteam întinsă în camera mea, cu ochii strâns închiși, încercând să adorm. Lumea de dincolo de fereastra mea părea amuțită, ca și cum ar fi nins. Era prea devreme să ningă, dar fiecare sunet părea înăbușit. Prea multă liniște.

Mi-am ținut respirația și m-am concentrat asupra nopții,

ascultând fiecare mișcare din întunericul înlemnit.

Încetul cu încetul, am devenit conștientă de păcăniturile care spărgeau liniștea de-afară, răsunându-mi neplăcut în urechi. Parcă erau gheare pe veranda de sub fereastra mea. Oare era un lup pe verandă? Poate era un raton. Apoi, se auziră niște zgârieturi mai domoale și un mârâit – cu siguranță nu era un raton. Mi s-a ridicat părul de pe ceafa.

Mi-am tras plapuma în jur ca o pelerină și m-am dat jos din pat, apoi am pășit încet pe podeaua goală, luminată de o semilună. Am ezitat, întrebându-mă dacă am visat sunetul, dar un *poc, poc, poc* se auzi din nou prin fereastră. Am ridicat jaluzelele și am privit pe verandă. Bucata de curte perpendiculară pe fereastra mea era goală. Trunchiurile negre și țepene ale copacilor păreau un gard între mine și pădurea adâncă de dincolo de ei.

Brusc, un cap apăru drept în fața mea și am tresărit surprinsă. Lupoaica albă era de cealaltă parte a geamului, cu etichete pe pervazul exterior. Era suficient de aproape să îi văd umezeala din blana încâlcită. Ochii ci albaștri ca safirele se uitau urât la mine, provocându-mă să întorc capul. Un mârâit abia perceptibil trecu prin sticlă și am simțit că îi pot desluși înțelesul, la fel de clar de parcă ar fi fost scris pe geam. „Nu ești a lui ca să te protejeze.” M-am uitat și eu fix la ea. Apoi, fără să mă gândesc, mi-am dezvelit dinții și am mârâit. Mârâitul care mi-a ieșit ne-a surprins și pe mine, și pe ea, iar lupoaica a sărit de la fereastră. Îmi aruncă o privire întunecată peste umăr și urină pe colțul verandei înainte să o zbughească spre pădure.

Mușcându-mi buza pentru a șterge forma ciudată a mârâitului, mi-am ridicat puloverul de pe podea și m-am târât înapoi în pat. Am dat perna la o parte și am mototolit puloverul pe post de pernă.

Am adormit cu mirosul lupului meu. Ace de pin, ploaie rece, parfumul noroiului, peri aspri pe fața mea.

Aproape parcă eram acolo.

Șapte Sam

5° C

Încă îi mai simțeam mirosul pe blana mea. A rămas lipit de mine, o amintire din altă lume.

Parfumul ei mă îmbătase. Mă apropiasem prea mult. Instinctul meu îmi spusese să n-o fac. Mai ales când îmi aminteam ce se întâmplase cu băiatul acela.

Mirosul verii pe pielea ei, cadența vocii ei pe care abia mi-o aminteam, senzația degetelor ei în blana mea. Fiecare părticică din mine cânta la amintirea apropierei ei.

Fusese prea aproape.

Nu am putut să stau departe de ea.

Opt Grace

18° C

În următoarea săptămână, am fost distrasă la școală, plutind printre cursuri și abia luându-mi notițe. Nu mă puteam gândi decât la felul în care simțisem blana lupului meu în degete și la imaginea lupoaicei albe mârâind la fereastra mea. Abia când domnișoara Ruminski a condus un polițist în sală în timpul orei de supraviețuire mi-am recăpătat atenția.

L-a lăsat singur în fața clasei, ceea ce mi s-a părut destul de răutăcios din partea ei, mai ales că eram la a șaptea oră și majoritatea abia aștepta să scape. Poate că s-a gândit că un membru al poliției ar fi în stare să se descurce cu elevi de liceu. Dar pe infractori poți să-i împuști, spre deosebire de o sală plină de puștani care nu vor să tacă din gură.

— Bună, spuse ofițerul. La curea străluceau tocuri de arme și spray-uri paralizante, și alte tipuri de armament. Părea *tânăr*. Privi spre domnișoara Ruminski care stătea fără să-l ajute în ușa deschisă a clasei și își pipăi insigna strălucitoare pe care era scris numele lui: WILLIAM KOENIG. Domnișoara Ruminski ne spusese că este absolvent al școlii noastre minunate, dar nici numele, nici fața lui nu îmi păreau familiare.

— Sunt ofițerul Koenig. Profesoara voastră – domnișoara Ruminski – m-a rugat săptămâna trecută să vin să vă vorbesc la cursul de supraviețuire.

Am privit spre Olivia, aflată în banca de lângă mine, ca să văd ce părere are despre asta. Ca de obicei, Olivia părea ordonată și

cuminte: un carnet cu note de zece adus la viață. Părul ei negru era împletit într-o coadă perfectă, și cămașa cu guler era proaspăt călcată. Niciodată nu-ți puteai da seama ce gândește Olivia privindu-i gura. Trebuia să te uiți la ochii ei.

— E drăguț, îmi șopti Olivia. Ador capul ras. Crezi că mama lui îl strigă Will?

Încă nu-mi dădusem seama cum să răspund interesului foarte nou și foarte sonor al Oliviei față de băieți, așa că doar mi-am dat ochii peste cap. Era drăguț, dar nu era genul meu. Nu cred că știam încă ce gen prefer.

— Am devenit ofițer de poliție imediat după liceu, zise ofițerul Will. Părea foarte serios când spuse asta, încruntându-se într-un fel foarte „lege și ordine”. E o meserie pe care mi-am dorit întotdeauna s-o practic și o iau foarte în serios.

— Evident, i-am șoptit Oliviei. Nu credeam că mama lui îl strigă Will. Ofițerul William Koenig ne aruncă o privire și își puse mâna pe armă. Probabil era un obicei, dar arăta ca și cum se gândea să ne împuște pentru că șopteam. Olivia se adânci în scaun, și câteva fete chicotiră.

— E o carieră excelentă și una pentru care nu este nevoie de facultate încă, insistă el. Ăăă... se gândește vreunul dintre voi să intre în poliție?

Acel „ăăă” l-a aranjat. Dacă n-ar fi ezitat, poate elevii s-ar fi comportat cum trebuie.

O mână țâșni în sus. Elizabeth, una dintre membrele găștii din liceul Mercy Falls care încă mai purta negru după moartea lui Jack, întrebă:

— E adevărat că trupul lui Jack Culpeper a fost furat de la morgă?

Clasa erupse în șoapte la îndrăzneala ei, iar ofițerul Koenig păru că are un motiv serios s-o împuște. Dar nu spuse decât:

— Chiar nu sunt autorizat să discut detaliile unei anchete în curs de desfășurare.

— Se face o anchetă? strigă o voce de băiat din primul rând.

Elizabeth îl întrerupse:

— Mama mea a auzit asta de la un dispecer. E adevărat? De ce ar fura cineva un cadavru?

Teoriile se succedară cu repeziciune.

— Trebuie să fie o acoperire. Pentru sinucidere.

— Ca să distribuie droguri!

— Experimente medicale!

Un băiat spuse:

— Am auzit că tatăl lui Jack are un urs polar împăiat în casă. Poate că familia Culpeper l-a împăiat și pe Jack. Cineva îl pocni pe tipul care făcuse ultimul comentariu; încă mai era tabu să spui ceva rău despre Jack și familia lui.

Ofițerul Koenig se uită terifiat la domnișoara Ruminski care stătea în ușa deschisă a clasei. Ea îl privi cu solemnitate, apoi se întoarse spre noi.

— *Faceți liniște!*

Se lăsă liniștea.

Ea se întoarse spre ofițerul Koenig.

— Deci, trupul lui a fost furat? întrebă ea.

El spuse din nou:

— Chiar nu sunt autorizat să discut detaliile unei anchete în curs de desfășurare. Dar, de data asta, părea mai neajutorat, ca și cum la sfârșitul propoziției pusese un semn de întrebare.

— Domnule ofițer Koenig, zise domnișoara Ruminski, Jack era foarte iubit de comunitate.

Ceea ce era o minciună sfruntată. Dar faptul că era mort făcea minuni pentru reputația lui. Bănuiesc că toți ceilalți puteau uita felul în care își pierdea cumpătul pe holuri sau chiar la ore. Și cum se purta când își pierdea cumpătul. Dar eu nu puteam. În Mercy Falls, zvonurile erau la putere și se zvonea că Jack moștenise temperamentul iute de la tatăl său. Nu știam dacă era așa. Eu credeam că trebuie să alegi singur ce fel de persoană o să fii, indiferent cum sunt părinții tăi.

— Încă mai suntem în doliu, adăugă domnișoara Ruminski, gesticulând spre marea de negru din clasă. Aici nu e vorba despre o anchetă. E vorba să oferim o explicație unei comunități unite.

Olivia șopti fără cuvinte.

— Oh. Doamne. Sfinte.

Am scuturai din cap. Uimitor.

Ofițerul Koenig își încrucișă brațele la piept; îl făcea să pară bosumflat, ca un copilaș forțat să facă ceva.

— Este adevărat. Se desfășoară o anchetă. Înțeleg că pierderea cuiva atât de tânăr – spunea asta cineva de vreo douăzeci de ani – are un impact puternic asupra comunității, dar vă rog să respectați intimitatea familiei și confidențialitatea procesului de anchetă.

Reușea să pună piciorul în prag.

Elizabeth flutură din nou mâna.

— Credeți că lupii sunt periculoși? Primiți multe apeluri cu privire la ei? Mama spune că primiți multe apeluri cu privire la ei.

Ofițerul Koenig se uită la domnișoara Ruminski, dar ar fi trebuit să își dea scama până acum ca și ea voia să știe la fel de mult ca și Elizabeth.

— Nu, nu cred că lupii sunt o amenințare pentru populație. Eu și restul departamentului credem că acesta este un incident izolat.

Elizabeth spuse:

— Dar și ea a fost atacată.

O, super. Nu o vedeam pe Elizabeth arătându-mă cu degetul, dar știam că o face, pentru că fețele tuturor se întoarseră înspre mine. Mi-am mușcat buza pe interior. Nu pentru că mă deranja atenția, ci pentru că, de fiecare dată când cineva își aducea aminte că fusesem smulsă de pe leagăn, își aminteau că i se poate întâmpla oricui. Și m-am întrebat câți trebuie să se gândească la asta înainte de a decide să-i vâneze pe lupi.

Să se ducă după lupul meu.

Știam că acesta este adevăratul motiv pentru care nu-l puteam ierta pe Jack că murise. Între asta și istoricul lui peștiș de la școală,

mi se părea o ipocrizie să intru în doliu alături de restul școlii. Dar nici nu mi se părea corect să ignor moartea lui; îmi doream să știu ce ar fi trebuit să simt.

— Asta a fost cu mult timp în urmă, i-am spus ofițerului Koenig, iar acesta păru foarte ușurat când am adăugat: Cu ani în urmă. Și se poate să fi fost câini.

Deci mințeam. Cine mă putea contrazice?

— Exact, spuse ofițerul Koenig pe un ton apăsător. Exact. Nu are rost să dăm vina pe animalele sălbatice pentru un incident izolat. Și nici nu are rost să creăm panică acolo unde nu e cazul. Panica duce la neglijență, iar neglijența duce la accidente.

Exact așa gândeam și eu. Simțeam o înrudire vagă cu ofițerul Koenig cel fără simțul umorului, în timp ce acesta conducea discuția înapoi spre carierele în domeniul poliției. După ce s-a terminat ora, ceilalți elevi au început din nou să discute despre Jack, dar eu și Olivia am evadat spre dulapurile noastre.

Am simțim cum cineva mă trage de păr și m-am întors spre Rachel, care stătea în spatele meu, uitându-se la noi cu o privire tristă.

— Fetelor, trebuie să amân planificarea vacanței din după-amiaza asta. Maștera mea vitregă vrea să facem o excursie de apropiere familială la Duluth. Dacă vrea s-o iubesc, va trebui să-mi cumpere niște pantofi noi. Putem să ne vedem mâine sau altă dată?

Am dat din cap, că Rachel ne-a și părăsit cu un zâmbet larg și a luat-o la goană pe coridor.

— Vrei să vii pe la mine atunci? am întrebat-o pe Olivia. Încă mi se părea ciudat s-o întreb asta. În școala generală, eu, ea și Rachel ne petreceam zilele împreună, fără să ne întrebăm, într-o înțelegere tacită. Cumva asta se schimbase după ce Rachel l-a întâlnit pe primul ei prieten, lăsându-ne pe mine și pe Olivia deoparte, tocilarile și neinteresantele, și rupând prietenia noastră fragilă.

— Sigur, spuse Olivia, adunându-și lucrurile și urmându-mă pe coridor. Mă pișcă de cot. Uite! Arată spre Isabel, sora mai mică a lui

Jack, colegă cu noi și moștenitoarea unei părți enorme de frumusețe Culpeper, completată de un cap angelic, cu bucle blonde. Conducea un SUV alb și avea un chihuahua din cel care se poartă în poșetă și pe care îl îmbrăca pentru a se asorta cu ținutele ei. Întotdeauna m-am întrebat când își va da seama că locuiește în Mercy Falls, Minnesota, unde oamenii chiar nu fac chestii de genul ăsta.

În acel moment, Isabel se holba la dulapul ei de parcă în interior erau alte lumi. Olivia comentă:

— Nu poartă negru.

Isabel ieși din transa ei și se uită urât la noi, de parcă și-ar fi dat seama că vorbim despre ea. Am întors repede capul, dar tot îi mai simțeam privirea asupra mea.

— Poate că nu mai e în doliu, am spus după ce am ieșit din raza ei auditivă.

Olivia îmi ținu ușa deschisă.

— Poate că e singura care a fost vreodată.

Ajunse la mine acasă, am făcut cafea și biscuiți cu merișoare și ne-am așezat la masa din bucătărie, uitându-ne la un teanc din ultimele fotografii ale Oliviei în lumina galbenă a becului. Pentru Olivia, fotografia era o religie; își venera aparatul foto și studia tehnicile de parcă erau reguli după care să trăiască. Văzându-i fotografiile, eram aproape dispusă să devin și eu o adeptă. Te făcea să te simți de parca te aflai chiar acolo, în peisaj.

— Chiar *era* tare drăguț. Nu poți să-mi spui că nu era, zise ea.

— Toi mai vorbești despre Ofițerul Fără-zâmbet? Ce-i cu tine? Am scuturat din cap și am trecut la următoarea fotografie. Nu te-am mai văzut niciodată obsedată de o persoană *reală*.

Olivia zâmbi și se aplecă spre mine peste o cană aburindă. Luă o îmbucătură de biscuit și vorbi cu gura plină, acoperind-o ca să nu mă împrăște cu firimituri.

— Cred că mă transform într-una dintre fetele alea cărora le plac tipii în uniforme. O, haide, nu crezi că era drăguț? Simt... simt că

trebuie neapărat să am un prieten. Ar trebui să comandăm pizza cândva. Rachel mi-a zis că tipul care livrează pizza e tare simpatic.

Mi-am dat din nou ochii peste cap.

— Așa, deodată, vrei un prieten?

Olivia nu-și ridică ochii din fotografiile, dar am avut senzația că e foarte atentă la răspunsul meu.

— Tu nu?

Am bâiguit.

— Când o să întâlnesc tipul potrivit, cred că da.

— Cum o să știi dacă nu cauți?

— De parcă tu ai vorbit vreodată cu un tip. În afară de posterul tău cu James Dean. Tonul îmi devenise un pic mai combativ decât intenționasem; am adăugat un râset la finalul frazei, ca să o mai înmoi. Olivia se încruntă, dar nu spuse nimic. Pentru o vreme, am stat în tăcere, uitându-ne la poze.

Am zăbovit mai mult asupra unei poze de aproape cu mine, Olivia și Rachel; mama ei venise afară, ca să ne facă poza, chiar înainte să înceapă școala. Rachel, cu un zâmbet sălbatic pe fața pistruiată, avea un braț strâns în jurul umerilor Oliviei și celălalt în jurul meu; parcă încerca să ne adune ca să intrăm în cadru. Ca întotdeauna, ea era liantul care ținea trioul nostru la un loc: cea expansivă care se asigură că noi, cele mai tăcute, rămânem împreună de-a lungul anilor.

În fotografie, Olivia părea să aparțină verii, cu pielea ei măslinie bronzată și ochii verzi plini de culoare. Dinții ei formau o semilună perfectă pentru fotografie, cu gropițe cu tot. Lângă ele două, eu eram întruchiparea iernii – cu părul de un blond-închis și ochi căprui serioși, o față a verii decolorată de frig. Obișnuiam să cred că eu și Olivia suntem la fel, ambele introvertite, mereu îngropate în cărți. Dar acum, îmi dădeam seama că izolarea mea era autoimpusă, pe când Olivia era doar dureros de timida. Anul acesta mi se părea că, cu cât petrecem mai mult timp împreună, cu atât mai greu era să rămânem prietene.

— Arăt aiurea în poza aia, spuse Olivia. Rachel arată ca o nebună. Și tu pari furioasă.

Arătam ca cineva care nu acceptă un răspuns negativ – aproape irascibilă. Mi-a plăcut.

— Nu arăți aiurea. Arăți ca o prințesă, și eu arat ca un căpcăun.

— Nu arăți ca un căpcăun.

— Ei, mă laudam și eu, i-am zis.

— Și Rachel?

— Da, ai spus-o bine. Chiar arată ca o nebună. Sau, cel puțin, foarte efervescentă, ca de obicei. M-am uitat din nou la poză. Serios, Rachel arăta ca un soare, strălucitoare și emanând energie, ținându-ne pe noi, cele două luni, pe o orbită paralelă, doar cu simpla forță a voinței proprii.

— Ai văzut-o pe asta? îmi întrerupsese Olivia gândurile, ca să îmi arate o altă poză. Era cu lupul meu, adânc în pădure, pe jumătate ascuns după un copac. Dar Olivia reușise să îi prindă în cadru o parte din cap, și ochii lui se uitau fix într-ai mei. Poți s-o păstrezi. De fapt, păstrează tot teancul. Le punem pe cele mai bune în album data viitoare.

— Mulțumesc, am răspuns și fiind mai bucuroasă decât puteam spune în cuvinte. Am arătat spre fotografie.

— Asta e de săptămâna trecută?

Ea dădu din cap. M-am uitat la fotografia lui – îți tăia respirația, dar era banală și nepotrivită în comparație cu realitatea. Mi-am trecut delicat degetul peste ca, de parcă i-aș fi putut simți blana. Ceva mi se cuibări în piept, amar și trist. Am simțit ochii Oliviei asupra mea și mă făcură să mă simt și mai rău, mai singură. Poate cu mult timp în urmă aș fi discutat cu ea despre asta, dar acum mi se părea prea personal. Ceva se schimbase și cred că era vorba despre mine.

Olivia îmi înmână un teanc subțire de fotografii pe care le separase de restul.

— Astea sunt fotografiile cu care mă laud.

Distrasă, le-am frunzărit încet. Erau impresionante: o frunză de toamnă plutind într-o baltă, elevi reflectați în ferestrele unui autobuz școlar, un autoportret artistic, în alb și negru al Oliviei. Am spus „uau” și „aaa” și apoi am pus din nou poza lupului meu deasupra lor și m-am uitat iarăși la ea.

Olivia scoase un sunet iritat, înăbușit.

Am frunzărit repede înapoi la poza cu frunza care plutea într-o baltă. M-am încruntat un moment, încercând să-mi imaginez genul de lucru pe care l-ar spune mama despre o operă de artă. Am reușit să scot:

— Îmi place asta. Are niște... culori extraordinare.

Mi le smulse din mână și-mi aruncă poza cu lupul în mine cu o forță atât de mare încât aceasta ricoșă în pieptul meu și căzu la podea.

— Mda. Uneori, Grace, nici măcar nu știu de ce...

Olivia nu-și termină fraza, ci doar scutură din cap. N-am înțeles. Voia să mă prefac că îmi plac mai mult celelalte poze decât cea cu lupul meu?

— Salut! E cineva acasă? Era John, fratele mai mare al Oliviei, scutindu-mă de consecințele a orice făcusem ca s-o enervez pe Olivia. El îmi adresă un zâmbet larg din holul de la intrare, închizând ușa după el.

— Bună, frumoaso!

Olivia ridică privirea din locul ei de la masa din bucătărie, cu o expresie înghețată.

— *Sper* că vorbești despre mine.

— Desigur, spuse John, uitându-se la mine. Arăta bine într-un mod foarte convențional: era înalt, brunet ca sora lui, dar cu o față prietenoasă și gata să zâmbească. Ar fi de foarte prost gust să mă dau la prietena surorii mele. Deci. E ora patru. Cum zboară timpul când – se opri, privind-o pe Olivia aplecată peste masă cu un teanc de fotografii, și pe mine în fața ei, cu alt teanc – nu faci nimic. Nu puteți să faceți nimic singure?

Olivia își strânse în liniște teancul de fotografii în timp ce eu explicam:

— Suntem introvertite. Ne place să nu facem nimic împreună. Vorbim doar, fără să punem în practică.

— Sună fascinant. Olive, trebuie să plecăm acum dacă vrei să ajungi la curs. Mă înghionti lejer în braț. Hei, de ce nu vii cu noi, Grace? Părinții tăi sunt acasă?

Am pufnit.

— Glumești, nu? Mă cresc singură. Ar trebui să primesc și o indemnizație pentru asta. John râse, probabil mai mult decât merita comentariul meu, și Olivia îmi aruncă o privire încărcată de suficient venin cât să omoare un animal mic. Am tăcut.

— Hai, Olive, spuse John, părând să nu observe pumnalele care zburau din ochii surorii lui. Plătești pentru curs fie că ajungi acolo, fie că nu. Vii, Grace?

Am privit pe fereastră și, pentru prima dată în luni întregi, mi-am imaginat că dispar printre copaci și alerg până îmi găsesc lupul într-o pădure unde e vară. Am scuturat din cap.

— Nu de data asta. O lăsam pe altă dată?

John îmi zâmbi strâmb.

— Mda. Hai, Olive! Pa, frumoaso. Știi pe cine să suni dacă vrei și niște acțiune pe lângă atâta vorbit.

Olivia își aruncă rucsacul în el; acesta scoase un pocnet sonor. Dar tot eu m-am ales cu o privire urâtă, de parcă făcusem ceva să încurajez flirtul lui John.

— Haide! Hai să mergem. Pa, Grace.

I-am condus la ușă și apoi m-am întors fără niciun scop în bucătărie. O voce neutră și plăcută mă urmă, un crainic care descria piesa clasică pe care tocmai o auzisem și prezentând-o pe următoarea; tata își lăsase deschis radioul din biroul de lângă bucătărie. Cumva, sunetul prezenței părinților mei nu făcea decât să le sublinieze absența. Știind că cina va consta în fasole la conservă dacă n-o fac eu, am cotrobăit prin frigider și am pus o oală cu un rest

de supă pe aragaz, ca să se încălzească până ajung părinții mei acasă.

Am stat în bucătăria cuprinsa doar de lumina după-amiezii reci, care cădea oblic prin ușa de la verandă, compătimentindu-mă singură, mai degrabă din cauza fotografiei Oliviei decât din cauza casei goale. Nu-l mai văzusem pe lupul meu în realitate din ziua aceea când îl atinsesem, cu aproape o săptămână în urmă, și, cu toate că știam că n-ar trebui, absența lui mă afecta. Era o prostie felul în care aveam nevoie de fantoma lui la marginea curții ca să mă simt completă. O prostie, dar complet incurabilă.

M-am dus înapoi la ușa din spate și am deschis-o, dorindu-mi să simt mirosul pădurii. Am lipăit pe verandă în șosete și m-am aplecat peste balustradă.

Dacă n-aș fi ieșit, nu cred că aș fi auzit țipătul.

Nouă Grace

14° C

În zare, dincolo de copaci, țipătul se auzi din nou. Timp de o secundă, am crezut că e un schelălăit, dar apoi strigătul s-a materializat în cuvinte:

— Ajutor! Ajutor!

Puteam să jur că era vocea lui Jack Culpeper.

Dar asta era imposibil. Pur și simplu, mi-o imaginam, amintindu-mi-o de la cantină, unde părea mereu să le acopere pe ale celorlalți când le fluiera pe fete pe coridor.

Și totuși, am urmat sunetul vocii, străbătând impulsiv curtea și intrând printre copaci. Solul era umed și mă înțepa prin șosete; fără pantofi eram o împiedicăță. Sunetul spart al pașilor mei prin frunzele căzute și tufișurile încurcate îneca orice alt sunet. Am ezitat, ascultând. Vocea dispăruse, fiind înlocuită de un scâncet clar animalic și apoi liniște.

Siguranța relativă a curții era departe de mine acum. Am stat un moment lung, încercând să aud orice indiciu al zonei de unde provenise primul țipăt. Știam că nu mi l-am imaginat.

Dar nu se auzea nimic, era liniște. Și, în liniștea aceea, mirosul pădurii îmi pătrunse sub piele și îmi aminti de el. Mirosea a ace de pin sfârâmate, a pământ reavăn și a fum de lemn.

Nu-mi păsa cât de haotic era totul. Intrasem în pădure atât de adânc. Nu făcea rău nimănui dacă mergeam mai departe, ca să încerc să-mi văd lupul. M-am întors în casă doar ca să îmi iau pantofii și am ieșit înapoi în răcoarea toamnei. Bătea un vânt care

amintea de iarnă, dar soarele strălucea cu putere și, la adăpostul copacilor, aerul era cald, amintind de zilele fierbinți ale verii care trecuse de puțin timp.

Peste tot în jurul meu, frunzele aveau nuanțe superbe de roșu și portocaliu, ciorile croncăneau una către alta deasupra capului meu, creând un fundal muzical vibrant și urât. Nu mai fusesem atât de adânc în pădure de la unsprezece ani, când m-am trezit înconjurată de lupi, dar, în mod ciudat, nu-mi era frică.

Am pășit cu grijă, evitând micile pârâiașe care șerpuiau prin tufișuri. Acesta ar fi trebuit să fie un teritoriu nefamiliar, însă m-am simțit încrezătoare, sigură pe mine. Ghidată în tăcere, parcă de un ciudat al șaselea simț, am urmat aceeași cărare bătută pe care o foloseau lupii iar și iar.

Desigur, știam că nu era vorba despre un al șaselea simț. Era vorba doar despre mine; recunoșteam că simțurile mele erau diferite față de ce lăsam să se vadă. Le-am cedat și au devenit eficiente, ascuțite. Când mă atingeam, adierea parcă îmi transmitea informațiile unor teancuri de hărți, arătându-mi ce animale călătoriseră pe acolo și tu cât timp în urmă. Urechile mele captară sunete vagi, care înainte treceau nedetectate: foșnetul unei rămurele cu care o pasăre își clădea un cuib deasupra mea, pasul moale al unei căprioare la zeci de metri distanță.

Simțeam că sunt acasă.

Pădurea răsună de un țipăt nefamiliar, ce nu-și avea locul pe lumea asta. Am ezitat, ascultând. Scâncetul se auzi din nou, de data aceasta mai tare decât înainte.

Înconjurând un pin, am ajuns la sursa lui: trei lupi. Lupoaița albă și lupul negru, șeful haitei; imaginea lupoaiței îmi făcu stomacul să se răsucescă de nervi. Cei doi se năpustiseră asupra unui al treilea lup, un mascul tânăr și costeliv, cu o nuanță aproape albastră a blănii fumurii și cu o rană urâtă, în curs de vindecare, pe umăr. Ceilalți doi lupi îl ținuseră pe solul plin de frunze, într-un spectacol al dominanței. Toți au înghețat când m-au văzut. Masculul țintuit își

răsuci capul ca să se uite la mine, implorându-mă cu privirea. Inima îmi bubuia în piept. Cunoșteam ochii aceia. Mi-i aminteam de la școală; mi-i aminteam de la știri.

— Jack? am șoptit.

Lupul țintuit șuieră jalnic pe nări. Am continuat să mă holbez la ochii aceia. Căprui. Oare lupii aveau ochii căprui? Poate că aveau. De ce aceștia păreau atât de nelalocul lor? În vreme ce mă holbam la ei, în cap începu să îmi sune un singur cuvânt: „om, om, om“.

Mârâind în direcția mea, lupoaica îl lăasă să se ridice. Își clănțăni dinții înspre el, împingându-l departe de mine. Ochii ei au continuat să mă țintuiască, provocându-mă s-o opresc, și ceva din mine îmi spuse că poate ar fi trebuit să încerc. Dar, până să mă dezmeticesc și să îmi amintesc de briceagul din buzunar, cei trei lupi erau deja pete negre printre copacii îndepărtați.

Fără să mai am ochii lupului în fața mea, am început să mă întreb dacă îmi imaginasem asemănarea cu ochii lui Jack. În fond, trecuseră două săptămâni de când nu-l mai văzusem pe Jack în persoană și nu fusesem niciodată cu adevărat atentă la el. Poate îmi aminteam greșit ochii lui. Și, la urma urmei, la ce mă gândeam? Că se transformase în lup?

Am expirat profund. De fapt, chiar la asta mă gândeam. Nu credeam că am uitat ochii lui Jack. Sau vocea lui. Și nu-mi imaginasem țipătul omenesc sau urletul disperat. Pur și simplu, știam că e Jack, așa cum știusem să-mi găsesc drumul printre copaci.

Aveam un nod în stomac. Emoții. Anticipare. Nu credeam că Jack e singurul secret pe care-l adăpostește pădurea.

În seara aceea, stăteam în pat și mă uitam pe fereastra cu jaluzele trase, ca să văd cerul nopții. O mie de stele strălucitoare mă purtau departe, umplându-mă de dorință. Puteam să mă uit la stele ore întregi, numărul lor infinit și profunzimea lor făcându-mă să descopăr o parte din mine pe care o ignoram ziua.

De departe, adânc în pădure, am auzit un vaiet prelung, intens și

apoi încă unul, pe măsură ce lupii începură să urle. Mai multe voci se alăturară, unele scăzute și triste, altele mai sonore și mai vesele, un cor frumos și misterios. Știam urletul lupului meu; tonalitatea lui bogată se ridica deasupra celorlalte de parcă mă implora să îl aud.

Inima mă durea în piept, sfâșiată între dorința ca ei să înceteze și dorința ca ei să continue pentru totdeauna. M-am imaginat printre ei, în pădurea aurie, privindu-i cum își lasă capul pe spate și urlă sub un cer de stele nesfârșite. Am clipit pentru a îndepărta o lacrimă, simțindu-mă prostește și nefericită, dar nu m-am culcat până când nu a tăcut și ultimul lup.

Zece Grace

15° C

— Crezi că ar trebui să ne luăm manualul acasă – știi tu, *Explorarea mațelor* sau cum s-o fi numind? am întrebat-o pe Olivia. Pentru lectură? Sau îl pot lăsa aici?

Își trânti ușa dulapului, cu brațele pline de cărți. Purta ochelari de citit, de care atârna un lanț ca să îi poată ține la gât. Oliviei îi stătea oarecum bine, într-un fel fermecător, de bibliotecară.

— E mult de citit. Eu îl iau.

M-am întins cotrobăind din nou în dulap după manual. În spatele nostru, coridorul bâzâia de zgomot în timp ce elevii își strângeau lucrurile și se duceau acasă. Toată ziua, încercasem să îmi adun curajul ca să îi spun Oliviei despre lupi. În mod normal, n-ar fi trebuit să mă gândesc la asta, dar, după ce aproape ne certaserăm în ziua precedentă, nu păruse să fie deloc momentul. Și acum, ziua se sfârșise. Am inspirat adânc.

— Am văzut lupii ieri.

Olivia frunzărea alene cartea din vârful teancului, fără să-și dea seama ce mărturisire importantă eram pe cale să fac.

— Pe care dintre ei?

— Lupoaica enervantă, cel negru și încă unul nou. M-am gândit iarăși dacă să îi spun sau nu. Era mai interesată de lupi decât Rachel și nu știam cu cine altcineva să stau de vorbă. Chiar și în mintea mea, cuvintele păreau nebunești. Dar, începând cu seara trecută, secretul mă copleșise, mi se strânsese în piept și în gât. Am lăsat cuvintele să curgă pe un ton scăzut.

— Olivia, o să ți se pară stupid. Lupul nou... cred că s-a întâmplat ceva când lupii l-au atacat pe Jack.

Ea se holbă pur și simplu la mine.

— Jack Culpeper, am spus.

— Știu la cine te-ai referit. Olivia se încruntă la ușa dulapului.

Sprâncenele ei încruntate mă făcură să regret că începusem conversația. Am oftat.

— Mi s-a părut că îl văd în pădure. Pe Jack. Ca un... am ezitat.

— Lup? Olivia își pocni călcâiele – nu mai văzusem pe nimeni care să facă asta cu adevărat, în afara *vrăjitorului din Oz* – și se întoarse pe ele ca să mă confrunte cu o sprânceană ridicată. Ești nebună. Abia o auzeam peste vocile elevilor care se înghesuiau în jurul nostru pe coridor. Adică, e o fantezie drăguță și înțeleg de ce vrei s-o crezi – dar ești nebună. Îmi pare rău.

M-am aplecat mai aproape, deși coridorul era atât de zgomotos că până și eu trebuia să mă chinui să aud conversația noastră.

— Olive, știu ce am văzut. Erau ochii lui Jack. Era vocea *lui*. Desigur, îndoiala ei mă făcu și pe mine să mă îndoiesc, dar nu aveam de gând să recunosc asta. Cred că lupii l-au transformat într-unul de-ai lor. Stai – ce vrei să spui? Că vreau s-o cred?

Olivia îmi aruncă o privire lungă înainte să pornească spre cancelarie.

— Grace, pe bune. Să nu crezi că nu știu despre ce e vorba.

— Atunci despre ce e vorba?

Îmi răspunse cu altă întrebare.

— Atunci *toți* sunt vârcolaci?

— Poftim? Toată haita? Nu știu. Nu m-am gândit la asta.

Nu-mi trecuse prin minte. Ar fi trebuit, dar nu-mi trecuse. Era imposibil. Oare acele lungi absențe erau din cauză că lupul meu dispărea în forma lui umană? Ideea deveni imediat de nesuportat, doar pentru că îmi doream atât de tare să fie adevărat că mă durea.

— Mda, sigur că nu te-ai gândit. Nu crezi că obsesia asta a ta e cam ciudată, Grace?

Răspunsul îmi ieși mai defensiv decât intenționasem.

– Nu sunt obsedată.

Elevii ne aruncară priviri enervate când Olivia se opri în mijlocul coridorului și își duse un deget la bărbie.

– Hmm, numai la asta te gândești, numai despre asta vorbești, numai despre asta vrei să vorbim și noi. Oare cum am denumi noi așa ceva? A, da! O obsesie!

– Sunt doar interesată, m-am răstit eu. Și credeam că și tu ești.

– Sunt interesată de ei. Doar că nu interesată la modul acela care te consumă și te implică. Nu îmi imaginez că aș fi unul dintre ei. Ochii i se îngustară în spatele ochelarilor de citit. Nu mai avem treisprezece ani, dar se pare că tu nu ți-ai dat seama.

N-am spus nimic. Nu mă puteam gândi decât că era incredibil de nedreaptă, dar n-am avut chef să îi spun asta. Voiam să plec și s-o las acolo, pe coridor. Dar n-am făcut-o. În schimb, mi-am menținut vocea calmă și fără inflexiuni.

– Îmi pare rău că te-am plictisit atât de mult timp. Cred că te omora să trebuiască să pari interesată.

Olivia se strâmbă.

– Pe bune, Grace. Nu încerc să fiu o ticăloasă. Dar ești imposibilă.

– Nu, doar îmi spui că sunt obsedată în mod ciudat de ceva care e important pentru mine. Asta e foarte – cuvântul pe care îl voiam îmi veni greu și strică efectul – *filantropic* din partea ta. Mersi pentru ajutor.

– Of, *maturizează-te*, se răsti Olivia și mă împinse când trecu pe lângă mine.

Coridorul păru tăcut după ce plecă și îmi simțeam obrajii în flăcări. În loc să mă duc acasă, am intrat în cancelaria goală, m-am trântit pe un scaun și mi-am lăsat capul în mâini. Nu-mi aminteam ultima oară când mă certasem cu Olivia. Mă uitasem la fiecare fotografie pe care o făcuse. Îi ascultasem discursurile nesfârșite despre familia ei și presiunea de a fi cea mai bună. Îmi datora măcar să mă asculte.

Gândurile mi-au fost întrerupte de sunetul unor tălpi de plută scârțâind în sală. Mirosul unui parfum scump m-a izbit cu o secundă înaintea să ridic privirea spre Isabel Culpeper care stătea lângă mine.

— Am auzit că ați discutat ieri despre lupii cu polițistul ăla. Vocea lui Isabel era plăcută, dar expresia din ochii ei îi contrazicea tonul. Mila care mă cuprinsese la vederea ei dispăru auzindu-i cuvintele. O să îți acord beneficiul îndoielii și o să presupun ca ești pur și simplu neinformată și nu de-a dreptul retardată. Am auzit că le spuneai oamenilor că lupii nu sunt o problemă. Poate nu ai auzit ultimele știri: animalele alea l-au omorât pe fratele meu.

— Îmi pare rău de Jack, i-am spus, vrând imediat să sar în apărarea lupului meu. Pentru o secundă, m-am gândit la ochii lui Jack și ce-ar putea însemna pentru Isabel o asemenea dezvăluire, însă am respins ideea aproape imediat. Dacă Olivia credea că sunt dementă pentru că eu cred în vârcolaci, Isabel probabil ar suna la spitalul de nebuni înainte să termin propoziția.

— Taci. Din Gură, îmi întrerupse ea gândurile. Știu că o să îmi spui că lupii nu sunt periculoși. Ei bine, se pare că totuși sunt. Și, evident, cineva o să trebuiască să facă ceva cu privire la asta.

Mintea îmi fugi la conversația din clasă: despre Tom Culpeper și animalele lui împăiate. Mi-am imaginat lupul meu împăiat și cu ochii de sticlă.

— Nu știi sigur că lupii au făcut-o. Poate au fost... m-am oprit. Știam că lupii au făcut-o. Uite ce e, ceva n-a mers bine. Dar poate a fost un singur lup. Sunt șanse ca restul haitei să nu fi avut nimic de-a face cu...

— Ce drăguț, cât de obiectivă ești! se răsti Isabel. Se uită lung la mine. Suficient de lung cât să mă întreb la ce se gândește. Apoi, spuse: Pe bune, termină repede cu dragostea ta de membru Greenpeace față de lupi, pentru că nu vor mai fi prin preajmă multă vreme, fie că îți place sau nu.

Vocea îmi era gătuită.

— De ce îmi spui asta?

— Pentru că sunt sătulă să le spui oamenilor că sunt inofensivi. L-au omorât. Dar știi ce? Se termină totul. Azi. Isabel ciocăni cu degetele în birou. Pa.

Am apucat-o de încheietură înainte să plece; am prins o mulțime de brățări late.

— Ce vrea să însemne asta?

Isabel se uită la mâna mea pe încheietura ei, dar nu se trase din strânsoare. Își dorise ca eu să întreb.

— Ce s-a întâmplat cu Jack n-o să se mai întâmple niciodată. Omoară lupii. Azi. Acum.

Se strecură din strânsoarea mea, de acum moale, și ieși pe ușă.

Pentru un moment, am stat la birou, cu obrajii în flăcări, disecându-i vorbele iar și iar.

Apoi, am sărit de pe scaun în timp ce notițele mi-au fluturat spre podea ca niște păsări apatice. Le-am lăsat unde au căzut și am alergat la mașină.

*

Cu răsuflarea tăiată, m-am urcat la volan, repetând în minte la nesfârșit cuvintele lui Isabel. Niciodată nu mă gândisem la lupi ca fiind vulnerabili, dar, odată ce am început să îmi imaginez de ce e capabil un avocat de provincie și mare egocentrist ca Tom Culpeper – alimentat de furie și durere înăbușită, ajutat de avere și influență – brusc, mi s-au părut foarte fragili.

Am înfipt cheia în contact, simțind cum mașina se trezește fără chef la viața. Aveam privirea ațintită asupra șirului galben de autobuze școlare care așteptau în stație și asupra grupurilor de elevi gălăgioși care pierdeau vremea pe trotuar, dar în minte aveam imaginea șirurilor albicioase de fagi din spatele casei mele. Oare se ducea un grup de vânători după lupi? Oare îi vânau chiar acum?

Trebuia să ajung acasă.

Mașina se smuci în vreme ce căutam nesigură accelerația cu piciorul.

— Of, Doamne, am spus, privind împrejur ca să văd câți oameni au zărit mașina mea împleticindu-se pe loc. Nu că mi-ar fi fost greu să pornesc mașina acum, că senzorul de căldură se stricase de tot, dar de obicei reușeam să manevrez accelerația cu finețe și să pornesc la drum fără să mă umilesc prea mult. Mi-am mușcat buza, m-am adunat și am reușit să repornesc.

Existau două moduri de a ajunge acasă de la școală. Unul era mai scurt, dar implica semafoare și treceri de pietoni – imposibil azi, când eram mult prea distrasă ca să îmi dădăcesc mașina. Nu aveam timp să stau pe marginea drumului. Celălalt drum era un pic mai lung, dar nu avea decât două treceri de pietoni. Și, în plus, trecea pe lângă pădurea Boundary, unde locuiau lupii.

În vreme ce conduceam, forțând mașina cât de mult puteam, stomacul mi se răsucea, bolnav de emoții. Mașina tremură nesănătos. Am verificat cadranele; motorul începuse să se supraîncălzească. Mașină tâmpită. Ce bine ar fi fost dacă tata ar fi mers cu mine la reprezentanță așa cum tot îmi promitea.

Pe măsură ce orizontul începea să ardă în nuanțe de un roșu intens, iar norii subțiri se transformau în dâre de sânge deasupra copacilor, inima îmi bubuia în urechi, și pielea mă furnica străbătută de curent electric. Totul în mine țipa că ceva e în neregulă. Nu știam ce mă deranjează mai tare: emoțiile care îmi făceau mâinile să tremure sau impulsul de a-mi arcui buzele și de a lupta.

În fața mea, am observat un șir de camionete parcate pe marginea drumului. Girofarurile lor clipeau în lumina slabă, iluminând intermitent pădurea de lângă drum. O siluetă se aplecă în camioneta din coada șirului, ținând în mână ceva ce nu puteam identifica de la distanța asta. Stomacul mi s-a întors din nou pe dos și, când am luat piciorul de pe accelerație, mașina a icnit și s-a oprit, lăsându-mă ancorată într-o liniște sinistră.

Am întors cheia, dar, cu mâinile mele tremurânde și senzorul de căldură pe roșu, motorul doar a tușit, însă nu a pornit. Mi-am dorit să mă fi dus singură la reprezentanță. Aveam carnetul de cecuri al

tatălui meu.

Mârâind în surdină, am eliberat frâna și am lăsat mașina să alunece în spatele șirului de camionete. Am sunat de pe mobil la atelierul mamei, dar n-a răspuns nimeni – probabil era deja la inaugurarea galeriei ei. Nu eram cu adevărat îngrijorată că nu pot ajunge acasă; eram destul de aproape ca să pot merge pe jos. Ce mă îngrijora cu adevărat erau camionetele acelea. Pentru că asta însemna că Isabel spusese adevărul.

Când m-am dat jos din mașină la marginea drumului, l-am recunoscut pe tipul care stătea lângă camioneta din față. Era ofițerul Koenig, fără uniformă, bătând darabana cu degetele pe capotă. Când m-am apropiat, cu stomacul încă răscolinindu-mi-se, a ridicat capul, și degetele i s-au oprit. Purta o șapcă de un portocaliu-aprins și ținea o pușcă în îndoitura cotului.

– Probleme cu mașina? întrebă el.

M-am întors brusc când am auzit altă portieră trântindu-se în spatele meu. Încă o camionetă oprise, și doi vânători cu șepci portocalii mergeau pe marginea drumului. Am privit dincolo de ei, înspre locul unde se îndreptau, și respirația mi s-a oprit în gât. Zeci de vânători erau adunați la cotitură, cu toții purtând puști, evident nerăbdători, cu vocile înăbușite. Uitându-mă atent spre copacii fantomatici din spatele unui șanț puțin adânc, am văzut mai multe șepci portocalii pătând pădurea, infestând-o.

Vânătoarea începuse deja.

M-am întors spre Koenig și am arătat spre arma pe care o ținea în brațe.

– Asta e pentru lupi?

Koenig arăta de parcă uitase cumva ca e acolo.

– E...

Se auzi un pocnet puternic din pădurea din spatele lui; amândoi am tresărit auzind sunetul. Din grupul de pe marginea drumului izbucniră urale.

– Ce-a fost asta? l-am întrebat. Dar știam ce fusese. O

împuşcătură. În pădurea Boundary. Vocea îmi era calmă, ceea ce mă surprinse. Vânează lupii, nu?

— Cu tot respectul, domnişoară, spuse Koenig, cred că ar trebui să aşteptaţi în maşină. Vă pot duce acasă, dar va trebui să aşteptaţi puțin.

Din pădure se auziră strigăte, la distanță, și apoi încă un pocnet, mai departe. Doamne. Lupii. Lupul meu. L-am apucat pe Koenig de braț.

— Trebuie să le spui să înceteze! Nu pot să tragă cu arma acolo!

Koenig făcu un pas în spate, trăgându-și brațul din strânsoarea mea.

— Domnişoară...

Se mai auzi *un pocnet* îndepărtat, slab și aparent insignifiant. În minte, am văzut perfect imaginea unui lup rostogolindu-se, rostogolindu-se, cu o gaură căscată într-o parte, cu ochii morți. Nu m-am gândit. Cuvintele mi-au ieșit pur și simplu.

— Telefonul tău! Trebuie să îi suni să le spui să înceteze. Am o prietenă acolo! Voia să facă poze în după-amiaza asta. În pădure. Te rog, trebuie să îi suni!

— Poftim? Koenig îngheță. E cineva acolo? Ești sigură?

— Da, am spus, pentru că eram sigură. Te rog. Sună-i!

Slavă Domnului că ofițerul Koenig cel lipsit de simțul umorului nu mi-a cerut mai multe detalii. Și-a tras telefonul mobil din buzunar, a tastat repede un număr și și-a dus telefonul la ureche. Sprâncenele lui au format o linie dreaptă, încordată și, după o secundă, a luat telefonul de la ureche și s-a holbat la ecran.

— Nu e semnal, murmură el, apoi încercă din nou. Am rămas lângă camionetă, cu brațele încrucișate la piept în timp ce frigul mi se strecura în oase, și amurgul cenușiu punea stăpânire pe șosea pe măsură ce soarele dispărea în spatele copacilor. Cu siguranță, trebuiau să înceteze când se întuneca. Dar ceva îmi spuse că, doar pentru că au un polițist care stă de pază la marginea drumului, nu înseamnă că ceea ce făceau era legal.

Koenig scutură din cap, holbându-se din nou la telefon.

– Nu funcționează. Stai așa. Știi, o să fie bine – sunt atenți – sunt sigur că nu o să împuște o persoană. Dar mă duc să îi avertizez. Doar să-mi încui pușca. Durează numai o secundă.

Când își puse pușca în camionetă, din pădure se auzi o nouă împușcătură, și ceva explodă în mine. Nu mai puteam aștepta. Am sărit șanțul și m-am împleticit spre pădure, lăsându-l pe Koenig în urma mea. L-am auzit strigându-mă, dar deja intrasem adânc în pădure. Trebuia să-i opresc – să-mi avertizez lupul –, să fac ceva.

Dar, în timp ce fugeam, alunecând printre copaci și sărind peste trunchiuri căzute la pământ, nu mă puteam gândi decât că *am ajuns prea târziu*.

Unsprezece

Sam

10° C

Alergam. Eram tăcuți, ca niște picături întunecate de apă, alergând peste rugi de mure și după copaci în vreme ce oamenii ne hăituiau.

Pădurea pe care o știam, pădurea care mă proteja era înțesată de mirosurile puternice și de strigătele lor. Mă opream pe ici și pe colo, printre ceilalți lupi, ghidându-i și urmându-i, menținându-ne toți la un loc. Copacii căzuți la pământ și tufișurile îmi păreau nefamiliare sub tălpi; mă străduiam să nu mă împiedic, așa că zburam – salturi lungi, nesfârșite, când abia atingeam pământul.

Era înspăimântător să nu știu unde sunt.

Schimbam imagini simple între noi în limbajul nostru inutil, fără cuvinte: siluete negre în spatele nostru, siluete cu avertismente luminoase pe cap; lupi reci și nemișcați; mirosul morții în nările noastre.

Un pocnet mă asurzi, dezechilibrându-mă. Am auzit un scâncet lângă mine. Știam ce lup e fără să întorc capul. N-aveam timp să mă întorc și, chiar dacă m-aș fi oprit, n-aveam ce să fac.

Un nou miros mă lovi în nări: pământ putred și apă stătută. Lacul. Ne hăituiam înspre lac. Mi-am format o imagine clară în minte în același timp cu Paul, șeful haitei. Marginea fragilă a apei, pini subțiri crescuți rar în solul sărac, lacul care se întindea la nesfârșit în ambele direcții.

O haită de lupi înghesuită pe mal. Fără scăpare.

Eram vânați. Alunecam în fața lor, fantome în pădure, și cădeam,

fie că luptam sau nu.

Ceilalți continuară să alerge spre lac.

Dar eu m-am oprit.

Doisprezece

Grace

9° C

Aceasta nu era pădurea prin care mă plimbasesem cu câteva zile în urmă, pictată în nuanțele vii ale toamnei. Aceasta era o pădure înghesuită, compusă din mii de trunchiuri de copac înnegrite de întuneric. Al șaselea simț pe care mi-l imaginasem ghidându-mă mai înainte mă părăsise acum; toate cărările familiare fuseseră distruse de vânătorii ucigași, cu șepcile portocalii. Eram complet dezorientată; trebuia să mă tot opresc ca să ascult strigătele și pașii îndepărtați prin frunzele moarte.

Când am văzut prima șapcă portocalie strălucind vag în întuneric, respirația îmi ardea gâtul. Am strigat, dar șapca nici nu s-a întors; silueta era prea departe ca să mă audă. Și apoi, i-am văzut pe ceilalți – buline portocalii împrăștiate prin pădure, cu toții mișcându-se încet, fără oprire, în aceeași direcție. Făcând o grămadă de zgomot. Hăituind lupii din fața lor.

Opriți-vă! am strigat. Eram suficient de aproape ca să văd conturul celui mai apropiat vânător, cu pușca în mâini. Am parcurs distanța dintre noi cu picioarele protestând, împleticindu-mă puțin pentru că eram obosită.

Vânătorul se opri din mers și se întoarse surprins, așteptând să mă apropie. A trebuit să mă duc foarte aproape ca să îi văd fața; noaptea se lăsase aproape de tot printre copaci. Fața lui bătrână și ridată îmi părea vag familiară, deși nu-mi puteam aminti unde o mai văzusem în oraș. Vânătorul se încruntă ciudat la mine; mi s-a părut că părea vinovat, dar poate doar am intuit asta.

— Ei bine, ce faci aici?

Am început să vorbesc înainte să îmi dau seama că abia pot să scot un cuvânt. Trecură secunde întregi în vreme ce mă luptam să îmi regăsesc vocea.

— Trebuie... să... vă... opriți. Am o prietenă în pădure. Voia să facă fotografii.

El își îngustă ochii către mine, apoi privi în pădurea întunecată.

— *Acum?*

— Da, acum! am spus, încercând să nu mă răstesc. Am văzut o cutie neagră prinsă de talia lui – un walkie-talkie. Trebuie să-i suni și să le spui să înceteze. E aproape noapte. Cum o s-o vadă?

Vânătorul se uită la mine pentru un moment agonizant de lung, apoi dădu din cap. Întinse mâna spre walkie-talkie, îl desprinse din curele și îl ridică la gură. Mi se părea că face totul cu încetinitorul.

— Grăbește-te! Neliniștea mă străpunse aproape ca o durere fizică.

Vânătorul apăsă butonul aparatului ca să vorbească.

Și brusc, se auzi un potop de împușcături nu departe de-acolo. Nu erau pocnete ușoare, așa cum păreau de la marginea drumului, ci bubuituri puternice, imposibil de confundat, focuri de pușcă. Urechile îmi țiuiră.

Într-un mod ciudat, m-am simțit total obiectivă, de parcă mă aflam în afara corpului meu. Așa că am simțit cum genunchii mi se înmoaie și tremură fără să știu de ce, și am auzit cum inima mi-o ia razna în piept, și am văzut roșu picurând în spatele ochilor mei, ca un vis stacojiu. Ca un coșmar urât și limpede al morții.

Aveam un gust metalic atât de pregnant în gură, că mi-am atins buzele, așteptându-mă să simt sânge. Dar nu era nimic. Nici durere. Doar absența simțirii.

— E cineva acolo, în pădure, spuse vânătorul în walkie-talkie, de parcă nu putea vedea cum parte din mine moare.

Lupul meu. Lupul meu. Nu mă puteam gândi la nimic decât la ochii lui.

— Hei! Domnișoară. Vocea aceasta era mai tânără decât a vânătorului, și mâna care m-a apucat de umăr era fermă. Koenig spuse:

— Ce-a fost în mintea ta, să o iei la goană așa? Sunt oameni cu puști prin pădure.

Înainte să răspund, Koenig se întoarse spre vânător.

— Și am auzit împușcăturile alea. Sunt absolut sigur că toată lumea din Mercy Falls a auzit împușcăturile alea. Una e să faceți asta – arătă cu mâna spre pușca din mâna vânătorului – și alta e să vă dați în spectacol.

Am început să mă răsucesc, ca să scap de mâna lui Koenig; el își încordă degetele din reflex, dar apoi mă eliberă când își dădu seama ce făcea.

— Ești de la școală. Cum te cheamă?

— Grace Brisbane.

Vânătorul păru să mă recunoască.

— Ești fiica lui Lewis Brisbane?

Koenig se uită la el.

— Familia Brisbane are o casă chiar acolo. La marginea pădurii. Vânătorul indică locația casei. Aceasta era invizibilă în spatele unui pâlc de copaci negri.

Koenig prinse din zbor informația.

— O să te duc înapoi acasă și după aceea o să mă întorc ca să aflu ce se întâmplă cu prietena ta. Ralph, folosește chestia aia ca să le spui să înceteze să mei împuște lucruri.

— N-am nevoie de escortă, am spus, dar Koenig merse alături de mine oricum, lăsându-l pe Ralph, vânătorul, să vorbească la walkie-talkie. Aerul rece începea să îmi înțepe și să-mi muște obrajii, căci seara devenea din ce în ce mai rece pe măsură ce soarele dispărea. Mă simțeam la fel de înghețată pe dinăuntru pe cât eram pe dinafară. Încă mai puteam vedea perdeaua roșie căzându-mi peste ochi și auzi împușcătura asurzitoare.

Eram atât de sigură că lupul meu fusese acolo.

La marginea pădurii, m-am oprit, privind la sticla întunecată a ușii din spate, de pe verandă. Întreaga casă părea umbrită, nelocuită și Koenig păru șovăielnic când spuse:

— Vrei să...

— Mă descurc de aici. Mulțumesc.

El ezită până când am pășit în curte, după care l-am auzit alergând înapoi spre locul din care veniserăm. Timp de o clipă îndelungată, am stat în amurgul tăcut, ascultând vocile îndepărtate din pădure și vântul foșnind frunzele uscate din copacii de deasupra mea.

Și, în vreme ce stăteam acolo, în ceea ce credeam eu că e liniște, am început să aud niște sunete pe care nu le mai auzisem niciodată. Murmurul animalelor din pădure răscolind frunzele uscate cu labele. Huruitul îndepărtat al camionetelor pe șosea.

Sunetul respirației rapide, gâfâite.

Am înghețat. Mi-am ținut respirația.

Dar icnetele sacadate nu erau ale mele.

Am urmat sunetul, urcând precaută pe verandă, dureros de conștientă de zgomotul fiecărei trepte care ofta sub greutatea mea.

L-am mirosit înainte să-l văd, iar inima a început imediat să-mi bată nebunește. Lupul meu. Apoi, becul cu detector de mișcare de deasupra ușii s-a aprins și a inundat veranda cu lumină galbenă. Și acolo era el, pe jumătate întins, pe jumătate sprijinit de ușa de sticlă.

Respirația mi s-a oprit dureros în gât când m-am apropiat, ezitând. Blana lui frumoasă dispăruse și era gol, dar știam că e lupul meu chiar și înainte să deschidă ochii. Ochii lui de un galben-pal, atât de familiari, s-au deschis auzindu-mă, dar nu s-a mișcat. De la ureche până pe umerii disperat de umani, era mânjit de sânge – vopseaua mortală a războiului.

Nu pot să vă spun cum am știut că era el, dar nu m-am îndoit nicio clipă.

Vârcolacii nu există.

În ciuda faptului că îi spusese Oliviei că îl văzusem pe Jack, **nu**

crezusem cu adevărat. Nu așa.

Adierea vântului îmi aduse din nou mirosul în nări, pedepsindu-mă. Sânge. Pierdeam timpul.

Mi-am scos cheile și m-am întins peste el, ca să descui ușa. Prea târziu, am văzut una dintre mâinile lui întinzându-se, apucând doar aerul, și se prăbuși pe ușa deschisă, lăsând o dâră roșie pe sticlă.

— Îmi pare rău! am spus. Nu-mi dădeam seama dacă m-a auzit. Am pășit peste el și am intrat în fugă în bucătărie, aprinzând lumina din mers. Am înșfăcat un teanc de prosoape de bucătărie dintr-un sertar; în timp ce făceam asta, am observat cheile de la mașina tatălui meu pe dulap, aruncate la nimerală lângă un teanc de hârtii de la muncă. Deci puteam folosi mașina lui dacă era nevoie.

Am alergat înapoi la ușă. Îmi era teamă ca băiatul să nu fi dispărut cât stătusem cu spatele, să fi fost doar o plăsmuire a imaginației mele, dar el nu se mișcase. Zăcea pe jumătate în casă, pe jumătate afară, tremurând violent.

Fără să mă gândesc, l-am apucat de subsuori și l-am târât în casă, suficient cât să închid ușa. În lumina zonei în care luam micul dejun, cu sângele mânjind podeaua ca o cărare, părea uimitor de real.

M-am ghemuit lângă el imediat. Vocea îmi ieși ca o șoaptă.

— Ce s-a întâmplat? Știam răspunsul, dar voiam să îl aud vorbind.

Încheieturile degetelor îi erau albe acolo unde mâna apăsa pe gât, iar printre degete i se scurgea sângele de un roșu strălucitor.

— Împușcat.

Stomacul mi s-a strâns de emoții, nu din cauza a ceea ce spusese, ci din cauza vocii cu care o spusese. El era. Cuvinte omenești, nu urlete, dar timbrul era același. El era.

— Lasă-mă să vad.

A trebuit să îi desfac mâinile de pe gât. Era prea mult sânge ca să văd rana, așa că doar am apăsat unul dintre prosoape peste balta de sânge care se întindea de la bărbie până la claviculă. Asta trecea dincolo de abilitățile mele de acordare a primului-ajutor.

— Ține asta.

Privirea îi zbură către mine, familiară, dar oarecum diferită. Sălbăticia era temperată de o înțelegere care lipsise până acum.

— Nu vreau să mă întorc acolo. Agonia din vorbele lui mă transportă imediat într-o amintire: un lup stând într-o durere tăcută lângă mine. Trupul băiatului se smuci cu o mișcare ciudată, nenaturală, la care m-am gândit cu durere.

— Nu... nu mă lăsa să mă schimb.

Am așezat un alt prosop mai mare peste corpul lui, acoperind pielea înfrigurată cât mai bine. În orice alt context, aș fi fost rușinată de goliciunea lui, dar aici, cu pielea lui murdară de sânge și noroi, pur și simplu îl făcea să fie și mai demn de milă. Cuvintele îmi erau blânde, de parcă încă mai putea să sară și să fugă.

— Cum te cheamă?

El gemu încet, cu mâna tremurându-i doar puțin în timp ce ținea prosopul la gât. Era deja îmbibat de sânge, și o dâră subțire și roșie curse de-a lungul bărbiei și picură pe podea. Se întinse încet pe podea și își așază obrazul pe dușumeaua de lemn, aburind luciul cu respirația rece.

— Sam.

Închise ochii.

— Sam, am repetat. Eu sunt Grace. O să pornesc mașina tatălui meu. Trebuie să te duc la spital.

El se cutremură. A trebuit să mă aplec foarte mult ca să îi aud vocea.

— Grace... Grace... eu...

Am așteptat doar o secundă să termine. Fiindcă n-a făcut-o, am sărit în picioare și am înșfăcat cheile de pe dulap. Încă nu-mi venea să cred că nu era invenția mea – ani de zile în care îmi dorisem să fie real. Dar, orice era, era aici acum și nu aveam de gând să îl pierd.

Treisprezece

Sam

7° C

Nu eram nici lup, dar nu eram nici Sam.

Eram un pânțecă crăpat umflat de promisiunea unor gânduri conștiente: pădurea înghețată din spatele meu, fata din leagăn, sunetul degetelor pe coarde metalice. Viitorul și trecutul, amândouă la fel, zăpadă și apoi vară, și iar zăpadă.

O pânză de păianjen multicoloră, distrusă, prinsă într-un bloc de gheață, incredibil de tristă.

— Sam, spuse fata. Sam.

Ea era trecutul, prezentul, viitorul. Voiam să răspund, dar eram rănit.

Paisprezece

Grace

7° C

E nepoliticos să te holbezi la cineva, dar cel mai grozav atunci când te holbezi la o persoană sedată e că persoana respectivă nu știe că te holbezi. Și adevărul e că nu mă puteam abține să nu mă holbez la Sam. Dacă ar fi mers la aceeași școală ca mine, ar fi fost catalogat ca un emo sau poate ca un membru pierdut al formației Beatles. Avea stilul ăla de par negru ca o claie și nasul cu o formă ciudată cu care numai un băiat ar putea arăta OK. Nu semăna deloc cu un lup, dar era lupul meu în persoană. Chiar și acum, fără ca ochii lui familiari să fie deschiși, o mică parte din mine sărea în sus de o bucurie irațională, amintindu-mi – *el e*.

– O, drăguță, tot aici ești? Credeam că ai plecat.

M-am întors când s-au desfăcut perdelele verzi și a intrat o asistentă solidă. Pe ecusonul ei scria SUNNY.

– Rămân până se trezește. Mă țineam de marginea patului de spital de parcă voiam să dovedesc că va fi greu să mă dea afară de-acolo.

Sunny îmi zâmbi compătitor.

– E sedat complet, drăguță. Nu se va trezi până mâine dimineață.

I-am zâmbit și i-am spus pe un ton ferm:

– Atunci, stau până mâine dimineață.

Deja așteptasem ore întregi până îi scosuseră glonțul și cususeră rana; probabil era trecut de miezul nopții. Mă tot așteptam să mi se facă somn, dar eram viaoie. De fiecare dată când mă uitam la el, parcă mă încărcam cu energie. Târziu de tot, mi-a trecut prin cap că

părinții mei nu se deranjaseră să mă sune pe mobil când s-au întors de la inaugurarea galeriei mamei. Probabil nici nu observaseră prosopul plin de sânge pe care îl folosisem ca să șterg în grabă podeaua sau faptul că lipsea mașina tatălui meu. Ori poate nici nu ajunseseră acasă încă. Miezul nopții era devreme pentru ei.

Sunny rămase cu zâmbetul pe buze.

— Bine, atunci, spuse ea. Știi, a fost foarte norocos. Glonțul l-a zgâriat numai. Ochii îi sclipiră. Știi de ce-a făcut-o?

M-am încruntat la ea, simțind cum mă enervez.

— Nu vă înțeleg. Adică de ce era în pădure?

— Drăguță, cred că știm amândouă că n-a fost în pădure.

Am ridicat din sprânceană, așteptând ca ea să spună altceva, dar n-o făcu. Am zis:

— Ăăa, ba da. A fost. Un vânător l-a împușcat din greșeală. Nu era o minciună. Mă rog, poate doar partea cu „din greșeală“. Eram destul de sigură că nu fusese din greșeală.

Sunny țâțâi.

— Uite ce e, Grace, nu? Grace, ești prietena lui?

Am mormăit într-un fel care putea fi interpretat și ca da, și ca nu, în funcție de intenția ascultătorului.

Sunny o luă ca pe un da.

— Știu că ești foarte implicată în situația asta, dar are nevoie de ajutor.

Atunci mi-am dat seama. Aproape am râs.

— Crezi că s-a împușcat singur. Uite ce e, Sunny, nu? Sunny, te înșeli.

Asistenta s-a uitat urât la mine.

— Tu crezi că noi suntem proști? Că n-am observat astea? De cealaltă parte a patului, luă brațele moi ale lui Sam și le întoarse în așa fel încât palmele îi erau îndreptate spre tavan într-o rugămintă mută. Arătă spre cicatricile de la încheieturi, amintirile unor răni adânci, intenționate, care ar fi trebuit să fie letale.

M-am uitat fix la ele, dar erau ca niște cuvinte într-o limbă străină.

Nu-mi spuneau nimic. Am ridicat din umeri.

— Acelea sunt de dinainte să-l cunosc cu. Îți zic că nu a încercat să se împuște în seara asta. A fost un vânător nebun.

— Sigur, drăguță. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva.

Sunny se uită urât la mine înainte să iasă și să mă lase singură cu Sam.

Cu fața îmbujorată, am scuturat din cap și m-am uitat la încheieturile degetelor care mi se albiseră de cât strânsesem marginea patului. Dintre toate lucrurile care mă enervau la culme, adulții care te privesc de sus erau probabil în capul listei.

La o secundă după ce a plecat Sunny, Sam a deschis ochii, și eu am tresărit puternic, cu inima bubuindu-mi în piept. A durat un moment până mi-a revenit pulsul la normal, timp în care l-am privit fix. Logica îmi spunea că ochii lui sunt căprui, dar, sincer, erau tot galbeni și cu siguranță erau fixați asupra mea.

Am șoptit mai încet decât intenționasem.

— Ar trebui să dormi.

— Cine ești? Vocea lui avea același ton complicat și trist. Mi-l aminteam din urlatul lui. Își îngustă ochii. Vocea ta mi-e așa de cunoscută.

Durerea m-a săgetat. Nu-mi trecuse prin cap că poate nu-și amintește perioada petrecută ca lup. Nu știam care sunt regulile pentru asta. Sam își întinse mâna spre a mea, iar eu mi-am pus imediat degetele în mâna lui. Cu un zâmbet vinovat, îmi trase mâna spre nas și o adulmecă o dată, apoi încă o dată. Zâmbetul i se lărgi, deși încă era timid. Era absolut adorabil, și respirația mi s-a oprit undeva în gât.

— Cunosc mirosul ăsta. Nu te-am recunoscut; arăți diferită. Îmi pare rău. Mă simt prost că nu-mi amintesc. Durează câteva ore până îmi... până când creierul meu se întoarce.

Nu-mi dădu drumul la degete, și nici eu nu le-am îndepărtat, deși era greu să mă concentrez cu pielea lui atingând-o pe a mea.

— Se întoarce de unde?

— Se întoarce *de când*, mă corecta el. Din perioada când era...

Sam așteptă. Voia s-o spun eu. Îmi era mai greu decât crezusem s-o recunosc cu voce tare, deși n-ar fi trebuit să fie.

— De când erai lup, am șoptit. De ce ești aici?

— Pentru că am fost împușcat, spuse el amabil.

— Mă refer la *asta*. Am arătat spre trupul lui, atât de uman sub cămașa aceea stupidă de spital.

El clipi.

— A. Pentru că e primăvară. Pentru că e cald. Căldura mă transformă în *mine*. În Sam.

Mi-am tras în cele din urmă mâna și am închis ochii, încercând să adun orice urmă de rațiune care îmi mai rămăsese. Când am deschis ochii și am vorbit, am spus cel mai lumesc lucru posibil.

— Nu e primăvară. E septembrie.

Nu mă pricep să citesc oamenii, dar cred că am văzut o sclipire de neliniște în ochii lui înainte să se limpezească.

— Asta nu e bine, remarcă el. Pot să îți cer o favoare?

A trebuit să închid ochii din nou, auzindu-i vocea, pentru că nu ar fi trebuit să fie atât de familiară, dar era, îmi vorbea la un nivel atât de profund, așa cum o făceau mereu ochii lui când era lup. Se pare că îmi era mult mai greu decât crezusem să accept asta. Am deschis ochii. Era tot acolo. Am încercat din nou, închizându-i și deschizându-i încă o dată. Dar el era tot acolo.

Sam râse.

— Ai o criză de epilepsie? Poate că *tu* ar trebui să fii în patul ăsta.

M-am uitat urât la el, iar el se înroși când realizează un alt înțeles al cuvintelor lui. L-am scutit de jenă, răspunzându-i la întrebare.

— Ce favoare?

— Ăăă, am nevoie de niște haine, trebuie să plec de aici înainte să își dea seama că sunt un ciudat.

— Ce vrei să spui? N-am văzut nicio coadă.

Sam se întinse și începu să își dezlipească bandajul de pe gât.

— Ai înnebunit? M-am aplecat spre el și l-am apucat de mână, dar

era prea târziu. Dezlipise fașa, și sub ea se aflau patru copci noi de-a lungul unei linii scurte care arăta ca o cicatrice veche. Nu curgea sânge proaspăt din rană, nu era nicio urmă de împușcătură, cu excepția cicatricii subțiri și roz. Mi-a căzut fața.

Sam zâmbi, evident mulțumii de reacția mea.

— Vezi, nu crezi că ar bănui ceva?

— Dar era atât de mult sânge...

— Mda. Pielea mea nu putea să se vindece când sângera atât de mult. Dar odată ce m-au cusut... Ridică din umeri și făcu un gest cu mâinile de parcă deschidea o cărțuție. Abracadabra. Sunt și niște avantaje să fii ca mine. Vorbea relaxat, dar expresia îi era neliniștită, privind-mă, văzând cum asimilez toate astea. Cum asimilez faptul că exista.

— OK, trebuie să văd ceva aici, i-am spus. Eu doar... am făcut un pas în față și am atins cicatricea de pe gât cu vârful degetelor. Cumva, senzația pielii netede și ferme mă convinsese într-un fel în care cuvintele lui n-o făcuseră. Ochii lui Sam se plimbară de la mine în altă parte, nesigur unde să se uite cât timp îi pipăiam umflătura cicatricii vechi de sub cusăturile negre întepătoare. Mi-am lăsat mâna să se odihnească pe gâtul lui un pic mai mult decât era necesar, nu pe cicatrici, ci pe pielea netedă, cu miros de lup, de sub ea. OK. Deci e clar că trebuie să pleci înainte să se uite la ea. Dar, dacă te externezi pe propria răspundere sau pur și simplu dispari, o să te caute.

El se strâmbă.

— Nu, n-o vor face. O să își imagineze pur și simplu că sunt vreun vagabond fără asigurare. Ceea ce e adevărat. Mă rog, partea cu asigurarea.

N-aveam cum să fiu subtilă.

— Nu, vor crede că ai plecat ca să eviți consilierea. Ei cred că te-ai împușcat singur, din cauza...

Expresia lui Sam era nedumerită.

Am arătat spre încheieturile lui.

— A, asta. Nu eu mi-am făcut asta.

M-am încruntat din nou la el. Nu voiam să spun ceva de genul „e în regulă, ai o scuză” sau „mie poți să-mi spui, nu te judec”, pentru că, sincer, aș fi fost la fel de rea ca Sunny, presupunând că încercase să se sinucidă. Dar nu era ca și cum s-ar fi ales cu cicatricile alea împiedicându-se pe scări.

Își frecă una dintre încheieturi cu degetul mare, gânditor.

— Mama mi-a făcut-o pe asta. Tata, pe cealaltă. Îmi amintesc că numărau până la zero ca s-o facă în același timp. Nici acum nu mă pot uita la o cadă.

A durat un moment până să procesez ce spunea. Nu știi ce m-a doborât – felul banal, lipsit de emoție în care a spus-o, imaginea scenei care îmi plutea prin cap sau doar șocul serii în general –, dar deodată m-am simțit amețită. Capul mi se rotea, inima îmi bubuia în urechi și am căzut pe linoleumul lipicios al podelei.

Nu știi câte secunde am fost inconștientă, dar am văzut perdeaua deschizându-se în timp ce Sam se trânti pe spate și își lipi bandajul din nou peste gât. Apoi, un infirmier îngenunche lângă mine, ajutându-mă să mă ridic.

— Te simți bine?

Leșinasem. Nu mai leșinasem niciodată în viața mea. Am închis ochii și i-am deschis din nou, până când infirmierul avea doar un singur cap în loc de trei plutind unul lângă celălalt. Atunci, am început să mint.

— Mă gândeam la tot sângele ăla, când l-am găsit... 00000... Încă mă simțeam amețită, așa că acel „0000” a sunat foarte convingător.

— Nu te mai gândi la asta, sugeră infirmierul, zâmbind foarte prietenos. Mi s-a părut că mâna lui era un pic prea aproape de sânul meu, ca să fie un contact întâmplător, și acest fapt mi-a întărit hotărârea de a merge mai departe cu planul umilitor care tocmai îmi venise în minte.

— Cred că... trebuie să pun o întrebare jenantă, am murmurat, simțind cum îmi iau foc obrazii. Era aproape la fel de rău ca și cum aș

fi spus adevărul. Crezi că aş putea împrumuta o uniformă? Eu...
ăăă... pantalonii mei...

— O! strigă bietul infirmier. Jena lui faţă de starea mea era probabil acutizată de zâmbetul galant de mai devreme. Da. Absolut. Mă întorc imediat.

Se ţinu de promisiune şi se întoarse în câteva minute, ţinând în mână o uniformă formată din pantaloni şi bluză de un verde bolnăvicios.

— Cred că sunt un pic cam mari, dar au şireturi pe care le poţi... ştii tu.

— Mersi, am mormăit. Ăă, te superi? Mă schimb aici. El nu se uită la nimic momentan. Am arătat spre Sam, care părea convingător de sedat.

Infirmierul dispăru în spatele perdelei. Sam deschise ochii din nou, evident amuzat.

Şopti.

— I-ai spui acelui bărbat că ai făcut pe tine?

— Tu. Taci. Din Gură, am şuiert furioasă la el şi i-am azvârlit uniforma. Grăbeşte-te înainte să afle că n-am făcut pipi pe mine. Îmi eşti superdator.

El rânji şi strecură uniforma sub cearşaful subţire, de spital, chinuindu-se să se îmbrace, apoi îşi trase bandajul de pe gât şi manşeta de tensiune de pe braţ. Când manşeta căzu pe pat, îşi scoase cămaşa de spital şi o înlocui cu bluza de la uniformă. Monitorul protestă ţiuind, iar o linie dreaptă anunţă decesul lui personalului medical.

— E timpul să mergem, spuse el şi deschise drumul pe după perdele. Se opri, cercetând camera din jurul nostru, şi le-am auzit pe asistente agitându-se în zona delimitată de perdea, unde fusese el înainte.

— Era *sedat*. Vocea lui Sunny se ridica deasupra celorlalţi.

Sam se întinse şi mă apucă de mână, cel mai natural lucru din lume, şi mă trase în lumina strălucitoare a coridorului. Acum, că era

îmbrăcat – nici mai mult, nici mai puțin în uniformă – și nu se îneca în sânge, nimeni nu ne dădu atenție când trecurăm de camera asistentelor, înspre ieșire. În tot acest timp, îi vedeam mintea de lup analizând situația. Înclinarea capului său îmi spuse că asculta, și bărbia ridicată indica faptul că adulmecă mirosuri. Agil, în ciuda siluetei slăbănoage și noduroase, își croi cu abilitate drum prin labirintul spitalului până am ajuns în holul de la intrare.

Un cântec country siropos se auzea din difuzoare, iar tenișii mei scârțâiau pe mocheta urâtă, de un albastru-închis; picioarele goale ale lui Sam nu scoteau niciun sunet. La ora asta din noapte, holul era gol, nu era nici măcar o recepționeră la birou. Mă simțeam atât de plină de adrenalină, încât aveam senzația că pot să zbor până la mașina tatălui meu. Colțul etern pragmatic al minții mele îmi reaminti că trebuie să sun la compania de remorcări să îmi ridice mașina de pe marginea drumului. Dar nu puteam să invoc cu adevărat un sentiment de enervare cu privire la asta, pentru că nu mă puteam gândi decât la Sam. Lupul meu era un tip simpatic și mă ținea de mână. Puteam muri fericită.

Atunci, am simțit ezitarea lui Sam. Rămase în urmă, cu ochii fixați în întunericul de dincolo de ușa în sticlă.

— Cât de frig e afară?

— Probabil nu cu mult mai frig decât era când te-am adus. De ce – contează așa de mult?

Fața lui Sam se întunecă.

— E chiar la limită. Urăsc perioada asta a anului. Aș putea fi și lup, și om.

I-am auzit durerea din voce.

— Te doare să te transformi?

El privi în altă parte.

— Acum, îmi doresc să fiu om.

Și eu îmi doream să fie om.

— Mă duc să pornesc mașina și să dau drumul la căldură. Așa n-o să stai în frig decât o secundă.

Păru puțin neajutorat

— Dar nu știu unde să mă duc.

— Unde locuiești în mod normal?

Îmi era teamă că o să spună ceva jalnic, gen adăpostul pentru persoanele străzii de la periferie. Am presupus că nu locuia cu părinții care îi tăiaseră venele.

— Beck – unul dintre lupi –, după ce se transformă în om, mulți stau la el acasă, dar, dacă nu s-a transformat, e posibil ca instalația de încălzire să nu fie pornită. Aș putea...

Am scuturat din cap și i-am dat drumul la mână.

— Nu. Aduc mașina și vii acasă cu mine.

Făcu ochii mari.

— Părinții tăi...

— Ce nu știu nu-i doare, am spus, deschizând ușa. Tresărind din cauza rafalei de aer rece, Sam se dădu înapoi din fața ușii, cuprinzându-se cu brațele. Dar, chiar în timp ce tremura de frig, își mușcă buza și îmi zâmbi șovăitor.

M-am întors spre parcare întunecată, simțindu-mă mai vie și mai fericită, și mai înfricoșată decât mă simțisem vreodată în toată viața mea.

Cincisprezece

Grace

6° C

— Dormi? Vocea lui Sam era doar o șoaptă, dar, în camera întunecată, unde nu se potrivea, părea ca un strigăt.

M-am rostogolit în pat spre locul unde dormea pe podea, un ghem întunecat cuibărit între pături și perne. Prezența lui, atât de ciudată și de minunată, părea să umple camera și să mă copleșească. Nu credeam că o să mai dorm vreodată.

— Nu.

— Pot să-ți pun o întrebare?

— Ai făcut-o deja.

El tăcu, gândindu-se.

— Pot să îți pun două întrebări?

— Ai făcut-o deja.

Sam gemu și aruncă în direcția mea una dintre pernuțele mici. Aceasta se arcui prin camera luminată de lună, un proiectil întunecat, și căzu inofensivă lângă capul meu.

— Deci, ești o deșteaptă.

Am rânjit în întuneric.

— Bine, mă joc. Ce vrei să știi?

— Ai fost mușcată. Dar nu era o întrebare. I-am simțit interesul din voce și tensiunea din corp, chiar și din locul în care stăteam. Am alunecat înapoi în pături, ascunzându-mă de ceea ce spusese.

— Nu știu.

Vocea lui Sam deveni mai mult decât o șoaptă.

— Cum să nu știi?

Am ridicat din umeri, deși el nu mă putea vedea.

— Eram mică.

— Și eu eram mic. Știam ce se întâmplă. Fiindcă n-am răspuns, a adăugat: De asta zăceai acolo pur și simplu? Nu știai că o să te omoare?

Am privit în gol prin pătratul de noapte din fereastră, pierdută în amintirea lui Sam ca lup. Haita mă înconjurase, era un amestec de limbi și dinți, de mârâituri și smucituri. Un lup rămăsese în urmă, cu blana acoperită de gheață strălucindu-i de-a lungul gâtului, tremurând în timp ce mă privea în zăpadă. Zăceam în frig, sub un cer alb care se întuneca și îmi ațineam privirea asupra lui. Era frumos: sălbatic și misterios, cu ochii galbeni plini de o complexitate pe care nici nu puteam începe s-o înțeleg. Și emana un miros la fel ca și ceilalți lupi din jurul meu bogat, animalic, ca de mosc. Chiar și acum, în timp ce stătea întins în camera mea, îi simțeam mirosul de lup, deși purta o uniformă de doctor și avea o piele nouă.

Afară, am auzit un urlet scăzut dar intens și apoi altul. Corul nocturn își începu cântarea, fără vocea tristă a lui Sam, dar totuși frumos. Inima mi-o luă la goană, bolnavă de o dorință abstractă și, pe podea, l-am auzit pe Sam scâncind. Sunetul nefericit, prins undeva între om și lup, mă tulbură.

— Ți-e dor de ei? am șoptit.

Sam se ridică din patul improvizat și se duse la fereastră, o siluetă nefamiliară pe fundalul nopții, cu brațele încleștate în jurul trupului său înalt.

— Nu. Mda. Nu știu. Mă face să mă simt... bolnav. Ca și cum n-am ce căuta aici.

„Îmi sună familiar.“ Am încercat să mă gândesc să-i spun câteva cuvinte care să-l consoleze, dar nu m-am putut hotărî la ceva care să pară sincer.

— Dar acesta sunt eu, insistă el, smucind bărbia ca să se refere la trupul lui. Nu știam dacă voia să mă convingă pe mine sau pe sine însuși. Rămase la fereastră în vreme ce urletele lupilor ajunseră la

crescendo, făcându-mă să lăcrimez.

— Vino aici și vorbește cu mine, am spus, ca să îl distrag pe el și, în același timp, pe mine. Sam se întoarse pe jumătate, dar n-am putut să îi văd expresia. E frig acolo, pe podea, și o să îți amorțească gâtul. Vino aici.

— Dar părinții tăi? zise el, aceeași întrebare pe care mi-o pusese la spital. Eram pe punctul de a-l întreba de ce își face griji atât de mult în privința lor, când mi-am amintit povestea lui Sam despre propriii părinți și cicatricile strălucitoare și strâmbe de pe încheieturile lui.

— Nu-i cunoști pe ai mei.

— Unde sunt? întreabă Sam.

— La inaugurarea galeriei, presupun. Mama mea e artistă.

Vocea îi era nesigură.

— E trei dimineața.

Am vorbit mai tare decât intenționasem.

— Hai odată. Am încredere că o să te porți frumos. Și că n-o să tragi cearșafurile. Când el continuă să ezite, am spus: Grăbește-te până nu vine dimineața.

Supus, ridică una dintre pernele de pe podea, dar ezită din nou pe partea cealaltă a patului. În lumina slabă, i-am remarcat expresia tristă în vreme ce privea teritoriul interzis al patului. Nu am fost sigură dacă eram fermecată de reticenta lui de a împărți patul cu o fată sau jignită de faptul că se părea că nu sunt suficient de sexy ca să atace salteaua ca un taur.

În cele din urmă, se urcă. Patul scârțâi sub greutatea lui, și el tresări înaintea să se întindă exact la marginea patului, nici măcar sub pătură. Îi simțeam mai bine mirosul de lup și am oftat cu o mulțumire ciudată. Oftă și el.

— Mulțumesc, spuse el. Formal, având în vedere că era întins în patul meu.

— Cu plăcere.

Atunci m-a lovit adevărul. Iată-mă pe mine în pat cu un băiat care își schimbă forma. Și nu oricare băiat care își schimbă forma, ci cu

lupul meu. Mi-am tot amintit momentul în care lumina de pe verandă s-a aprins și mi l-a dezvăluit pentru prima dată. O combinație stranie de încântare și nervozitate mă curență.

Sam își întoarse capul să se uite la mine, de parcă fiorul meu îi trimisese un mesaj. Îi vedeam ochii sclipind în lumina slabă, la câțiva centimetri.

— Te-au mușcat. Ar fi trebuit să te transformi și tu, să știi.

În minte mi-au apărut lupii înconjurând un trup în zăpadă, cu boturile însângerate, cu dinții dezveliți, mârâind deasupra prăzii. Un lup, Sam, târî trupul din cercul de lupi. Îl purtă printre copaci, pe două picioare care lăsau urme de pași umani în zăpadă. Știam că adorm, așa că m-am cutremurat, să stau trează; nu-mi aminteam dacă îi răspusesem lui Sam.

— Uneori, îmi doresc s-o fi făcut, i-am spus.

Închise ochii, la kilometri distanță de cealaltă parte a patului.

— Uneori, și eu îmi doresc asta.

Şaisprezece

Sam

5° C

M-am trezit agitat. Timp de o clipă, am rămas nemişcat, clipind, încercând să îmi dau seama ce mă trezise. Evenimentele din seara precedentă mi-au revenit brusc în minte când am realizat că nu mă trezise un sunet, ci o senzație: o mână care se odihnea pe brațul meu. Grace se rostogolise în somn și nu mă puteam abține să nu mă uit la degetele ei care îmi atingeau pielea.

Aici, întins lângă fata care mă salvase, simpla mea umanitate îmi părea un triumf.

M-am rostogolit pe o parte și, pentru o vreme, doar am privit-o dormind, cu respirația ritmică mișcându-i firele rebele de păr care îi încadrau fața. În somn, părea atât de convinsă că este în siguranță, atât de lipsită de griji cu privire la prezența mea lângă ea. Și asta mi se părea o victorie subtilă.

Când l-am auzit pe tatăl ei trezindu-se, am rămas perfect nemişcat, cu inima bătându-mi repede și fără zgomot, gata să sar de pe marginea saltelei în caz că venea s-o trezească să plece la școală. Dar a plecat la serviciu într-un nor de loțiune după ras cu parfum de ienupăr care venea spre mine în valuri pe sub ușă. Mama ei a plecat la scurt timp, după ce a scăpat ceva pe jos în bucătărie, cu zgomot și a înjurat cu o voce plăcută în timp ce închidea ușa în spatele ei. Nu-mi venea să cred că nu s-au uitat în camera lui Grace să vadă dacă mai trăiește, mai ales că nu o văzuseră când ajunseseră acasă în toiul nopții. Dar ușa rămase închisă.

În fine, mă simțeam aiurea în uniforma de doctor, care îmi era

inutilă pe vremea asta cumplită, nici caldă, nici rece, așa că m-am strecurat din pat în vreme ce Grace dormea; nici măcar nu s-a mișcat când am plecat. Am ezitat pe veranda din spate, uitându-mă la firele de iarbă ale căror vârfuri erau acoperite de brumă. Chiar dacă împrumutasem o pereche de cizme de-ale tatălui ei, aerul rece al dimineții tot îmi pișcă gleznele goale pe sub cauciuc. Aproape simțeam greața transformării zvârcolindu-mi-se în stomac.

„Sam“, mi-am spus în sinea mea, obligându-mi trupul să creadă. „Ești Sam.“ Trebuia să mă încălzesc; m-am întors în casă să caut o haină. La naiba cu vremea asta. Ce se întâmplase cu vara? Într-o debara supraaglomerată care mirosea a amintiri vechi și a molii, am găsit o jachetă voluminoasă, de un albastru-aprins, care mă făcea să arăt ca un grăsan, și m-am aventurat în curtea din spate cu mai multă încredere. Tatăl lui Grace avea picioarele cât ale unui Yeti, așa că am tropăit spre pădure cu grația unui elefant într-un magazin de porțelanuri.

În pofida aerului rece care mă făcea să scot aburi pe gură, pădurea era superbă în perioada asta a anului, pictată în culori primare îndrăznețe: frunzele uscate în galben și roșu izbitor, cerul azuriu strălucitor. Detalii pe care nu le observam niciodată ca lup. Dar, în timp ce îmi croiam drumul spre provizia mea ascunsă de haine, îmi era dor de toate lucrurile pe care nu le observam ca om. Deși încă mai aveam simțurile ascuțite, nu simțeam mirosul urmelor lăsate de animale prin tufișuri sau mirosul căldurii de după-amiază care urma să vină. În mod normal, auzeam simfonia industrială a mașinilor și a camioanelor pe autostrada îndepărtată și puteam ghici mărimea și viteza oricărui automobil. Dar acum, nu puteam simți decât mirosul de fum al toamnei, frunzele arse și copacii pe jumătate uscați și nu auzeam decât zumzetul vag, abia audibil, al traficului îndepărtat.

Ca lup, aș fi adulmecat apropierea lui Shelby cu mult înainte să-și facă apariția. Dar nu acum. Era foarte aproape de mine când am avut sentimentul că ceva se află alături. Mi s-a ridicat părul pe ceafa și am avut sentimentul neplăcut că îmi împart aerul cu altcineva. M-am

întors și am văzut-o, mare pentru o femelă, cu blana albă arătând banală și gălbuie în lumina zilei. Părea să fi supraviețuit vânătorii fără nicio zgârietură. Cu urechile lăsate ușor pe spate, îmi observă ținuta ridicolă cu capul lăsat pe o parte.

— Șșșșt, i-am spus și am ridicat mâna cu palma în sus, lăsând ce mai rămăsese din mirosul meu să plutească spre ea. Eu sunt.

A strâmbat din nas de dezgust când s-a dat încet înapoi și am bănuțit că recunoscuse mirosul lui Grace peste al meu. Eu sigur îl simțeam; chiar și acum, parfumul ei vag de săpun mi se prinsese în păr, acolo, când îmi culcasem capul în patul ei, și pe mână, de unde mă ținuse ea.

În ochii lui Shelby apărură o umbră de precauție, oglindind expresia ei umană. Asta era relația dintre mine și Shelby – nu-mi aminteam vreun moment în care să nu fi fost în vreun fel sau altul la cuțite. Eu mă agățam de umanitatea mea și de obsesia mea față de Grace – ca un om care se îneacă, dar Shelby întâmpina cu plăcere uitarea care venea odată cu pielea de lup. Desigur, avea suficiente motive să vrea să uite.

Acum, în această pădure de septembrie, ne priveam unul pe celălalt. Urechile ei se îndreptau când spre mine, când spre alte direcții, captând sunete care scăpau urechilor mele omenești, iar nările ei amușinau, descoperind pe unde fusesem. Am început să îmi amintesc senzația frunzelor uscate sub etichetele mele și parfumul bogat, intens și amețitor de toamnă al pădurii în nările mele de lup.

Shelby mă privi în ochi – un gest foarte uman, având în vedere că rangul meu în haită era prea înalt pentru ca oricare alt lup în afară de Paul sau de Beck să mă sfideze așa – și mi-am imaginat vocea ei umană spunându-mi, așa cum o făcuse de multe ori înainte: „Nu ți-e dor?”

Am închis ochii, lăsând pe dinafară privirea ei însufletită și amintirea trupului meu de lup, și m-am gândit, în schimb, la Grace, care rămăsese acasă. Nimic din experiența mea de lup nu s-ar fi putut compara vreodată cu senzația mâinii lui Grace într-a mea. Am

întors imediat acest gând în minte, formând versuri. „Tu ești pielea în care mă îmbrac / vara-iarna-toamna mea / Sar să te urmez / această pierdere e superbă.” În secunda în care am compus versurile și mi-am imaginat acordurile de chitară care ar merge cu ele, Shelby a dispărut în pădure, delicat ca o șoaptă.

Faptul că putea dispărea fără s-o aud, la fel cum venise, îmi reaminti de starea vulnerabilă în care mă aflam, așa că m-am îndreptat repede către magazia unde îmi erau ascunse hainele. Cu ani în urmă, eu și Beck mutaserăm magazia din curtea lui, bucată cu bucată, într-o poieniță aflată adânc în pădure.

În magazie se aflau un radiator, o baterie de barcă și câteva cutii de plastic cu nume scrise pe laterale. Am deschis cutia pe care era scris numele meu și am scos din ea rucsacul plin. Celelalte cutii erau pline cu alimente, pături și baterii de rezervă – echipamente de supraviețuire în colibă până se transformă și ceilalți membri –, dar a mea conținea provizii pentru evadare. Tot ce țineam acolo avea rostul să mă ajute să mă întorc la umanitate cât mai repede posibil și, pentru asta, Shelby nu mă putea ierta.

M-am îmbrăcat rapid în câteva cămăși cu mânecă lungă și o pereche de blugi, m-am descălțat de cizmele mult prea mari ale tatălui lui Grace și m-am încălțat cu șosete de lână și pantofii mei vechi de piele. Mi-am luat portofelul cu banii câștigați în timpul verii și am îndesat restul lucrurilor în rucsac. Când am închis ușa magaziei, am văzut cu coada ochiului o pată neagră în mișcare.

— Paul, am spus, dar lupul negru, șeful haitei noastre, dispăruse. Mă îndoiam că știa cine sunt: pentru el, eram doar un alt om în pădure, în ciuda mirosului meu vag familiar. Asta mă făcu să simt un fel de regret undeva, într-un colț al minții. Anul trecut, Paul se transformase în om abia pe la sfârșitul lunii august. Poate că anul acesta nu se va mai schimba deloc.

Știam că și transformările mele sunt numărate. Anul trecut, mă transformasem în om abia în iunie, un salt înfricoșător față de anul precedent când mă transformasem primăvara devreme, în vreme ce

încă mai era zăpadă pe pământ. Și anul acesta? Oare cât de târziu mi-aș fi recăpătat corpul dacă Tom Culpeper nu m-ar fi împușcat? Nici măcar nu înțelegeam cum, având în vedere că fusesem împușcat, m-am transformat înapoi în om pe timpul ăsta rece. M-am gândit la cât de frig era când Grace îngenunchease lângă mine, presând un prosop pe gâtul meu. Nu mai fusese vară de multă vreme.

Culorile vii ale frunzelor uscate din jurul magaziei parcă râdeau de mine, ca o dovadă că mai trecuse un an fără ca eu să-mi dau seama. Atunci mi-am dat seama, cu o siguranță bruscă și înfiorătoare, că acesta era ultimul meu an.

Faptul că o cunoscusem pe Grace abia acum mi se părea o festă crudă a sorții.

Nu voiam să mă gândesc la asta. În schimb, am alergat înapoi spre casă, pentru a mă asigura că mașina părinților lui Grace lipsea în continuare. Am intrat și am stat la ușa dormitorului o secundă, apoi am pierdut vremea prin bucătărie, uitându-mă prin dulapuri, deși știam că nu îmi e foame cu adevărat.

„Recunoaște. Ai prea mari emoții ca să te duci înapoi acolo.” Îmi doream atât de mult s-o văd din nou, această fantomă cu voință de fier care mă bântuise în anii petrecuți în pădure. Dar îmi era teamă că, dacă ne vedem față în față în lumina dimineții, lucrurile se vor schimba. Sau, și mai rău, că nu se vor schimba. Seara trecută, sângeram de moarte pe veranda ei. Oricine m-ar fi salvat. Astăzi, voiam mai mult decât să fiu salvat. Dar dacă eram doar un ciudat pentru ea?

„Ești un monstru printre creațiile Domnului. Ești blestemat. Ești diavolul. Unde e fiul meu? Ce-ai făcut cu el?” Am închis ochii, întrebându-mă de ce, având în vedere toate amintirile pe care le pierdusem, cele cu părinții mei nu erau printre ele.

— Sam?

Am tresărit, auzindu-mi numele. Grace mă strigă din nou în camera ei, abia șoptit, întrebându-se unde sunt. Nu părea să îi fie

teamă.

Am împins ușa și m-am uitat prin camera ei. În lumina puternică a dimineții, vedeam că aceasta aparținea unui adult. Niciun detaliu roz sau vreun animal de pluș, asta dacă le avusese vreodată. Pe pereți erau fotografiile cu copaci, încadrate cu rame negre asortate, fără zorzoane. Mobilă neagră, asortată, foarte pătrată și funcțională. Prosopul de baie și cel de față erau împăturite ordonat pe comodă, alături de un alt ceas – negru cu alb, numai linii drepte – și un teanc de cărți de la bibliotecă, cele mai multe de non-ficțiune narativă și romane polițiste, judecând după titluri. Probabil aranjate în ordine alfabetică sau după mărime.

Brusc, mi-am dat seama cât de diferiți eram. Mi-a trecut prin minte că, dacă eu și Grace am fi fost obiecte, ea ar fi fost un ceas digital complicat, sincronizat la perfecțiune cu Ceasul Mondial din Londra, iar eu aș fi un glob cu zăpadă – amintiri scuturate într-un glob de sticlă.

M-am chinuit să găsesc ceva de spus care să nu sune ca salutul unui hărțuitor din altă specie.

– Bună dimineața, am reușit să rostesc.

Grace se ridică în fund, cu părul umflat pe o parte și turtit de cap în cealaltă, cu ochii negri plini de o plăcere evidentă.

– Ești tot aici! O! Ai haine. Adică, în loc de uniforma aia.

– Am fost să le iau cât dormeai.

– Ce oră e? Vaaai! Am întârziat foarte tare la școală, nu?

– E unsprezece.

Grace gemu, apoi ridică din umeri.

– Știi ce? N-am lipsit la nicio oră de când am început liceul. Am primit un premiu pentru asta anul trecut. Și o pizza gratis sau ceva de genul ăsta.

Se ridică din pat; în lumina zilei, bluza de pijama părea incredibil de mulată și de sexy. Am întors capul.

– Nu trebuie să fii atât de pudic, să știi. Nu e ca și cum aș fi dezbrăcată. Se opri în fața șifonierului și se uită înspre mine cu o

expresie vicleană pe chip. Nu m-ai văzut dezbrăcată, nu?

— Nu! am răspuns mult prea repede.

Ea râse auzindu-mi minciuna și trase niște blugi de pe raftul de jos al șifonierului.

— Ei bine, dacă nu vrei să mă vezi acum, ai face bine să te întorci cu spatele.

M-am întins pe pat, cu fața în jos, îngropată în pernele răcoroase care îi purtau mirosul. Am ascultat foșnetele care se auzeau în timp ce se îmbrăca, inima bătându-mi cu un milion de kilometri pe oră. Am oftat vinovat, incapabil să continui minciuna.

— N-am vrut.

Salteaua scârțâi când Grace se trânti pe ea, cu fața aproape de a mea.

— Întotdeauna te scuzi atât de mult?

Vocea îmi era înăbușită de pernă.

— Încerc să te conving că sunt o persoană decentă. Dacă îți spun că te-am văzut goală cât eram din altă specie, nu o să sune prea bine.

Ea râse.

— O să fiu îngăduitoare, mai ales că ar fi trebuit să trag draperiile. Urmă o tăcere lungă, plină de mii de mesaje nerostite. Îi puteam mirosi nervozitatea emanând vag din pielea ei și îi auzeam bătaia rapidă a inimii purtată prin saltea până la urechea mea. Ar fi fost atât de ușor ca buzele mele să acopere distanța de câțiva centimetri dintre gurile noastre. Am crezut că aud speranța în bătaia inimii ei: *sărută-mă, sărută-mă, sărută-mă*. În mod normal, mă pricepeam să deduc sentimentele altora, dar, cu Grace, tot ce credeam că știu era afectat de ceea ce îmi doream eu.

Chicoti încet; era un zgomot grozav de dulce și nu se potrivea deloc cu ce credeam eu despre ea.

— Mor de foame, spuse ea în cele din urmă. Hai să luăm micul dejun. Sau aproape prânzul, cred.

M-am rostogolit jos din pat, și ea s-a rostogolit după mine. Eram perfect conștient de mâinile ei pe spatele meu, împingându-mă prin

ușa dormitorului. Am lipăit amândoi către bucătărie. Lumina soarelui, prea strălucitoare, ardea prin ușa de sticlă care dădea pe verandă și se reflecta pe blatul alb și pe gresia din bucătărie, acoperindu-ne pe amândoi cu o lumină albă. Datorită explorării mele precedente, știam unde sunt toate, așa că am început să scot alimente.

În timp ce mă mișcăm prin bucătărie, Grace era în urma mea, atingându-mi cotul cu degetele sau mângâindu-mi spatele cu palma, găsind motive să mă atingă. Cu colțul ochiului, o vedeam cum se holbează fără jenă la mine când credea că nu o văd. Parcă nu m-aș fi transformat niciodată, parcă încă mai priveam la ea din pădure, iar ea încă mai stătea în leagănul ei și mă privea cu ochi admirativi. „Îmi dau jos pielea / și-mi rămâne doar privirea / Tu vezi în mintea mea / Și știi că ești a mea.“

— La ce le gândești? am întrebat-o în vreme ce spărgeam un ou în tigaie și îi turnam un pahar cu suc de portocale cu degete umane care brusc mi se părură prețioase.

Grace râse.

— Că îmi faci micul dejun.

Era un răspuns prea simplu; nu eram sigur dacă puteam să îl cred. Nu când aveam o mie de gânduri care se luptau pentru spațiu în mintea mea în același timp.

— La ce altceva te mai gândești?

— Că e foarte drăguț din partea ta. Că sper că știi să gătești ouă. Dar își ridică privirea de la tigaie către gura mea doar pentru o secundă și am știut că nu se gândea numai la ouă. Se învârti și trase jaluzelele, schimbând imediat atmosfera din bucătărie. Și că e prea multă lumină aici. Lumina intra printre jaluzele, aruncând umbre orizontale peste ochii ei mari și căprui și peste linia dreaptă a buzelor ei.

M-am întors către omletă și am răsturnat-o pe o farfurie chiar când pâinea a sărit din prăjitor. M-am întins după ea în același timp cu Grace și a fost unul dintre acele momente perfecte de film când

mâinile se ating și știi că personajele se vor săruta. Doar că, de data asta, brațele mele au înconjurat-o cumva și s-au sprijinit de marginea frigiderului când m-am întins după pâine. Pierdut în jena care m-a cuprins din cauza împleticelii mele, nici nu mi-am dat seama că era momentul perfect până când n-am văzut ochii lui Grace aproape de mine, cu fața ridicată spre mine.

Am sărutat-o. Doar o atingere abia simțită a buzelor noastre, nimic sălbatic. Chiar în acel moment, am analizat sărutul: posibilele ei reacții la sărut, felul în care îl va interpreta, felul în care a declanșat în mine un fior care mi-a încordat trupul, secundele dintre momentul în care i-am atins buzele și cel în care ea a deschis ochii.

Grace îmi zâmbi. Cuvintele ei mă tachinau, dar vocea îi era blândă.

— Asta-i tot ce poți?

Mi-am atins din nou buzele de ale ei și, de data asta, a fost un sărut complet diferit. Au fost șase ani într-un singur moment, buzele ei prinzând viață sub ale mele, cu gust de portocală și dorință. Degetele ei îmi alunecară prin perciuni, prin păr și se uniră după gâtul meu, vii și reci pe pielea mea caldă. Eram sălbatic și domestic, și sfâșiat, și zdrobit în același timp. Pentru prima dată în viața mea umană, mintea nu mi-a rătăcit să compună versurile unui cântec sau să înmagazineze acel moment pentru o analiză ulterioară.

Pentru prima oară în viață,
eram aici
și nicăieri altundeva.

Și apoi, mi-am deschis ochii și eram doar eu și Grace – nimic nicăieri, doar eu și Grace –, ea apăsându-și buzele una de alta de parcă ar fi vrut să îmi păstreze sărutul în interiorul ei, și eu agățându-mă de acest moment care era la fel de fragil ca o pasăre în mâinile mele.

Șaptesprezece

Sam

15° C

Unele zile se potrivesc între ele ca elementele unui vitraliu. O sută de piese de culori și desene diferite care, odată combinate, creează o imagine completă. Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră așa. Noaptea de la spital era un ochi de sticlă de un verde bolnăvicios și pâlpâitor. Orele întunecoase ale dimineții în patul lui Grace erau altul, înnourat și violet. Apoi, amintirea albastră și rece a celeilalte vieți din dimineața asta și, în cele din urmă, ochiul de sticlă strălucitor și limpede care fusese sărutul nostru.

În ochiul de sticlă de acum, stăteam pe bancheta uzată a unui Bronco vechi, la marginea unei parcări dărăpănite și năpădite de buruieni de la periferia orașului. Mi se părea că imaginea completă începea să se contureze, portretul strălucitor a ceva ce credeam că nu pot avea.

Grace își trecu degetele peste volanul mașinii, cu o atingere gânditoare, drăgăstoasă, apoi se întoarse spre mine.

— Hai să ne jucăm de-a întrebările.

Stăteam rezemat de spătar, pe locul din dreapta, cu ochii închiși, lăsând soarele amiezii să mă încălzească prin parbriz. Era așa de bine.

— N-ar trebui să te mai uiți și la alte mașini? Știi, de obicei, cumpăratul unei mașini implică... să cumperi.

— Nu mă pricep foarte mult la cumpărături, spuse Grace. Eu doar văd ce am nevoie și iau lucrul respectiv.

Am râs auzind-o. Începeam să îmi dau seama cât de *specifică* lui Grace era o asemenea afirmație.

Își îngustă ochii către mine într-o falsă iritare și își încrucișă brațele la piept.

– Deci, întrebări. Astea nu-s opționale.

Am privit în partea cealaltă a parcării, să mă asigur că proprietara nu se întorsese cu mașina ei veche remorcată – aici, în Mercy Falls, compania de remorcări și cea de mașini uzate erau una și aceeași.

– Bine. Dar să nu fie nimic penibil.

Grace alunecă un pic mai aproape de mine pe scaun și se trânti pe spate într-o poziție exact ca a mea. Aveam impresia că asta era prima întrebare: piciorul ei lipit de al meu, umărul ei lipit de al meu, pantoful ei strâns cu șireturi pe vârful ghetei mele de piele roasă. Pulsul mi se acceleră, un răspuns fără cuvinte.

Vocea lui Grace era pragmatică, de parcă nu știa ce efect are asupra mea.

– Vreau să știu ce te face lup.

Asta era ușoară.

– Când scade temperatura, devin lup. Când e frig noaptea și cald ziua, simt cum se apropie, în cele din urmă, e suficient de frig ca să mă transform în lup până vine primăvara.

– Și ceilalți la fel?

Am dat din cap.

– Cu cât trece mai mult timp de când ești lup, cu atât mai cald trebuie să fie ca să devii om la loc. Am tăcut un moment, întrebându-mă dacă era momentul să îi spun. Nimeni nu știe câți ani de transformat în lup și înapoi ai. E diferit pentru fiecare lup.

Grace se uită la mine, și atât – acea privire lungă pe care mi-o aruncase și când era mai mică și zăcea în zăpadă, cu ochii ațintiți asupra mea. Nici atunci, nici acum nu o puteam interpreta. Am simțit cum mi se pune un nod în gât ca anticipare la răspunsul ei, dar, din fericire, Grace schimbă tema interogatoriului.

– Câți sunteți în pădure?

Nu eram sigur, pentru că mulți dintre noi nu mai deveneau oameni.

— Vreo douăzeci.

— Ce mâncați?

— Iepurași. Ea își îngustă ochii, așa că am rânjit și am spus: și iepuri adulți. Sunt un mâncător de iepuri care nu face discriminări.

Nici nu clipi.

— Ce era pe fața ta în seara când m-ai lăsat să te ating? Vocea îi rămase la fel când rosti întrebarea, dar pielea din jurul ochilor i se încreți, de parcă nu era sigură că vrea să afle răspunsul.

A trebuit să mă străduiesc să îmi amintesc noaptea aceea – degetele ei în coama mea, respirația ei mișcând firele de păr fine de pe fața mea, plăcerea vinovată de a fi așa aproape de ea. Băiatul. Cel care fusese mușcat. De fapt, asta mă întreba. Mă întrebi dacă aveam sânge pe față?

Grace dădu din cap.

O parte din mine se simți tristă că m-a întrebat asta, dar desigur că o făcuse. Nu avea motive să aibă încredere în mine.

— Nu era al lui – al aceluia băiat.

— Jack, spuse ea.

— Jack, am repetat. Știam că a avut loc atacul, dar eu n-am fost acolo. A trebuit să sap mai adânc în memoria mea ca să descopăr sursa sângelui de pe bot. Creierul meu uman mi-a oferit o grămadă de explicații logice – iepure, căprioară, vreo mortăciune de pe șosea –, toate mai puternice decât amintirile mele reale de lup. În cele din urmă, am smuls răspunsul adevărat din gândurile mele, deși nu eram mândru de asta. Era al unei pisici. Sângele. Prinsesem o pisică.

Grace scoase un suspin de ușurare.

— Nu ești supărată că a fost o pisică? am întrebat.

— Trebuie să mănânci. Dacă nu era al lui Jack, nu-mi pasă nici dacă era al unui cangur, zise ea. Dar era evident că mintea îi era tot la Jack. Am încercat să îmi amintesc ce știam despre atac, oricât de puțin, nevrând ca ea să creadă lucruri rele despre haita mea.

– Să știi că i-a provocat, am spus.

– Poftim? Nu erai acolo, nu?

Am scuturat din cap că nu și m-am chinuit să îi explic.

– Noi – lupii – nu putem comunica verbal, ci prin imagini. Nimic complicat. Și nu de la distanțe mari. Dar, dacă suntem unii lângă alții, putem împărtăși o imagine cu alt lup. Așa că lupii care l-au atacat pe Jack mi-au arătat imagini.

– Vă puteți citi gândurile unul altuia? întrebă Grace neîncrezătoare.

Am scuturat din cap cu fervoare.

– Nu. E greu să îți explic din postura de om – din postura mea. E doar un mod de a comunica, dar creierul nostru sunt diferite ca lupi. Mai exact, nu există concepte abstracte. Nici nu poate fi vorba despre lucruri precum date, nume și emoții complicate. Comunicăm de fapt doar pentru a vâna sau a ne avertiza de pericole.

– Și ce ai văzut cu privire la Jack?

Mi-am coborât privirea. Mi se părea ciudat să rememorez amintirea unui lup dintr-o minte umană. Am răsfoit prin imaginile înțeșurate din capul meu, recunoscând acum că petele roșii de pe blănilor lupilor erau răni de glonț și că petele de pe buzele lor erau de la sângele lui Jack.

– Unii dintre lupi mi-au arătat că ar fi fost loviți de el. O... armă? Cred că a avut un pistol cu aer comprimat. Purta o cămașă roșie. Lupii nu văd culorile, dar pot identifica roșul.

– De ce ar face asta?

Am scuturat din cap.

– Nu știi. Asta nu e genul de lucru pe care să ni-l spunem unul altuia.

Grace tăcu, gândindu-se la Jack probabil. Am stat într-o liniște apăsătoare până când am început să mă întreb dacă era supărată. Apoi, Grace sparse tăcerea.

– Deci nu apuci niciodată să deschizi cadouri de Crăciun.

M-am uitat la ea, neștiind cum să răspund. Crăciunul era ceva ce

se întâmplase în altă viață, ceva dinainte de lupi.

Grace privi în jos, către volan.

— Mă gândeam doar că nu erai niciodată prin preajmă vara și întotdeauna am iubit Crăciunul pentru că știam că vei fi mereu acolo. În pădure. Ca lup. Fiindcă e frig, nu-i așa? Dar asta înseamnă și că nu ai niciodată ocazia să deschizi cadouri de Crăciun.

Am scuturat din cap. Mă transformam atât de devreme acum, că nici nu mai apucam să văd decorațiuni de Crăciun în magazine.

Grace se încruntă la volan.

— Te gândești la mine când ești lup?

Când eram lup, eram amintirea unui băiat care se lupta să se agațe de cuvinte fără sens. Nu voiam să îi spun adevărul: că nu-mi aminteam numele ei.

— Mă gândesc la felul în care miroși, am spus eu cu sinceritate. M-am întins spre ea și am ridicat câteva șuvițe din părul ei și le-am dus la nas. Mirosul șamponului ei îmi amintea de mirosul pielii ei. Am înghițit în sec și i-am lăsat părul să cadă înapoi pe umăr.

Ochii lui Grace mi-au urmărit mâna de la umărul ei până în poala mea și am văzut-o și pe ea înghițind în sec. Întrebarea evidentă – când mă voi transforma din nou – era suspendată între noi, dar nici eu, nici ea nu voiam să o rostim cu voce tare. Nu eram pregătit să îi spun încă. Mă durea pieptul la gândul că va trebui să renunț la toate astea.

— Deci, zise ea din nou și își puse mâna pe volan. Știi să conduci? Mi-am tras portofelul din buzunarul blugilor și i l-am arătat.

— Așa pare să creadă statul Minnesota.

Grace îmi scoase permisul de conducere, îl sprijini de volan și citi cu voce tare.

— Samuel K. Roth. Țsta e un permis de conducere adevărat. Deci tu chiar exiști, adăugă oarecum surprinsă.

Am râs.

— Încă te mai îndoiești?

În loc să răspundă, Grace îmi returnă portofelul și întrebă:

— Țsta e numele tău adevărat? Nu se presupune că ești mort, ca Jack?

Nu eram sigur că voiam să discut cu ea despre asta, dar am răspuns oricum.

— Nu a fost la fel. N-am fost mușcat atât de rău și m-au găsit niște străini înainte să fiu târât de-acolo. Nimeni nu m-a declarat mort, cum au făcut cu Jack. Deci, da, ăsta e numele meu adevărat.

Grace părea preocupată de ceva și m-am întrebat la ce se gândea. Apoi, brusc, se uită la mine cu o expresie sumbră pe chip.

— Deci părinții tăi știu ce ești, corect? De asta au... Se opri și închise cumva ochii pe jumătate. Am văzut-o din nou înghițind în sec.

— Te face să-ți fie rău săptămâni întregi după aceea, am spus, salvând-o, ca să nu trebuiască să termine propoziția. În timp ce te transformi. Nu mă puteam abține să nu mă transform în lup și iarăși în om, indiferent de cât de cald sau de frig îmi era. M-am oprit, iar amintirile mi-au trecut prin cap ca pozele din aparatul foto al altcuiva. Au crezut că sunt posedat. Apoi, s-a încălzit vremea, și eu mi-am revenit, adică am rămas om, și ei au crezut că m-am vindecat. Că am fost salvat, bănuiesc. Până a venit iarna. Pentru o vreme, au încercat să convingă Biserica să facă ceva pentru mine. În cele din urmă, s-au decis să facă ei înșiși ceva. Amândoi sunt în închisoare pe viață acum. Nu și-au dat seama că suntem mai greu de ucis decât majoritatea oamenilor.

Fața lui Grace se apropia de o nuanță palidă de verde, iar încheieturile degetelor cu care strângea volanul deveniseră albe.

— Hai să vorbim despre altceva.

— Îmi pare rău, am spus eu, și chiar îmi părea. Hai să vorbim despre mașini. Asta e mașina pe care o preferi? Presupunând, desigur, că merge bine? Nu știu nimic despre mașini, dar pot să mă prefac cel puțin. „Merge bine” sună a ceva ce ar spune cineva care știe despre ce vorbește, nu?

Ea acceptă subiectul, mângâind volanul.

— Îmi place.

— E foarte urâtă, am spus cu generozitate. Dar arată ca și cum o să râdă de zăpadă. Și, dacă lovești o căprioară, o să sughițe și apoi o să meargă mai departe.

Grace adăugă.

— Plus că bancheta din față e foarte atrăgătoare. Adică, pot doar să... Grace se aplecă peste banchetă spre mine, așezând ușor o mână pe piciorul meu. Acum, era la doar câțiva centimetri de mine, suficient de aproape ca să îi simt fierbințeala respirației pe buzele mele. Suficient de aproape ca să simt că aștepta să mă aplec și eu spre ea.

În minte, mi-a apărut o imagine cu Grace în curtea ei din spate, cu mâna întinsă, implorându-mă să mă întorc la ea. Dar nu puteam atunci. Eram în altă lume, una care mă obliga să păstrez distanța. Acum, nu puteam să nu mă întreb dacă nu trăiam tot în lumea aceea, legat de regulile ei. Pielea mea umană mă sfida, tachinându-mă cu bogății care vor dispărea la primul îngheț.

M-am lăsat pe spate și am întors capul înainte să îi văd dezamăgirea. Liniștea era densă împrejurul nostru.

— Vorbește-mi despre ce s-a întâmplat după ce ai fost mușcată, am spus, doar ca să zic ceva. Te-ai îmbolnăvit?

Grace se lăsă pe spate și oftă. M-am întrebat de câte ori o mai dezamăgisem până acum.

— Nu știu. Mi se pare că a trecut atât de mult timp de atunci. Cred că da – poate. Îmi amintesc că am avut gripă imediat după aceea.

— După ce am fost mușcat, și eu am crezut că am gripă. Epuizare, frisoane calde și reci, greața care îmi ardea gâtul, oasele care mă dureau ca să-și schimbe forma.

Grace ridică din umeri.

— În anul acela, am rămas încuiată în mașină. A fost la o lună sau două după atac. Era primăvară, dar era foarte cald. Tata m-a luat cu el ca să facă niște cumpărături pentru că eram probabil prea mică să mă lase acasă. Privi înspre mine să vadă dacă ascultam. Da, o

ascultam.

— În fine, deci aveam gripă, bănuiesc, și eram foarte adormită. Așa că, în drumul spre casă, am adormit în mașină... și îmi amintesc doar că m-am trezit la spital. Bănuiesc că tata a ajuns acasă și a scos cumpărăturile, și a uitat de mine. Probabil, m-a lăsat încuiată în mașină. Au spus că am încercat să ies, dar nu-mi amintesc asta. Nu-mi amintesc nimic decât că eram la spital, și asistenta a spus că a fost cea mai caldă zi de mai din istoria orașului Mercy Falls. Doctorul i-a spus tatălui meu că arșița din mașină ar fi trebuit să mă omoare, așa că sunt o fată-miracol. Zi și tu ce responsabili sunt părinții mei!

Am scuturat din cap neîncrezător. Urmă un moment scurt de liniște, care îmi dădu suficient timp să observ consternarea din expresia ei și să îmi aduc aminte că regret sincer că nu am sărutat-o cu o clipa în urmă. M-am gândit să spun: „Arată-mi ce-ai vrut să spui mai devreme, că îți place bancheta din față“. Dar nu m-am putut imagina rostind cuvintele astea, așa că i-am luat mâna și mi-am plimbat degetele pe palma ei și printre degetele ei, desenând linii pe mâna ei și lăsându-mi pielea să îi memoreze amprente.

Grace scoase un sunet delicat de încântare și închise ochii în timp ce degetele mele șopteau cercuri pe pielea ei. Cumva, asta era mult mai bine decât sărutatul.

Amândoi am tresărit când cineva a bătut în geamul din partea mea. Șoferul camionului de remorcare și, în același timp, proprietarul firmei de mașini uzate stătea acolo, uitându-se la noi. Vocea lui se auzi înăbușită prin sticlă.

— Ai găsit ceea ce căutai?

Grace se întinse și cobori fereastra. Vorbea cu el, dar se uita la mine, cu privirea intensă, când spuse:

— Cu siguranță.

Optsprezece

Grace

3° C

În scara aceea, Sam a rămas din nou în patul meu, cocoșat pudic la marginea cea mai îndepărtată a saltelei, dar cumva, în timpul nopții, trupurile noastre s-au apropiat unul de celălalt. M-am trezit pe jumătate dimineața devreme, cu mult înainte să vină zorii, când camera era luminată doar de lumina palidă a lunii, și mi-am dat seama că eram lipită de spatele lui Sam, cu mâinile strânse în pumni la piept ca o mumie. Abia puteam distinge silueta întunecată a umerilor săi și ceva la forma aceea, gestul pe care îl sugera, mă umplu de un fel de afecțiune feroce, cumplită. Corpul îi era cald și mirosea atât de bine – a lup, a copaci, a casă –, că mi-am îngropat fața în umărul lui și am închis din nou ochii. El scoase un sunet delicat și își roti umerii, ca să fie din nou lipit de mine, dar mai aproape.

Chiar înainte să adorm iar, respirația mi-a încetinit, ca să se potrivească mai bine cu a lui, și am avut un gând scurt, arzător: „Nu pot trăi fără asta“.

Trebuia să existe un tratament.

Nouăsprezece

Grace

22° C

A doua zi a fost neobișnuit de senină, prea frumoasă ca să mă duc la școală, dar nu puteam să chiulesc. Încă o zi fără să am o scuză foarte bună. Nu că rămâneam prea mult în urmă, doar că, atunci când nu lipsești de la școală o perioadă destul de lungă, oamenii au tendința de a observa când o faci. Rachel sunase deja de două ori și-mi lăsase un mesaj amenințător în căsuța vocală, spunând că: „Ai ales ziua greșită să chiulești de la școală, Grace Brisbane!” Olivia nu sunase de când cu cearta noastră din hol, așa că am bănuțit că nu vorbea cu mine.

Sam m-a dus la școală în Bronco în timp ce eu îmi făceam în grabă o temă la engleză pe care nu o făcusem cu o zi în urmă. După ce a parcat, am deschis portiera, lăsând să intre o rafală de aer cald, nepotrivit pentru anotimpul în care eram. Sam își întoarse fața către portieră, cu ochii pe jumătate închiși.

— Ador vremea asta. Mă simt așa de om.

Îl priveam cum se bucură de soare și aveam impresia că iarna e la milioane de kilometri distanță și nu-mi puteam imagina că m-ar putea părăsi. Voiam să îi memorez linia strâmbă a nasului, ca să visez la asta cu ochii deschiși mai târziu. Pentru o clipă, am simțit o împunsătură irațională de vină fiindcă sentimentele mele pentru Sam le înlocuiau pe cele pe care le *aveam* pentru lupul meu – până când mi-am amintit că el era lupul meu. Am avut din nou senzația aceea ciudată că mă ia cu amețeață numai pentru că el exista, dar următoarea senzație a fost cea de ușurare. Obsesia mea era atât de...

ușoară acum. Singurul lucru pe care trebuia să îl explic prietenilor mei era de unde vine noul meu prieten.

— Probabil, ar trebui să plec, am spus. Nu vreau să mă duc.

Sam deschise ochii de tot și îi fixă asupra mea.

— O să fiu aici când te întorci, promit. Apoi, adăugă foarte formal. Pot să îți folosesc mașina? Aș vrea să văd dacă Beck mai e om și, dacă nu mai e, dacă e curentul pornit în casa lui.

Am dat din cap, dar o parte din mine spera ca electricitatea să nu fie pornită în casa lui Beck. Oarecum, voiam ca Sam să vină din nou în patul meu, unde puteam să-l împiedic să dispară ca un vis ce era. Am coborât din mașină cu rucsacul în mână.

— Să nu iei vreo amendă, vitezomanule.

Când am înconjurat mașina, Sam a coborât geamul.

— Hei!

— Ce-i?

Adăugă cu timiditate.

— Vino aici, Grace.

Am zâmbit datorită felului cum îmi rostise numele și m-am întors la geam, zâmbind și mai tare când mi-am dat seama ce voia. Sărutul lui atent nu m-a păcălit; imediat ce buzele mi s-au întredeschis, el a oftat și s-a tras înapoi.

— O să întârzi la școală din cauza mea.

Am zâmbit. Eram în culmea fericirii.

— Te întorci la ora trei?

— Aici o să fiu.

L-am privit cum dă înapoi din parcare, simțind deja că mă așteaptă o zi lungă la școală.

Cineva m-a lovit peste braț cu un caiet.

— Cine era ăla?

M-am întors spre Rachel și am încercat să mă gândesc la un răspuns care să fie mai ușor decât adevărul.

— Cineva care m-a adus cu mașina?

Rachel n-a insistat, mai mult pentru că deja creierul ei era setat pe

altceva. Mă apucă de cot și începu să mă conducă spre școală. Sigur trebuia să existe vreun fel de răsplată eternă pentru faptul că mă duceam la școală într-o zi așa superbă, cu Sam așteptându-mă în mașina mea. Rachel mă scutură de braț, ca să îmi atragă atenția.

— Grace. Concentrează-te. A venit un lup la școală ieri. În parcare. Adică, toată lumea l-a văzut când s-au terminat orele.

— Poftim? M-am întors și m-am uitat peste umăr la parcare, încercând să îmi imaginez un lup printre mașini. Pini rari care mărgineau parcare nu se legau de pădurea Boundary; probabil că lupul traversase câteva străzi și grădini ca să ajungă acolo. Cum arăta?

Rachel îmi aruncă o privire ciudată.

— Lupul?

Am dat din cap.

— Ca un lup. Gri. Rachel îmi văzu privirea sfredelitoare și ridică din umeri. Nu știu, Grace. Albăstrui spre gri? Cu zgârieturi grețoase și mizerabile pe umăr. Părea jerpelit.

Deci era Jack. El trebuia să fie.

— Cred că a fost un haos total pe aici, am spus.

— Da, ar fi trebuit să fii aici, fată-lup. Pe bune. Nimeni nu a fost rănit, slavă Domnului, dar Olivia a luat-o complet razna. Toată școala a luat-o razna. Isabel era complet isterică și a făcut o scenă de zile mari. Rachel mă strânse de braț. Deci, de ce nu mi-ai răspuns la telefon?

Am intrat în școală. Ușile erau deschise și blocate, ca să intre aerul cald.

— Mi-a murit bateria.

Rachel se strâmbă și vorbește mai tare, ca să o aud peste gălăgia făcută de elevii din hol.

— Deci, ești bolnavă? N-am crezut niciodată că o să trăiesc ziua când tu n-o să vii la ore. Între chiuleala ta și apariția unor animale sălbatice în parcare, am crezut că vine sfârșitul lumii. Deja așteptam ploile de sânge.

— Cred că am luat vreun virus din ăla de douăzeci și patru de ore, i-am răspuns.

— Bleah, n-ar trebui să te ating, nu? Dar, în loc să se îndepărteze de mine, Rachel își izbi umărul de al meu cu un zâmbet. Am râs și am împins-o, și, când am făcut asta, am văzut-o pe Isabel Culpeper. Zâmbetul mi-a pierit. Se sprijinea de zid lângă una dintre țâșnitorile de apă, cu umerii căzuți. La început, am crezut că se uita la telefonul mobil, dar apoi mi-am dat seama că nu avea nimic în mâini și se uita pur și simplu în pământ. Dacă n-ar fi fost așa o prințesă de gheață, aș fi crezut că plânge. M-am întrebat dacă ar trebui să vorbesc cu ea.

Chiar atunci, Isabel ridică privirea, de parcă mi-ar fi citit gândurile, și ochii ei atât de asemănători cu ai lui Jack i-au întâlnit pe ai mei. Vedeam provocarea din ei: „La ce te uiți?”

Am întors repede capul și am continuat să merg cu Rachel, dar aveam sentimentul inconfortabil că anumite lucruri au rămas nespuse.

Douăzeci

Sam

4° C

În timp ce stăteam întins în palul lui Grace în noaptea aceea, nereușind să adorm și tulburat de apariția lui Jack la școală, mă uitam în gol într-un întuneric întrerupt doar de aura vagă a părului ei pe pernă. Și m-am gândit la lupii care nu se purtau ca niște lupi. Și m-am gândit la Christa Bohlmann.

Trecuseră ani întregi de când nu mă mai gândisem la Christa, dar relatarea încruntată a lui Grace cu privire la Jack, care bântuia pe unde nu avea voie să bântuie, mi-a readus totul în minte.

Mi-am amintit ultima zi în care am văzut-o, când Christa și Beck se certau în bucătărie, în sufragerie, în hol, iarăși pași în bucătărie, mârâind și țipând unul la altul ca niște lupi încăierăți. Eram mic pe atunci, aveam doar vreo opt ani, așa că Beck îmi păruse un gigant – un zeu înalt și furios abia reținându-și mânia. Mergea peste tot prin casă cu Christa, o tânără cu o față plină de pete roșii de furie.

– Ai omorât doi oameni, Christa. Când o să recunoști asta?

– Omorât? Omorât? Vocea îi suna strident, ca unghiile pe o tablă. Dar eu? Uită-te la mine. Viața mea s-a terminat.

– Nu s-a terminat, se răsti Beck. Încă mai respiri, nu? Încă îți mai bate inima? Nu pot să spun același lucru despre victimele tale.

Îmi amintesc că m-am făcut mic auzind vocea Christei – un țipăt abia inteligibil, venit de undeva din fundul gâtului.

– Asta nu e viață!

Beck se năpusti verbal asupra ei, strigând despre egoism și responsabilitate, și ea îi răspunse cu un șir de înjurături care m-au

șocat; nu mai auzisem niciodată cuvintele acelea.

— Și tipul din pivniță? se răsti Beck. Din locul meu de observație, din hol îl vedeam pe Beck din spate. L-ai mușcat, Christa. Acum, i-ai distrus și *lui* viața. Și ai omorât doi oameni. Doar pentru că ți-au spus niște vorbe urâte. Încă mai aștept să văd ceva remușcări. La naiba, accept doar dacă îmi garantezi că nu se va mai întâmpla.

— De ce ți-aș garanta ție ceva? Ce mi-ai dat tu vreodată? mârâi Christa. Umerii ei se lăsară și tremurară. Voi vă numiți haită? Sunteți un clan. O rușine. Sunteți un cult. Fac ce vreau. O să trec prin viața asta așa cum vreau.

Vocea lui Beck era groaznic, groaznic de calmă. Mi-am amintit că deodată mi-a părut rău pentru Christa, pentru că Beck nu mai părea furios atunci când ajungea la limita maximă a furiei.

— Promite-mi că nu se va mai întâmpla asta.

Atunci, Christa s-a uitat direct la mine – nu, nu la mine. Prin mine. Mîntea îi era undeva departe, departe de realitatea corpului ei care își schimba forma. Chiar în mijlocul frunții ei, am văzut o venă bulbucată și am observat că unghiile îi erau gheare.

— Nu-ți datorez nimic. Du-te naibii!

Beck spuse foarte, foarte încet.

— Ieși imediat din casa mea.

A ieșit. A trântit ușa de sticlă atât de tare că vasele din dulapurile de la bucătărie au zornăit. Câteva momente mai târziu, am auzit din nou cum se deschide și se închide ușa, de data asta mai încet, când Beck a ieșit după ea.

Îmi aminteam că era suficient de frig încât să mă îngrijorez că Beck s-ar putea transforma pe durata iernii și că mă va lăsa singur în casă. Frica aceea a fost suficientă să mă strecor din hol în sufragerie exact când am auzit un *bum* puternic.

Beck intră din nou în casă, în liniște, tremurând de frig și de amenințarea transformării și așeză o pușcă pe blatul de bucătărie, cu grijă, de parcă ar fi fost făcută din sticlă. Apoi, m-a observat pe mine în sufragerie, cu brațele încrucișate la piept, cu degetele încleștate pe

bicepși.

Încă îmi mai aminteam cum a sunat vocea lui când a spus:

— Nu atinge asta, Sam.

Gol. Sfâșiat. S-a dus în biroul lui și și-a pus capul pe brațe tot restul zilei. La amurg, el și cu Ulrik s-au dus afară, vorbind numai în șoaptă; l-am văzut pe Ulrik pe fereastră luând o lopată din garaj.

Și acum, iată-mă întins în patul lui Grace și undeva acolo se afla Jack. Oamenii furioși nu devin niște lupi foarte buni.

În vreme ce Grace era la școală, mă dusesem acasă la Beck. Aleea era goală, și ferestrele erau întunecoase; nu avusesem curaj să intru în casă să văd de cât timp e nelocuită. Fără Beck care să asigure siguranța haitei, cine o să îl educe pe Jack?

Un nedorit simț al responsabilității începea să îmi înmugurească în creier. Beck avea un telefon mobil, dar nu-mi puteam aminti numărul oricât m-am chinuit. Mi-am apăsât fața în pernă și m-am rugat ca Jack să nu muște pe cineva, pentru că, dacă devenea o problemă, nu credeam că sunt destul de puternic să fac ce trebuia făcut.

Douăzeci și unu

Sam

14° C

Când s-a declanșat ceasul deșteptător al lui Grace, la 6.45, a doua zi dimineață, ca să se trezească pentru școală, țipându-mi obscenități electronice în ureche, m-am ridicat imediat din pat, cu inima bubuindu-mi, așa cum făcusem și în ziua precedentă. Capul îmi era plin de vise: lupi și oameni, și buze pătate de sânge.

— Mmmm, mormăi Grace indiferentă și își trase cearșafurile în jurul gâtului. Vrei să închizi ăla, te rog? Mă trezesc. O să mă... trezesc într-o secundă.

Se rostogoli, cu părul blond abia vizibil la marginea păturii și se adânci în pat, ca și cum ar fi fost una cu salteaua.

Și asta a fost tot. Ea dormea, iar eu nu.

M-am rezemat înapoi de tăblia patului și am lăsat-o să doarmă lângă mine, caldă și visătoare, timp de încă vreo câteva minute. I-am mângâiat părul cu degete atente, desenând o linie de pe fruntea ei, în jurul urechii, până la marginea gâtului ei lung, acolo unde părul nu mai era propriu-zis păr, ci un puf fin care creștea în toate părțile. Erau fascinante aceste fire moi care vor crește și vor deveni părul ei. Eram incredibil de tentat să mă aplec și să le mușc, așa delicat, ca s-o trezesc și s-o sărut, și s-o fac să întârzie la școală, dar nu mă puteam abține să nu mă gândesc la Jack și la Christa, și la oamenii care deveneau niște vârcolaci răi. Oare, dacă m-aș duce la școală, aș reuși să îi iau urma lui Jack cu mirosul meu slab dezvoltat de om?

— Grace, am șoptit. Trezește-te!

Ea scoase un zgomot abia auzit, care, în traducere liberă din

limbajul somnului, însemna: „dispari de aici“.

— E vremea să te trezești, am spus și i-am băgat degetul în ureche.

Grace a chițăit și m-a pocnit. Se trezise.

Diminețile noastre împreună începeau să aibă confortul unei rutine. În timp ce Grace, încă amețită de somn, se târa spre duș, eu puneam câte un corn în prăjitorul de pâine și convingeam cafetiera să facă ceva care suna ca și cum ar produce cafea. După ce m-am întors în dormitorul ei, am ascultat-o pe Grace fredonând fals la duș în timp ce îmi trăgeam blugii pe mine și căutam prin sertare niște șosete care să nu arate foarte feminine și pe care să le pot împrumuta.

Am auzit cum mi s-a oprit respirația fără s-o simt. Fotografii cuibărite între șosetele ei împăturite ordonat. Poze cu lupi. Cu noi. Am ridicat cu grijă teancul din sertar și am revenit spre pat. Întorcându-mă cu spatele la ușă de parcă făceam ceva ilegal, am privit pozele una după alta, încet. Era ceva fascinant în faptul că vedeam acele imagini cu ochii mei de om. Pe unii dintre lupi îi puteam identifica; cei mai bătrâni, care se transformaseră mereu înaintea mea. Beck, mare, solid, cu blana albastră-gri. Paul, negru și curățel. Ulrik, gri-cafeniu. Salem, cu urechea lui crestată și ochiul care îi curgea. Am oftat, deși nu știam de ce.

Ușa din spatele meu se deschise, lăsând să intre un șuvoi de abur care mirosea ca săpunul lui Grace. Grace păși în spatele meu și își lăsă capul pe umărul meu; am inspirat aroma ei.

— Te uiți la poze cu tine? mă întrebă ea.

Degetele mele care frunzăreau pozele înghețară.

— Sunt și eu aici?

Grace veni roată pe la marginea patului și se așeză cu fața la mine.

— Sigur că da. Majoritatea sunt cu tine – nu te recunoști? A. Sigur că n-ai cum. Spune-mi cine-i cine.

Am dat încet poză după poză, și ea și-a schimbat poziția ca să se așeze lângă mine, iar patul a scârțâit când s-a mișcat.

— Țsta e Beck. Țntotdeauna, el a avut grijă de lupii noi. Deși fuseseră numai doi lupi nou-creați de la prima mea transformare: Christa și lupul pe care îl crease ea, Derek. Adevărul era că nu prea eram obișnuit cu nou-veniți tineri – haita noastră se mărea de obicei când alți lupi, mai bătrâni, ne găseau pe noi, și nu prin adăugarea unor nou-veniți creați cu sălbăticie. Beck mi-e ca un tată. Mi se părea ciudat să spun asta, chiar dacă era adevărat. Nu mai trebuise să explic asta nimănui vreodată. El fusese cel care mă luase sub aripa lui după ce scăpasem de-acasă și el a fost cel care mi-a redat sănătatea mentală.

— Mi-am dat seama ce simți pentru el, spuse Grace și păru surprinsă de propria ei intuiție. Ai vocea diferită când vorbești despre el.

— Serious? Acum, era rândul meu să fiu surprins. Diferită în ce sens?

Ea ridică din umeri, părând un pic timidă.

— Nu știu. Mândră, aș zice. Cred că e dulce. Aici cine e?

— Shelby, am spus, și pentru ea nu aveam mândrie în voce. Ți-am mai povestit despre ea.

Grace îmi privi fața.

Mi-am amintit când am văzut-o ultima oară pe Shelby și stomacul mi s-a răsucit neplăcut.

— Eu și ea nu vedem lucrurile în același mod. Ea crede că e un dar să fii lup.

Lângă mine, Grace a dat din cap și am fost recunoscător că n-a insistat.

Am frunzărit prin următoarele fotografii, mai multe cu Shelby și Beck, până când m-am oprit la silueta neagră a lui Paul.

— Acesta e Paul. El e șeful haitei când suntem lupi. Cel de alături e Ulrik. Am arătat înspre lupul maro-cenușiu de lângă Paul. Ulrik e ca un fel de unchi nebun. German de origine. Țnjură mult.

— Pare de treabă.

— E foarte amuzant. De fapt, ar fi trebuit să spun *era* foarte

amuzant. Nu știam dacă acesta fusese ultimul lui an sau dacă mai avea vreo vară rămasă. Mi-am amintit râsul lui ca un stol speriat de ciori și modul în care ținea la accentul lui german de parcă nu putea fi Ulrik fără el.

— Te simți bine? întrebă Grace, încruntându-se la mine.

Am dat din cap că da, uitându-mă la lupii din fotografii, ce arătau ca niște animale adevărate prin ochii mei de om. Familia mea. Eu. Viitorul meu. Cumva, acele poze îmi arătau o graniță pe care nu eram gata s-o traversez.

Mi-am dat seama că Grace avea brațul în jurul umărului meu, cu obrazul sprijinit de mine, consolându-mă chiar dacă nu putea să înțeleagă ce mă deranjează.

— Mi-ar fi plăcut să îi cunoști și tu, i-am zis, când erau toți oamenii. Nu știam cum să-i explic cât de tare făceau parte din mine, vocile și fețele lor ca oameni, și mirosurile, și formele lor ca lupi. Cât de pierdut mă simțeam acum, singurul care avea piele de om.

— Spune-mi ceva despre ei, mă rugă Grace, cu vocea înăbușită de tricoul meu.

Mi-am lăsat mintea să caute printre amintiri.

— Beck m-a învățat să vânez când aveam opt ani. Am urât asta.

Mi-am amintit cum stăteam în sufrageria lui Beck, uitându-mă la primele ramuri acoperite cu gheață, strălucitoare și luminoase în soarele dimineții de iarnă. Curtea din spate părea o planetă periculoasă și străină.

— De ce ai urât vânătoarea? întrebă Grace.

— Nu-mi plăcea să văd sânge. Nu-mi plăcea să rănesc animale. Aveam opt ani.

În amintirile mele, păream mic, slăbuț, inocent. Îmi petrecusem toată vara anterioară crezând că iarna asta cu Beck va fi diferită, că nu mă voi transforma și că voi continua să mănânc pentru totdeauna ouăle pe care mi le gătea Beck. Dar, pe măsură ce nopțile deveneau tot mai reci și chiar și ieșirile scurte afară îmi făceau mușchii să tremure, am devenit conștient că se apropia momentul în care nu voi

mai putea evita transformarea și că Beck nu va mai fi mult timp prin preajma ca să mai gătească. Dar asta nu însemna că trebuia să-mi placă.

— Dar de ce să vânez atunci? întrebă Grace oarecum logic. De ce nu vă lăsați mâncare pe undeva?

— Ha. L-am întrebat pe Beck același lucru, și Ulrik a spus „Ja, și ratonii, și oposumii?”

Grace râse, amuzată pe nedrept de imitația mea jalnică a accentului lui Ulrik.

Am simțit un val de căldură în obraji; mă simțeam bine să discut cu ea despre haită. Îmi plăcea strălucirea din ochii ei, linia curioasă a gurii ei – știa ce sunt și voia să știe mai multe. Dar asta nu însemna că era bine că îi spuneam cuiva din afara haitei. Beck zicea întotdeauna: „Singurii oameni pe care trebuie să îi protejăm suntem noi”. Dar Beck nu o cunoștea pe Grace. Și Grace nu era numai om. Poate nu se transformase, dar fusese mușcată. În interior, era și ea lup. Trebuia să fie așa.

— Deci ce s-a întâmplat? întrebă Grace. Ce ai vânat?

— Iepurași, desigur, am răspuns. Beck m-a scos la vânătoare în timp ce Paul aștepta într-o camionetă să mă ia în caz că eram atât de instabil încât să mă transform la loc.

Nu puteam uita cum Beck mă oprise lângă ușă înainte să ieșim, îndoindu-se de la mijloc ca să se poată uita în ochii mei. Eu eram nemișcat, încercând să nu mă gândesc la trupuri care se transformă și la faptul că trebuia să frâng gâtul unui iepure cu dinții. La faptul că trebuia să îi spun la revedere lui Beck pe durata iernii. Mă apucase de umărul mic cu mâna și spusese:

— Sam, îmi pare rău. Să nu-ți fie teamă.

Nu am zis nimic, pentru că mă gândeam că e frig și Beck nu se va mai transforma după vânătoare și atunci nu va mai fi nimeni care să știe să-mi facă ouăle așa ca Beck. Beck gătea niște ouă perfecte. Mai mult de atât. Beck mă păstra Sam. Pe atunci, cu cicatricile de pe încheieturi încă proaspete, fusesem periculos de aproape de a mă

transforma în ceva care nu era nici om, nici lup.

— La ce te gândești? întrebă Grace. N-ai mai spus nimic.

Am ridicat capul spre ea; nu-mi dădusem scama că întorsesem privirea.

— La transformare.

Bărbia lui Grace mă apăsă pe umăr când se uită în ochii mei. Vocea îi era șovăielnică. Îmi adresă o întrebare pe care mi-o mai pusese și altă dată.

— Te doare?

M-am gândit la procesul încet și agonizant al transformării, la îndoirea mușchilor, la umflarea pielii, la scrâșnirea oaselor. Adulții încercau mereu să își ascundă transformările de mine, dorind să mă protejeze. Dar nu mă speria faptul că îi vedeam transformându-se – imaginea aceea mă făcea doar să îmi fie milă de ei, mai ales că până și Beck gema de durere. Mă înspăimânta faptul că trebuia să mă transform și eu – chiar și acum. Că mă uitam pe mine însumi.

Mișteam prost, așa că nu m-am deranjat să încerc.

— Da.

— Mă întristează că a trebuit să treci prin asta ca mic copil, spuse Grace. Se încruntă la mine, clipind din ochii ei prea strălucitori. De fapt, mă deranjează foarte tare. Bietul și micuțul Sam. Îmi atinse bărbia cu un deget; mi-am aplecat capul în palma ei.

Îmi aminteam cât de mândru fusesem că nu plânsesem când m-am transformat de data aceea, spre deosebire de dățile când mă transformasem sub ochii măriți de groază ai părinților mei. Mi l-am amintit pe Beck ca lup, sărind și conducându-mă spre pădure și mi-am amintit senzația caldă, amăruie a primei prăzi pe botul meu. Mă schimbasem la loc după ce Paul, înfodolit într-o haină groasă și cu căciulă pe cap, m-a recuperat. În camionetă, în drumul spre casă, m-a lovit singurătatea. Eram singur; Beck nu va mai fi om în anul acela.

Acum, mă simțeam de parcă aveam din nou opt ani și eram singur și cu cicatrici proaspete. Mă durea pieptul de parcă nu mai

aveam aer.

— Arată-mi care sunt eu, am rugat-o pe Grace, aplecând fotografiile spre ea. Te rog.

Am lăsat-o să îmi ia din mână teancul de poze și am privit cum i se luminează fața în timp ce le răsfoia, căutând una anume.

— Aici. Asta e poza mea preferată cu tine.

Am privit fotografia pe care mi-o întinse. Din ea se uită la mine un lup, cu ochii mei, un lup nemișcat privind din pădure, cu razele soarelui atingându-i blana. Am privit și am privit, așteptând să însemne ceva. Așteptând să simt că recunosc ceva. Mi se părea nedrept că identitățile celorlalți lupi îmi erau atât de clare în fotografia, pe când a mea era ascunsă. Ce anume din fotografia asta, din lupul acela făcea ochii lui Grace să se lumineze când o vedeau?

Și dacă nu eram eu? Dacă era îndrăgostită de alt lup și credea doar că sunt eu? Cum voi ști vreodată?

Grace nu-mi simți îndoielile și îmi interpretă tăcerea drept fascinație. Își dezdoi picioarele și se ridică, cu fața la mine, apoi îmi trecu mâna prin păr. Își ridică palma spre nas, inhalând profund.

— Știi, și atunci când ești lup miroși tot ca tine.

Și uite așa, a spus poate singurul lucru care m-ar fi putut face să mă simt mai bine. I-am dat înapoi fotografia în timp ce ieșea.

Grace se opri în ușă, o siluetă vag conturată de lumina cenușie a dimineții, și se uită înapoi spre mine, la ochii mei, la gura mea, la mâinile mele într-un fel care făcea ceva din interiorul meu să se înnoade și să se deznoade insuportabil.

Nu credeam că aparțin lumii ei, un băiat prins între două vieți, purtând cu mine pericolele lupilor, dar, când mi-a rostit numele, așteptând să o urmez, am știut că aș face orice să rămân cu ea.

Douăzeci și doi

Sam

16° C

Am petrecut prea mult timp dând ture parcării după ce am lăsat-o pe Grace la școală, frustrat din cauza lui Jack, frustrat din cauza ploii, frustrat de limitările corpului meu de om. Simțeam mirosul unui lup acolo – doar o urmă vagă, ca de mosc a mirosului unui lup dar nu puteam să indic o direcție sau să spun sigur că fusese Jack. Parcă eram orb.

Am renunțat în cele din urmă și, după ce am stat în mașină câteva minute, am decis să mă duc direct acasă la Beck. Nu-mi imaginam de unde altundeva să încep căutarea lui Jack, însă pădurea din spatele casei părea un loc de la sine înțeles unde să găsești lupi. Așa că m-am îndreptat înapoi spre vechea mea casă de vară.

Nu știam dacă Beck fusese om anul acesta; nici măcar nu-mi puteam aminti foarte clar lunile mele de vară. Amintirile se amestecau una cu alta până când deveneau o mixtură de anotimpuri și arome fără origini clare.

Beck se transforma de mai mulți ani decât mine, așa că părea puțin probabil ca el să fi fost om anul acesta, când eu nu fusesem. Dar mai simțeam și că eu ar fi trebuit să am mai mulți ani de transformări decât el. Nu eram lup chiar de atât de mult timp. Unde se duseseră verile mele?

Îl voiam pe Beck. Voiam să mă îndrume el. Voiam să știu de ce împușcătura mă făcuse om. Voiam să știu câtă vreme aveam de petrecut cu Grace. Voiam să știu dacă ăsta era sfârșitul.

— Tu ești cel mai bun dintre ei, îmi spusese el odată și încă îmi

mai aminteam cum arătase fața lui când o făcuse. Cinstită, de încredere, puternică. O ancoră într-o mare învolburată. Știam la ce se referise: eram cel mai uman din haită. Asta s-a întâmplat după ce o trăseseră pe Grace din leagănul ei.

Dar, când am intrat pe alee, casa era tot goală și întunecată, iar speranțele mi s-au spulberat. Mi-a trecut prin cap că toți ceilalți lupi se transformaseră deja pentru iarnă; nu mai erau prea mulți lupi tineri. Cu excepția lui Jack, de acum. Cutia poștală era plină de plicuri și de avize de la oficiul poștal prin care i se comunica lui Beck să își ridice corespondența de la ei. Am scos totul de acolo și le-am pus în mașina lui Grace. Aveam o cheie a cutiei lui poștale de la oficiu, dar urma să trec pe acolo mai târziu.

Refuzam să mă gândesc să nu-l voi mai vedea pe Beck.

Dar adevărul era că, dacă Beck nu era prin preajmă, nu avea cine să îl educe pe Jack. Și cineva trebuia să îl țină departe de școală și de civilizație până când încetau transformările neașteptate care aveau loc când erai un lup tânăr. Moartea lui dăunase suficient de mult haitei. Nu aveam de gând să îl las să ne dea de gol, fie transformându-se în public, fie mușcând pe cineva.

Cum Jack făcuse deja o vizită la școală, m-am decis să acționez pornind de la ideea că se va duce și acasă, așa că m-am îndreptat spre reședința familiei Culpeper. Nu era niciun secret unde locuiau; toți cei din oraș cunoșteau conacul enorm în stil Tudor care putea fi zărit de pe autostradă. Singurul conac din Mercy Falls. Nu credeam că era cineva acasă la ora asta, dar am parcat mașina lui Grace cam la un kilometru distanță, ca să mă asigur, și am traversat pădurea de pini pe jos.

Evident, casa era goală, ridicându-se în fața mea ca o structură gigantică dintr-o veche legendă populară. Am verificat rapid ușile și am simțit mirosul inconfundabil de lup.

Nu-mi dădeam seama dacă intrase deja în casă sau dacă, la fel ca mine, venise când toată lumea era plecată și apoi se întorsese în pădure. Amintindu-mi cât de vulnerabil eram în forma de om, m-am

întors și am adulmecat aerul, cercetând pinii în căutarea unor semne de viață. Nimic. Sau nimic suficient de aproape ca să poată fi perceput de simțurile mele de om.

În încercarea de a verifica totul, am intrat prin efracție în casă, pentru a vedea dacă Jack nu era deja acolo, sechestrat într-o cameră zăvorâtă, rezervată pentru monștri. N-am fost foarte elegant în încercarea de a intra prin efracție: am spart o fereastră de la ușa din spate cu o cărămidă și am băgat mâna prin gaura zimțată, ca să răsucesc mânerul.

În interior, am adulmecat din nou aerul. Mi s-a părut că miroase a lup, dar mirosul părea vag și oarecum stătut. Nu eram sigur de ce Jack ar mirosi așa, dar am urmat mirosul prin casă. Am ajuns la un set de uși masive de stejar. Eram sigur că dâra de miros ducea de partea cealaltă.

Am împins ușile cu grijă, apoi am inspirat profund.

Foaierul masiv din fața mea era plin de animale. Animale împăiate. Și nu genul drăgălaș. Încăperea slab luminată, cu tavan înalt, crea senzația de sală de muzeu: animale din America de Nord sau un fel de altar al morții. Am încercat automat să compun versurile unui cântec, dar n-am reușit să scot decât unul: „Purtăm pe fețe rânjetele morților noștri”.

M-am cutremurat.

În lumina slabă care se filtra prin ferestrele rotunde aflate sus, deasupra capului meu, mi se părea că erau suficiente animale acolo cât să populeze Arca lui Noe. Ici o vulpe țepănană, cu o prepeliță împăiată în bot. Colo, un urs negru ridicat deasupra mea cu ghearele întinse. Un linx târându-se de-a pururi lângă un buștean. Și un urs polar cu un pește împăiat în labe. Oare puteai să împăiezi un pește? Niciodată nu mă gândisem la asta.

Și apoi, în mijlocul unei turme de căprioare de toate formele și mărimile, am văzut sursa mirosului pe care îl detectasem mai devreme: un lup se uita peste umăr la mine, cu colții dezveliți, cu ochii de sticlă amenințători. M-am dus către el, întinzându-mă să îi

ating blana sfărâncioasă. Mirosul stătut reveni la viață sub degetele mele, transmițând secrete nărilor mele și am recunoscut mirosul unic al pădurii mele. Am strâns degetele în pumn și m-am dat înapoi din fața lupului cu pielea fragilă. Unul dintre noi. Sau poate nu. Poate că era doar un lup. Doar că nu mai întâlnisem niciodată un lup normal în pădurea noastră.

— Cine ai fost? am șoptit. Dar singura trăsătură comună celor două forme ale unui vârcolac – ochii – fusese de mult smulsă în favoarea unor ochi de sticlă. M-am întrebat dacă Derek, umflat de gloanțe în noaptea în care am fost împușcat, se va alătura lupului din această menajerie macabră. Stomacul mi s-a întors pe dos la acest gând.

Am privit încă o dată în hol și m-am retras spre ușa din față. Orice urmă de animal mai rămăsese în mine țipa să mă îndepărtez de mirosul stătut al morții care umplea holul. Jack nu era acolo. Nu aveam niciun motiv să mai rămân.

Douăzeci și trei

Grace

11° C

— Bună dimineața.

Tata mă privi în timp ce își turna cafea într-o cană cu capac. Era îmbrăcat foarte elegant pentru o zi de sâmbătă; probabil încerca să vândă vreo stațiune unui investitor bogat.

— Trebuie să mă întâlnesc cu Ralph la birou la opt treizeci. Cu privire la stațiunea Wyndhaven.

Am clipit de câteva ori cu ochii încețoșați. Îmi simțeam corpul lipicios și greoi de somn.

— Nu vorbi cu mine încă. Nu m-am trezit.

Prin ceața mentală, am simțit o împunsătură de vină pentru că nu eram mai prietenoasă; nu-l văzusem de zile întregi, darămite să mai și stau de vorbă cu el. Petrecusem seara trecută discutând cu Sam despre ciudata sală plină cu animale împăiate de la familia Culpeper și întrebându-ne cu o iritare constantă similară celei a unui pulover de lână, unde va apărea Jack data următoare. Dimineața asta obișnuită cu tata părea o reîntoarcere abruptă la viața mea de dinainte de Sam.

Tata îmi făcu semn cu ibricul de cafea.

— Vrei?

Am făcut mâinile cupă și i le-am întins.

— Toarnă-mi aici. O să îmi dau cu ea pe față. Unde e mama?

N-o auzisem făcând gălăgie pe sus. De obicei, când mama se pregătea să plece, se auzeau din dormitor o mulțime de zgomote nedefinite și hârșăituri de pantofi.

- E la o galerie din Minneapolis.
- De ce a plecat așa devreme? E aproape ieri.

Tata nu răspunse; se uita peste capul meu, la televizor, unde se desfășura un fel de talk-show matinal. Invitatul emisiunii, îmbrăcat în culori kaki, era înconjurat de tot felul de pui de animale în cutii și cuști. Îmi amintea foarte mult de sala cu animale descrisă de Sam. Tata se încruntă când unul dintre moderatori mângâie un pui de oposum, care șuieră. Mi-am dres glasul.

– Tată. Concentrează-te. Dă-mi o cană și umple-o sau mor. Și nu strâng eu cadavrul dacă mor.

Tata, încă uitându-se la televizor, pipăi în dulap după o cană. Degetele lui găsiră cana mea preferată – o cană de un albastru ca oul de măcăleandru, făcută de una dintre prietenele mamei – și mi-o împinse împreună cu ibricul de cafea.

– Deci, Grace, cum e la școală? m-am întrebat eu singură.

Tata dădu din cap, cu ochii pe puiul de koala care se zbătea în brațele invitatului.

– A, e bine, am continuat eu, și tata scoase un mormăit prin care își exprima încuviințarea. Nimic special, în afară de turma de panda pe care au adus-o și profesorii care ne abandonează sălbaticilor canibali, am adăugat eu – am tăcut să văd dacă i-am captat atenția și apoi am insistat. Toată clădirea a luat foc, apoi am rămas corigentă la cursul de teatru și apoi sex, sex, sex, sex.

Tata se concentără brusc, se întoarse spre mine și se încruntă:

– Ce-ai spus că vă învață la școală?

Ei bine, măcar prinsese mai mult decât crezusem.

– Nimic interesant. Scriem povestiri la ora de literatură engleză. Sunt groaznice. Nu am absolut niciun talent la scris ficțiune.

– Ficțiune despre sex? întrebă el neîncrezător.

Am dat din cap.

– Du-te la serviciu, tată. O să întârzii.

Tata își scărpină bărbia; ratase un fir de păr când se bărbierise.

– Asta îmi reamintește. Trebuie să îi returnez lui Tom soluția de

curățat. Ai văzut-o?

— Cui trebuie să returnezi *soluția de curățat*?

— Soluția de curățat pușca. Cred că am pus-o pe blatul de bucătărie. Sau poate sub el... Se ghemui și încep să răscolească prin dulapul de sub chiuvetă.

M-am încruntat la el.

— De ce ai o soluție de curățat pușca?

Gesticulă către biroul lui.

— Pentru pușcă.

În cap încep să îmi sune mici clopoței de avertizare. Știam că tata are o pușcă; atârna pe peretele din biroul lui. Dar nu-mi aminteam s-o fi curățat vreodată. Curățai armele după ce le foloseai, nu?

— De ce ai împrumutat soluția de curățat?

— Tom mi-a împrumutat-o să îmi curăț pușca după ce am ieșit la vânătoare. Știu că ar trebui s-o curăț mai des, dar pur și simplu nu mă gândesc la asta când n-o folosesc.

— Tom Culpeper? am spus.

Scoase capul din dulap, cu sticla în mână.

— Da.

— Te-ai dus la vânătoare cu Tom Culpeper? Ai fost și tu zilele trecute?

Obrajii începeau să îmi ardă. Mă rugam să spună nu.

Tata îmi aruncă o privire. Genul de privire care în general era urmat de rostirea a ceva de genul: *Grace, de obicei ești atât de înțeleghătoare.*

— Ceva trebuia făcut, Grace.

— Ai făcut parte din expediția de vânătoare? Cea care s-a dus după lupi? l-am întrebat. Nu-mi vine să cred că tu...

Imaginea tatălui meu strecurându-se printre copaci, cu pușca în mână, cu lupii alergând în fața lui a fost brusc prea puternică și a trebuit să mă opresc.

— Grace, am făcut-o și pentru tine, spuse el.

Am șoptit cu o voce pierdută.

– Ai împușcat vreunul?

Tata păru să își dea seama că întrebarea era importantă.

– Focuri de avertizare, zise el.

Nu știam dacă era adevărat sau nu, dar nu voiam să mai vorbesc cu el. Am scuturat din cap și m-am întors.

– Nu fi bosumflată, spuse tata.

M-a pupat pe obraz – am rămas nemișcată când a făcut-o – și și-a strâns cana de cafea și servieta.

– Fii cuminte. Ne vedem mai târziu.

Am rămas în bucătărie cu mâinile în jurul cănii albastre de cafea și am ascultat cum Taurusul tatălui meu a huruit trezindu-se la viață pe alee și apoi a pierit încet în zare. După ce a plecat, în casă s-a lăsat aceeași liniște familiară, atât consolatoare, cât și deprimantă. Ar fi putut fi oricare altă dimineață –, doar liniștea și cafeaua din mâinile mele –, dar nu era. Cuvintele tatălui meu – *focuri de avertizare* – încă pluteau în aer.

Știa ce simt cu privire la lupi și făcuse planuri pe la spatele meu cu Tom Culpeper.

Trădarea mă durea.

Un zgomot delicat îmi atrase atenția către pragul ușii. Sam stătea în hol, cu părul ud și țepos de la duș, cu privirea ațintită asupra mea. Pe chip era zugrăvită o întrebare, dar n-am spus nimic. Mă întrebam ce ar face tata dacă ar ști despre Sam.

Douăzeci și patru

Grace

11° C

Am petrecut cea mai mare parte a dimineții și a după-amiezii lucrând la temele la engleză în timp ce Sam, lungit pe canapea, citea un roman. Era un fel vag de tortură să fiu în aceeași cameră cu el, dar separați destul de eficient de un manual de engleză. După câteva ore întrerupte doar de o pauză scurtă de prânz, n-am mai suportat.

— Simt că irolesc timpul nostru împreună, i-am mărturisit.

Sam nu răspunse și mi-am dat seama că nu mă auzise. Am repetat ce spusese, iar el a clipit, ațintindu-și încet privirea asupra mea în vreme ce revenea din orice lume fusesse adâncit până acum. Spuse:

— Sunt fericit doar să stau cu tine. E suficient.

I-am studiat fața pentru un lung moment, încercând să-mi dau seama dacă vorbea serios.

Se uită la numărul paginii, apoi închise romanul și spuse:

— Vrei să ieșim pe undeva? Dacă ai făcut suficiente teme, putem merge pe-acasă pe la Beck, să vedem dacă Jack s-a întors acolo.

Îmi plăcea ideea. De când Jack apăruse la școală, eram agitată întrebându-mă unde și cum va apărea următoarea dată.

— Crezi că va fi acolo?

— Nu știu. Lupii noi păreau întotdeauna să ne găsească și în zona aceea a pădurii Boundary din spatele casei locuiește haita, spuse Sam. Ar fi bine să ne gândim că a găsit în cele din urmă haita.

Chipul îi păru îngrijorat atunci, dar se opri înainte să spună de ce. Știam de ce voia ca Jack să se adapteze în haită – nici eu nu voiam să dea cineva de gol lupii. Dar Sam părea îngrijorat de ceva mai mult,

ceva mai important, care nu putea fi spus.

În lumina aurie a după-amiezii, am condus Broncoul spre casa lui Beck în timp ce Sam mă ghida. A trebuit să mergem pe drumul șerpuitor din jurul pădurii Boundary mai bine de treizeci și cinci de minute, pentru a ajunge la casă. Nu mi-am dat seama cât de departe se întinde pădurea până nu i-am dat ocol. Bănuiesc că avea logică; cum puteai să ascunzi o haită întregă de lupi fără sute de acri nelocuiți de pădure? Am parcat mașina pe alee, uitându-mă în sus, la fațada de cărămidă. Ferestrele întunecate arătau ca niște ochi închiși; casa era copleșitor de goală. Când Sam a deschis portiera, mirosul dulce al pinilor care stăteau de pază în jurul curții mi-a umplut nărilor.

— Ce casă drăguță. M-am uitat la ferestrele înalte care străluceau în soarele după-amiezii. O casă din cărămidă de asemenea dimensiuni putea foarte ușor să pară impunătoare, dar avea un aer care părea dezarmant – poate era vorba despre gardurile-vii din față tăiate strâmb sau despre recipientul cu mâncare pentru păsări care era copleșit de buruieni și arăta ca și cum crescuse direct din gazon. Era un loc ce părea *confortabil*. Părea genul de loc care ar crea un băiat ca Sam. Am întrebat:

— De unde o are Beck?

El se încruntă.

— Casa? A fost avocat pentru bătrâni bogați, așa că are bani. A cumpărat-o pentru haită.

— Incredibil de generos din partea lui, am spus. Am închis portiera. *La naiba!*

Sam se aplecă peste capota Broncoului către mine.

— Ce e?

— Tocmai mi-am încuiat cheile în mașină. Aveam creierul pe pilot automat.

Sam ridică din umeri fără a fi preocupat.

— Beck are un levier în casă. Putem să îl luăm când ne întoarcem din pădure.

— Un levier? Ce interesant, am spus, zâmbindu-i. Îmi place un bărbat cu profunzimi ascunse.

— Ei bine, ai unul, replică Sam. Făcu semn din cap către copacii aflați în curtea din spate.

— Ești gata să mergem?

Ideea era atât atrăgătoare, cât și înspăimântătoare. Nu mai fusesem în pădure din noaptea cu vânătoarea și înainte de asta, atunci când îl văzusem pe Jack țintuit de ceilalți lupi. Parcă singurele amintiri pe care le aveam cu pădurea erau violente.

Mi-am dat seama că Sam ținea mâna întinsă către mine.

— Ți-e teamă?

M-am întrebat dacă aveam cum să îl iau de mână fără să îmi recunosc teama. De fapt, nu teama, ci o nervozitate care se târa pe sub pielea mea și îmi ridica părul de pe brațe. Era răcoare afară, dar nu ca în toiul iernii. Era destulă mâncare pentru lupi, nu aveau de ce să ne atace. *Lupii sunt creaturi sfioase.*

Sam mă luă de mână. Strânsoarea îi era fermă și pielea îi era caldă lângă a mea, în aerul răcoros de toamnă. Ochii lui mă studiară, mari și strălucitori în lumina după-amiezii și, pentru un moment, am fost captivată de privirea lui, amintindu-mi ochii aceia studiindu-mă de pe chipul unui lup.

— Nu trebuie să îl căutăm acum, spuse el.

— Vreau să merg. Era adevărat. O parte din mine voia să vadă unde locuia Sam în lunile acelea de iarnă când nu băntuia la marginea curții noastre. Și o parte din mine, partea care suferea de durerea pierderii când haita urla noaptea, mă implora să urmez mirosul vag al haitei în pădure. Toate astea au convins orice părticică din mine care era neliniștită. Ca să îmi dovedesc voința, m-am îndreptat spre curtea din spate, care se învecina cu liziera pădurii, ținându-l pe Sam de mână.

— Nu se vor apropia de noi, spuse Sam, de parcă tot mai trebuia să mă convingă. Jack e singurul care s-ar apropia.

L-am privit cu o sprânceană ridicată.

— Mda, apropo de asta. N-o să ne atace ca într-un film de groază, nu?

— Pielea de lup nu te transformă într-un monstru. Doar îți dizolvă inhibițiile, zise Sam. Era bățăuș când era la școală.

La fel ca tot restul școlii, auzisem și cu povestea despre cum Jack băgase un puști în spital după o petrecere; crezusem că sunt doar bârfe, până când l-am văzut pe tip cu ochii mei, mergând pe coridoare cu jumătate de față umflată. Jack nu avea nevoie de o transformare ca să devină monstru.

M-am strâmbat.

— Da, era cam bățăuș.

— Dacă te face să te simți mai bine, spuse Sam, nu cred că e aici. Dar eu tot sper să fie.

Așa că am intrat în pădure. Era o pădure diferită de cea care mărginea curtea părinților mei. Copacii aceștia erau mai apropiați unul de altul, tufișurile erau înghesuite între trunchiuri de parcă le țineau drepte. De blugi mi se prindeau rugii de mure, iar Sam se tot oprea să culeagă scaieții de pe gleznele noastre. Nu am văzut nici urmă de Jack sau de vreunul dintre lupi în timp ce avansam încet prin pădure. De fapt, nu credeam că Sam face o treabă prea bună cercetând pădurea din jurul nostru. Am dat un spectacol făcându-mă că cercetez împrejurimile și prefăcându-mă că nu-l observ privindu-mă la fiecare câteva secunde.

Nu a durat mult până să mi se umple capul de scaieți, trăgându-mă de păr foarte dureros în timp ce se adunau în ghemotoace.

Sam m-a oprit să îmi culeagă scaieții.

— O să fie mai bine, promise el. Era frumos din partea lui să creadă că mă voi dezumfla atât de tare încât să mă întorc la mașină. De parcă aveam altceva mai bun de făcut decât să îl las să îmi scoată cu atenție mănunchiurile de scaieți din păr.

— Nu sunt îngrijorată de asta, l-am asigurat. Mă gândesc doar că n-am ști niciodată dacă mai e cineva aici. Pădurea se întinde la

nesfârșit.

Sam își trecu degetele prin părul meu ca și cum ar fi verificat dacă mai sunt scaieți, deși știam că nu mai erau și probabil știa și el. Se opri, zâmbindu-mi și apoi inhală profund:

— Nu miroase ca și cum am fi singuri.

Mă privi și am știut că aștepta să verific și eu – să recunosc faptul că, dacă încerc, pot simți mirosul vieții ascunse a haitei în jurul nostru. În schimb, l-am luat din nou de mână.

— Arată-mi drumul, ogarule.

Expresia lui Sam deveni puțin melancolică, dar mă conduse prin tufișuri, spre un delușor. Așa cum promisese, drumul se mai eliberă. Erau mai puțini spini, și copacii erau mai înalți și mai drepți, iar crengile lor începeau la câțiva metri deasupra capetelor noastre. Scoarța albă, decojită a mestecenilor părea untoasă în lumina lungă și oblică a după-amiezii, iar frunzele lor aveau o nuanță delicată de auriu. M-am întors spre Sam și în ochii lui se reflecta același auriu intens.

M-am oprit în mijlocul drumului. Era pădurea mea. Pădurea aurie în care îmi imaginasem mereu că fug. Sam, privindu-mi chipul, îmi dădu drumul la mână și făcu un pas în spate, ca să mă privească.

— Acasă, zise el. Cred că aștepta să spun ceva. Sau poate că nu aștepta să spun ceva. Poate că doar a văzut-o pe fața mea. Nu aveam nimic de spus – am privit pur și simplu în jurul meu, la lumina sclipitoare și la frunzele care atârnavă ca niște pene pe crengi.

— Hei. Sam mă prinse de braț și îmi privi fața de-o parte și de alta, de parcă se uita după lacrimi. Pari tristă.

M-am întors încet; aerul părea încărcat și vibrant în jurul meu. Am zis:

— Când eram mică, îmi imaginam mereu că vin în acest loc. Doar că nu-mi pot da seama cum l-aș fi putut vedea vreodată. Probabil nu avea sens ce spuneam, dar am continuat să vorbesc, încercând să mă lămuresc. Pădurile din spatele casei mele nu arată așa. Nu sunt mesteceni. Nici frunze galbene. Nu știu cum l-aș fi recunoscut.

— Poate ți-a spus cineva despre el.

— Cred că mi-aș aminti dacă cineva mi-ar fi descris fiecare detaliu al acestei părți a pădurii, până la culoarea aerului strălucitor.

Sam zise:

— Ți-am mai spus. Lupii au moduri ciudate de a comunica între ei. Își arată unul altuia imagini când sunt aproape.

M-am întors spre locul în care stătea, un punct negru pe fundal luminos, și i-am aruncat o privire.

— Nu o să încetezi, nu?

Sam mă privi intens, cu privirea aceea de lup pe care o cunoșteam atât de bine, tristă și serioasă.

— De ce tot aduci asta în discuție?

— Ai fost mușcată.

Merse în jurul meu în cerc, scormonind frunzele cu piciorul, privindu-mă pe sub genele negre.

— Și ce legătură are asta?

— Are legătură cu cine ești. Are legătură cu faptul că ești una dintre noi. Nu ai fi putut recunoaște locul acesta dacă nu erai și tu lup, Grace. Numai unul dintre noi ar fi putut să vadă ce ți-am arătat. Vocea îi era atât de serioasă, privirea atât de intensă. N-aș putea – nici măcar n-aș putea să stau de vorbă cu tine acum dacă nu erai ca noi. Nu avem voie să vorbim despre cine suntem cu oamenii obișnuiți. Nu avem o grămadă de reguli de urmat, dar Beck mi-a spus că asta e o regulă pe care n-o încălcăm.

Asta nu avea sens pentru mine.

— De ce nu?

Sam nu zise nimic, dar degetele îi atinseră gâtul unde fusese împușcat; când a făcut asta, am văzut cicatricile palide și lucioase de pe încheieturi. Mi se părea greșit ca o persoană atât de blândă ca Sam să trebuiască să poarte mereu urmele violenței umane. Am tremurat în răcoarea crescândă a după-amiezii. Vocea lui Sam era moale.

Beck mi-a spus diverse povești. Oamenii îi omoară pe cei ca noi în tot felul de moduri îngrozitoare. Poate că știința e cea care ne

transformă, Grace, dar oamenii nu văd decât magie. Îl cred pe Beck. Nu le putem spune oamenilor care nu sunt ca noi.

Am zis:

— Eu nu mă transform, Sam. Eu nu sunt ca voi. Dezamăgirea mi-a pus în gât un nod pe care nu-l puteam înghiți.

Nu răspunse. Am stat împreună în pădure pentru un lung moment, înainte ca el să ofteze și să spună ceva.

— După ce ai fost mușcată, am știut ce o să se întâmple. Am așteptat să te transformi în fiecare noapte, ca să te aduc înapoi și să nu pățești nimic. O rafală rece de vânt îi ridică părul și desprinse din copaci o ploaie de frunze aurii care căzură în jurul lui. Sam își desfăcu brațele și le lăsă să îi cadă în mâini. Arăta ca un înger întunecat într-o pădure eternă de toamnă.

— Știai că pentru fiecare pe care o prinzi primești o zi fericită?

Nu știam la ce se referă și nu mi-am dat seama nici când a desfăcut pumnul să-mi arate frunzele fremătătoare mototolite în palma lui.

— O zi fericită pentru fiecare frunză căzătoare pe care o prinzi. Sam vorbi în șoaptă.

Am privit cum marginile frunzelor se desfac încetitor, fluturând în adierea vântului.

— Cât timp ai așteptat?

Ar fi fost incredibil de romantic dacă ar fi avut curajul să mă privească în ochi și s-o spună, dar cobori privirea și scurmă cu cizma printre frunze – posibilități nenumărate de zile fericite.

— N-am încetat să aștept.

Și eu ar fi trebuit să spun ceva la fel de romantic, dar nici eu n-am avut curajul. În schimb, am privit modul timid în care își mușca buza și studia frunzele și am spus:

— Trebuie să fi fost foarte plictisitor.

Sam râse, un râs amuzat, autocritic.

— Citeai mult. Și petreceai mult timp în spatele ferestrei de la bucătărie, unde nu te puteam vedea foarte bine.

— Și nu suficient de mult timp dezbrăcată în fața ferestrei de la dormitor? l-am tachinat.

Sam se făcu roșu ca racul.

— Nu ăsta, zise el, e scopul acestei discuții.

Am zâmbit dulce văzându-i jena și am început să merg din nou, dând cu piciorul în frunzele aurii. L-am auzit venind după mine.

— Și care era scopul discuției până la urmă?

— Las-o baltă! spuse Sam. Ți place locul ăsta sau nu?

M-am oprit brusc și m-am rotit, ca să dau ochii cu el.

— Hei. Am arătat spre el. Sam ridică din sprâncene și se opri și el. Nu credeai că Jack va fi aici cu adevărat, nu?

Sprâncenele lui groase și negre se adunară și mai mult.

— Aveai măcar cea mai mică intenție să-l cauți?

El își ridică brațele de parcă s-ar fi predat.

— Ce vrei să îți spun?

— Încearci să vezi dacă o să recunosc locul, nu? Am mai făcut un pas, parcurgând distanța dintre noi. Îi simțeam căldura corpului, chiar și fără să-l ating, în frigul tot mai puternic al zilei. *Tu* mi-ai spus despre pădurea asta cumva. Cum mi-ai arătat-o?

— Asta tot încerc să îți spun. Dar tu nu mă ascuți. Pentru că ești încăpățânată. Așa vorbim noi – sunt singurele cuvinte pe care le avem. Doar imagini. Doar imagini simple și scurte. Tu *te-ai schimbat*, Grace. Doar că nu și pielea la. Vreau să mă crezi.

Mâinile îi erau tot ridicate, dar începea să-mi zâmbească în lumina slabă.

— Deci m-ai adus aici ca să văd asta. Am pășit din nou înspre el și a făcut un pas înapoi.

— Ți place?

— Prin înșelăciune. Încă un pas înainte; altul înapoi. Zâmbetul se lărgi.

— Deci îți place?

— Când știai că nu vom da peste nimeni altcineva.

Zâmbi arătându-și dinții.

— Ți place?

L-am lovit cu palmele în piept.

— Știi că îl ador. Știai că așa va fi. Am vrut să-l lovesc din nou, dar el m-a prins de încheieturi. Am stat așa pentru un moment, el uitându-se în jos, la mine, cu jumătate de zâmbet în colțul gurii, și eu uitându-mă în sus, la el: natură moartă cu o fată și un băiat. Ar fi fost momentul perfect să mă sărute, dar n-o făcu. Mă privi pur și simplu, iarăși și iarăși, și, până când mi-am dat seama că puteam foarte simplu să-l sărut eu pe el, am observat că zâmbetul îi pierea de pe buze.

Sam îmi coborî încet mâinile și le dădu drumul.

— Mă bucur, spuse el foarte încet.

Brațele încă îmi mai stăteau pe lângă trup, acolo unde le lăsase Sam. M-am încruntat la el.

— Trebuia să mă săruți.

— M-am gândit la asta.

Am continuat să mă uit la forma moale și tristă a buzelor lui, care arătau exact așa cum îi sunase și vocea. Probabil mă holbam, dar nu mă puteam abține să nu mă gândesc cât de mult voiam să mă sărute și ce tâmpenie era să mi-o doresc atât de mult.

— De ce n-o faci?

Se aplecă spre mine și îmi lăsă pe buze cel mai suav dintre săruturi. Buzele lui reci și uscate, chiar politicoase și incredibil de înnebunitoare.

— Trebuie să intru cât mai repede, șopti el. Se face frig.

Pentru prima dată, am băgat de seamă vântul înghețat care trecea prin mânecile mele lungi. O rafală rece ridică în aer miile de frunze căzute și, pentru o singură secundă, mi s-a părut că miroase a lup.

Sam se cutremură.

I-am privit cu atenție fața în lumina slabă și mi-am dat brusc seama că în ochi i se citea frica.

Douăzeci și cinci

Sam

3° C

N-am alergat înapoi spre casă. Dacă alergam, aş fi recunoscut ceva ce nu eram pregătit să înfrunt în fața ei – ceva ce eram. În schimb, am mers cu pași gigantici, strivind frunze și rămurele uscate sub tălpi, fără să auzim nimic altceva decât sunetul răsuflării noastre. Frigul mi se strecura pe sub guler și-mi făcea pielea ca de găină.

Dacă nu-i dau drumul la mână, o să fiu în regulă.

O cotitură greșită ne putea duce departe de casă, dar nu mă puteam concentra asupra copacilor din jurul meu. Nu vedeam în fața ochilor decât amintirile mele spasmodice cu oameni care se transformă în lupi, sute de transformări de-a lungul anilor petrecuți cu haita. Amintirea primei dăți când l-am văzut pe Beck transformându-se era vie în mintea mea – mai reală decât apusul de un roșu intens care se zărea printre copacii din fața mea și a lui Grace. Mi-am amintit lumina rece și albă care intra prin ferestrele sufrageriei lui Beck și silueta tremurândă a umerilor săi în timp ce se împingea cu brațele în spătarul canapelei.

Am rămas lângă el, privindu-l fără cuvinte.

— Scoateți-l de aici! strigă Beck cu fața către hol, dar cu ochii pe jumătate închiși. Ulrik, scoate-l pe Sam de aici!

Degetele lui Ulrik în jurul brațului meu au fost atunci la fel de strânse ca degetele lui Grace în jurul mâinii mele acum, trăgându-mă prin pădure, conducându-ne pe cărarea de pe care ieșiserăm mai devreme. Noaptea se strecura printre copaci, așteptând să ne

domine, rece și neagră. Dar Grace a rămas cu ochii ațintiți asupra soarelui care lucea printre copaci în timp ce se îndrepta către el.

Nimbul strălucitor al soarelui aproape m-a orbit, transformând copacii în siluete țepene și brusc am simțit că am din nou șapte ani. Am văzut atât de clar modelul cu stelute ale așternuturilor mele de acasă, încât m-am împiedicat. Degetele mele apucară țesătura, strângând-o ghem și sfâșiind-o.

— Mamă! Vocea mi se sparse la a doua silabă. Mamă, mi-e rău!

Eram încurcat pe podea în pături și zgomot, și vomă, tremurând și zgâriind podeaua, încercând să mă agăț de ceva, când mama a intrat în dormitor, o siluetă familiară. Am privit-o, cu obrazul lipit de podea, și am început să îi rostesc numele, dar nu ieși niciun sunet.

Ea căzu în genunchi și mă privi transformându-mă pentru prima dată.

— În sfârșit, spuse Grace, aducându-mă din nou în pădurea din jurul nostru. Părea fără suflare, ca și cum ar fi alergat.

— Uite-o!

Nu o puteam lăsa pe Grace să mă vadă transformându-mă. Nu mă puteam transforma acum.

Am urmat privirea lui Grace către casa lui Beck, o pată de un roșu-cafeniu cald în seara albastră și răcoroasă.

Și acum am început să alerg.

La doi pași de mașină, speranțele de a mă încălzi în Bronco au fost zdrobite în momentul în care Grace a tras inutil de mânerul portierei încuiate. În interior, cheile se bălăngăneau în contact din cauza efortului ei. Fața lui Grace se contorsionă de frustrare.

— Va trebui să intrăm în casă.

Nu era nevoie să intrăm prin efracție în casa lui Beck. El lăsa mereu o cheie de rezervă în rama ușii din spate. Am încercat să nu mă gândesc la cheile mașinii care atârnavă în contactul Broncoului; dacă le-am fi avut, aș fi fost deja la căldură. Mâna îmi tremura când am scos cheia din cadru și am încercat s-o îndes în yală. Mă durea deja. „Grăbește-te, idiotule. Grăbește-te.“

Nu mă puteam opri din tremurat.

Grace îmi luă cu grijă cheia din mâini, fără să pară înfricoșată, deși sigur știa ce se întâmplă. Îmi luă una dintre mâinile reci, tremurânde, în mâna ei caldă și cu cealaltă mână împinse cheia în yală și o descuie.

„Dă, Doamne, să fie curentul pornit. Te rog, să fie căldura pornită.”

Mâna ei mă împinse de cot în bucătăria întunecată. Nu puteam scăpa de frig; era pretutindeni peste mine. Mușchii începură să se încordeze și mi-am pus degetele peste față, cu umerii căzuți.

— Nu, spuse Grace cu vocea calmă și fermă, ca și cum ar fi răspuns la o simplă întrebare. Nu, haide.

Mă trase din prag și închise ușa. Mâna ei alunecă pe peretele de lângă ușă, căutând întrerupătorul, și, în mod miraculos, lumina pâlpâi la viață sub forma unui neon urât și fosforescent. Grace mă trase din nou, târându-mă departe de ușă, dar eu nu voiam să mă mișc. Voiam doar să mă ghemuiesc și să cedez.

— Nu pot, Grace. Nu pot.

Nu știi dacă am spus asta cu voce tare sau nu, dar, dacă o făcusem, ea nu mă asculta. În schimb, m-a așezat pe podea chiar deasupra unei guri de ventilație și și-a scos jacheta, și mi-a înfășurat-o pe umeri și pe cap. Apoi, s-a chircit în fața mea și mi-a lipit mâinile reci de trupul ei.

Am tremurat și mi-am încleștat dinții, ca să nu-mi clănțânească, încercând să mă concentrez asupra stării mele de om, asupra căldurii. Grace spunea ceva; n-o înțelegeam. Vorbea prea tare. Totul se auzea prea tare. Mirosea puternic aici. Atât de aproape, mirosul ei îmi exploda în nări. Mă durea. Totul mă durea. Am scâncit foarte încet.

Grace sări în picioare și alergă pe hol, aprinzând luminile din mers, apoi dispăru. Am gemut și mi-am pus capul pe genunchi. „Nu, nu, nu, nu.” Nu știam nici contra ce mă luptam. Contra durerii? Contra tremuratului?

S-a întors. Avea mâinile ude. M-a apucat de încheieturi, și gura i s-a mișcat, dar vocea îi suna indescifrabil. Sunete menite pentru urechile altcuiva. M-am uitat în gol la ea.

Mă trase din nou; era mai puternică decât credeam. M-am ridicat în picioare; înălțimea mea m-a surprins cumva. Tremuram atât de violent că mi-a căzut de pe umeri jacheta ei. Aerul rece care mi-a atins gâtul m-a electrocutat și aproape am căzut în genunchi.

Grace m-a strâns mai tare de brațe și m-a tras după ea, vorbind tot timpul cu sunete joase, blânde, cu o nuanță de oțel în ele. Mă împinse pe o ușă deschisă, într-o încăpere care emana căldură.

Doamne Sfinte, nu. Nu. *Nu*. M-am smuls și m-am luptat să scap din strânsoarea ei, cu privirea fixată pe peretele îndepărtat al camerei mici, acoperite cu gresie. În fața mea, se afla o cadă ca un mormânt. Din apă ieșea abur, căldura era tentantă și minunată, dar fiecare părticică din corpul meu se opunea.

— Sam, nu te opune! Îmi pare rău. Îmi pare rău, nu știu ce altceva să fac.

Cu ochii ațintiți asupra căzii, mi-am încleștat degetele pe marginea ușii.

— Te rog, am șoptit.

În mintea mea, mâinile mă țineau în cadă, mâini care miroseau a copilărie și a familiaritate, a îmbrățișări și a cearșafuri curate și a tot ce cunoscusem vreodată. Mă împinseseră în apă. Era caldă, avea temperatura corpului meu. Vocile lor numărară împreună. Nu mi-au rostit numele. „Taie. Taie. Taie. Taie.” Îmi făceau găuri în piele, lăsând să iasă ce era înăuntru. Apa s-a făcut roșie în șuvițe mici și subțiri. Am icnit, m-am zbatut, am plâns. Ei n-au scos un cuvânt. Femeia plângea în apă în timp ce mă ținea. „Eu sunt Sam, le-am spus, ținându-mi fața deasupra apei roșii. Sunt Sam. Sunt Sam. Sun...”

— Sam! Fata m-a smuls de lângă ușă și m-a împins de perete; m-am împiedicat și am căzut înspre cadă. M-a împins în vreme ce mă luptam să îmi recapăt echilibrul și am căzut cu capul de zid și în

apa aburindă.

Am rămas perfect nemișcat, scufundându-mă în timp ce apa se închidea peste fața mea, opărindu-mi pielea, fierbându-mi trupul, înecându-mi tremurul. Grace îmi ridică grijulie capul deasupra apei, cuprinzându-l în brațe, cu un picior în cadă în spatele meu. Era udă leoarcă și tremura.

— Sam, spuse ea. Doamne, îmi pare rău. Îmi pare atât de rău. Îmi pare rău. Nu am știut ce altceva să fac. Te rog, iartă-mă! Îmi pare rău.

Nu mă puteam opri din tremurat, cu degetele încleștate pe marginea căzii. Voiam să ies. Voiam ca ea să mă țină în brațe, să mă simt în siguranță. Voiam să uit de sângele care îmi curgea din cicatricile de pe încheieturi.

— Scoate-mă de aici, am șoptit. Te rog, scoate-mă.

— Ți-e suficient de cald?

N-am putut răspunde. Sângeram de moarte. Mi-am strâns palmele în pumni și le-am tras la piept. Fiecare mângâiere a apei pe încheieturi îmi trimitea un nou val de tremurături prin timp. Fața ei era îndurerată.

— O să caut termostatul și o să dau drumul la căldură. Sam, trebuie să stai aici până mă întorc cu prosoape. Îmi pare atât de rău.

Am închis ochii.

Am petrecut o viață de om cu capul abia ițit din apă, incapabil să mă mișc, și apoi Grace s-a întors cu un teanc de prosoape diferite. A îngenuncheat lângă cadă și s-a întins peste mine; am auzit o bolboroseală în spatele capului meu. Am simțit cum mă scurg pe conductă odată cu apa în vârtejuri roșii, involburate.

— Nu pot să te scot dacă nu mă ajuți. Te rog, Sam!

Ea se uita la mine de parcă aștepta să mă mișc. Apa mi se scurgea de pe încheieturi, de pe umeri, de pe spate, până când am rămas întins într-o cadă goală. Grace puse un prosop peste mine; era foarte cald, de parcă îl încălzise cumva. Apoi, mi-a luat în mâini una dintre încheieturile cu cicatrici și m-a privit.

— Poți să ieși acum.

Am privit-o din nou, fără să clipesc, cu picioarele îndoite la marginea căzii, ca o insectă uriașă.

Grace se întinse și îmi contură sprâncenele.

— Ai niște ochi cu adevărat frumoși.

— Îi păstrăm, am spus eu.

Grace s-a speriat de vocea mea.

— Poftim?

— E singurul lucru pe care îl păstrăm. Ochii noștri rămân la fel. Mi-am descleștat pumnii. M-am născut cu ochii aștia. M-am născut pentru viața asta.

Grace a răspuns de parcă nu exista niciun pic de amărăciune în vocea mea:

— Ei bine, sunt frumoși. Frumoși și triști.

Se aplecă și îmi cuprinse degetele, cu ochii ațintiți într-ai mei.

— Crezi că te poți ridica acum?

Și am reușit. Uitându-mă la ochii ei căprui, și la nimic altceva, am ieșit din cadă, iar ea m-a condus afară din baie și înapoi în viața mea.

Douăzeci și șase

Grace

1° C

Nu mă puteam concentra. Stăteam în bucătărie, uitându-mă la dulapurile acoperite cu fotografiile unor oameni zâmbitori – membrii haitei ca oameni. În mod normal, aș fi căutat printre ele să găsesc chipul lui Sam, dar acum vedeam în continuare silueta frântă a trupului său în cadă și îi auzeam teroarea din voce. În minte îmi revenea la nesfârșit imaginea lui tremurând în pădure chiar înainte să îmi dau seama ce se întâmplă cu el.

Cratiță. Conservă de supă. Pâine din congelator. Linguri. Bucătăria lui Beck era în mod clar aprovizionată de cineva familiarizat cu programul specific al unui vârcolac; era plină de conserve și cutii cu mâncare cu termen de garanție prelungit. Am aliniat pe blatul de bucătărie toate ingredientele pentru o cină improvizată, forțându-mă să mă concentrez asupra a ceea ce aveam de făcut.

În camera alăturată, Sam stătea pe canapea, sub o pătură, iar hainele îi erau în mașina de spălat. Blugii mei încă erau îmbibați de apă, dar trebuiau să mai aștepte. Am aprins un ochi de aragaz pentru a pregăti supă și am încercat să mă concentrez asupra butoanelor negre și lucioase, asupra suprafeței netede de aluminiu.

Dar, în schimb, mi l-am amintit pe Sam zvârcolindu-se pe podea, cu ochii goi și scâncetul animalic pe care l-a scos când și-a dat seama că se pierde.

Mi-au tremurat mâinile când am vărsat supa din conservă în cratiță.

Îmi pierdeam calmul.

Trebuia să îmi păstrez calmul.

Am văzut privirea de pe chipul lui când l-am împins în cadă, exact așa cum făcuseră și părinții lui...

Doamne sfinte, nu mă puteam gândi la asta. Am deschis frigiderul și am rămas surprinsă să văd o cutie cu lapte, singurul aliment perisabil din casă. Părea atât de nelalocul lui acolo, că am simțit cum mi se ascut gândurile. Am verificat data expirării – cu trei săptămâni în urmă –, am turnat laptele înăcrit în chiuvetă și m-am încruntat când am deschis frigiderul căutând și alte semne că cineva a locuit aici recent.

Sam era încă ghemuit pe canapea când am ieșit din bucătărie și i-am dat un castron cu supă și niște pâine. Le acceptă cu o privire mai tristă decât de obicei.

– Probabil crezi că sunt nebun de-a binelea.

M-am așezat pe fotoliul cadrilat din fața lui, cu picioarele adunate sub mine și mi-am lipit castronul de supă de obraz, ca să mă încălzesc. Tavanul sufrageriei era înalt, până la pod, iar în cameră era curent.

– Îmi pare atât de rău.

Sam dădu din cap.

– Era singurul lucru pe care îl puteai face. Eu doar... n-ar fi trebuit să mă pierd așa cu firea.

Am tresărit, amintindu-mi zgomotul scos de capul lui când s-a lovit de perete și degetele lui răsfirate apucând aerul când s-a prăbușit în cadă.

– Te-ai descurcat foarte bine, spuse Sam, privindu-mă în timp ce ciugulea din pâine. Păru să își cântărească atent cuvintele, apoi repetă:

– Te-ai descurcat foarte bine. Ți-e...

Ezită și apoi privi înspre locul în care stăteam, la câțiva centimetri distanță de el. Ceva din privirea lui făcu ca locul gol de lângă el, de pe canapea, să fie dureros de evident.

– Nu mi-e teamă de tine! am zis. Asta crezi? Pur și simplu, m-am gândit că ai vrea puțin spațiu în timp ce mănânci.

De fapt, în oricare altă ocazie, m-aș fi ghemuit cu plăcere sub pătură cu el – mai ales că arăta așa de cald și de sexy într-un trening vechi pe care îl luase din camera lui. Dar eu voiam doar – aveam nevoie să îmi pun gândurile în ordine și nu credeam că pot face asta dacă mă așezam lângă el.

Sam zâmbi, cu o expresie ușurată pe chip.

– Supa e bună.

– Mersi.

De fapt, nu era bună – avea gustul insipid al supelor din conservă, dar îmi era suficient de foame ca să nu-mi pese. Și acțiunea mecanică a mâncatului mă ajuta să estompez imaginea lui Sam în cadă.

– Spune-mi mai multe despre treaba aia cu transferatul gândurilor, am zis, pentru că voiam să îl fac să vorbească, să îi aud vocea umană.

Sam înghiți.

– Ce treabă?

– Ai spus că mi-ai arătat pădurea când erai lup. Și că lupii vorbesc unii cu alții în acest mod. Spune-mi mai multe despre asta. Vreau să știu cum funcționează.

Sam se aplecă și își puse castronul pe podea, și, când se lăsă pe spate și se uită la mine, fața îi părea obosită.

– Nu e așa.

– Nu am zis că ar fi în vreun fel, am zis. Așa cum?

– Nu e o superputere, replică el. E un premiu de consolare. Văzând că mă uit la el fără să spun nimic, el adăugă: E singurul fel în care putem comunica. Nu ne putem aminti cuvinte. Nu le-am putea rosti nici dacă le-am putea concepe în creierile noastre de lup. Așa că reușim să formăm imagini scurte pe care ni le transmitem unul altuia. Imagini simple. Ilustrate din cealaltă parte.

– Îmi poți trimite una acum?

Sam se întinse pe canapea, strângând pătura în jurul lui.

— Acum, nici măcar nu-mi pot aminti cum s-o fac. În timp ce sunt eu. O fac numai când sunt lup. De ce aş avea nevoie de asta acum? Am cuvinte. Pot să îţi rostesc orice vreau.

M-am gândit să spun: „Dar cuvintele nu sunt suficiente“, însă numai faptul că mă gândeam la asta mă durea într-un mod neobişnuit. Aşa că am zis:

— Dar eu nu eram lup când mi-ai arătat pădurea. Deci şi ceilalţi lupi pot vorbi cu alţi membri ai haitei când acei membri sunt oameni?

Ochii lui Sam, cu pleoapele ostenite, îmi aţintiră faţa.

— Nu ştiu. Nu cred că am încercat vreodată asta cu altcineva. Doar cu lupi. Spuse din nou: De ce aş fi avut nevoie să fac asta?

Vocea lui avea o nuanţă amară şi obosită. Am pus castronul gol pe măsuta de lângă fotoliu şi m-am dus lângă el pe canapea. El ridică pătura ca să mă pot lipi de el, apoi îşi aplecă fruntea peste a mea şi închise ochii. Rămase aşa pentru un timp, apoi deschise din nou ochii.

— Nu voiam decât să îţi arăt cum să ajungi acasă, spuse el încet. Respiraţia lui îmi încălzi buzele. Voiam să mă asigur că ştii unde să mă găseşti după ce te transformi.

Mi-am trecut degetele pe triunghiul de piele vizibilă prin gulerul desfăcut al bluzei de trening. Am şoptit un pic tremurat:

— Ei bine, te-am găsit.

Uscătorul de rufe bâzâi de pe hol, un sunet ciudat de domestic în casa asta goală. Sam clipi şi se lăsă pe spate.

— Ar trebui să îmi iau hainele.

Deschise gura de parcă voia să mai spună ceva, dar, în schimb, se îmbujoră.

— Hainele nu pleacă nicăieri, am spus.

— Şi nici noi dacă nu forţăm portiera maşinii, ca să luăm cheile, sublinie Sam. Mă gândesc că mai bine mai devreme decât niciodată. Mai ales că va trebui s-o faci tu. Nu pot suporta să stau atât în frig.

M-am dat la o parte fără tragere de inimă, pentru ca el să se poată

ridica, ținând pătura în jurul lui ca un fel de căpetenie primitivă. Sub pătură, îi vedeam conturul umerilor drepți și m-am gândit la senzația pielii lui sub degetele mele. Mă văzu privindu-l și îmi susținu privirea pentru jumătate de secundă înainte să dispară în holul întunecos.

Ceva mă rodea pe dinăuntru, un sentiment de foame și dorință.

M-am ridicat în șezut pe canapea după ce a plecat, gândindu-mă dacă să mă duc sau nu după el în spălătorie, până când rațiunea a câștigat. Am dus castroanele la bucătărie, apoi m-am întors în sufragerie ca să examinez mărunțișurile de pe șemineu. Voiam să îmi fac o idee despre vârcolacul pe nume Beck, proprietarul casei. Cel care îl crescuse pe Sam.

Sufrageria, la fel ca și exteriorul casei, părea confortabilă și locuită. Notele principale erau date de sofaua cea cadrilată, de roșul bogat și de lemnul negru. Unul dintre pereții sufrageriei era aproape în întregime compus din ferestre înalte, și acum noaptea neagră de iarnă părea să intre în cameră fără permisiune. M-am întors cu spatele la ferestre și m-am uitat la o fotografie de pe șemineu: un grup de fețe zâmbitoare, relaxate în fața aparatului de fotografiat. Mi-a adus aminte de poza cu mine, Rachel și Olivia, și am avut un sentiment de pierdere, înainte să mă concentrez asupra oamenilor din poza aceasta. L-am identificat imediat pe Sam dintre cele șase persoane din poză. Aceasta era o versiune un pic mai tânără de-a lui, cu tenul bronzat. Singura fată din fotografie stătea lângă el, era cam de vârsta lui, cu părul blond-deschis, mai lung de umeri. Ea era singura care nu zâmbea către aparat. În schimb, se uita la Sam într-un fel intens, care îmi făcu stomacul să se strângă.

O atingere delicată pe gât mă făcu să mă răsucesc, defensivă, și Sam a sărit înapoi, râzând, cu mâinile ridicate.

— Calm!

Am înghițit mârâitul pe care îl aveam în gât, simțindu-mă aiurea, și mi-am frecat pielea de pe gât care mă înțepa acolo unde o sărutase el.

— Ar trebui să faci un zgomot, ceva. Am gesticulat spre poză, simțind în continuare antipatie față de fata fără nume de lângă el. Cine e ea?

Sam își lăasă mâinile în jos și se așeză în spatele meu, petrecându-și mâinile peste mijlocul meu. Hainele lui miroseau a curat și a săpun; pielea lui emana o aromă de lup din cauza începutului de transformare de mai devreme.

— Shelby.

Își lăasă capul pe umărul meu, cu obrazul aproape de al meu. Mi-am păstrat vocea relaxată.

— E drăguță.

Sam mârâi într-un fel delicat și sălbatic, care îmi făcu stomacul să se strângă de dorință. Își apăsă buzele pe gâtul meu, dar nu chiar ca un sărut.

— Ai cunoscut-o, să știi.

Nu trebuia să fii om de știință ca să-ți dai seama.

— Lupoaica albă. Și apoi, am întrebat, pentru că voiam să știu: De ce se uită la tine așa?

— Of, Grace, spuse el, luându-și buzele de pe gâtul meu. Nu știu. Ea... nu știu. Crede că e îndrăgostită de mine. Vrea să fie îndrăgostită de mine.

— De ce? am întrebat.

El râse scurt, deloc amuzat

— De ce pui întrebări atât de grele? Nu știu. A avut o viață grea, cred, înainte să vină în haită. Îi place să fie lup. Îi place să aparțină de ceva. Probabil vede cum mă înțeleg eu cu Beck și crede că, dacă ar fi cu mine, s-ar integra și mai bine.

— E posibil să fie îndrăgostită de tine doar pentru tine însuși, am subliniat eu.

Sam se încordă lângă mine.

— Dar nu e pentru mine însumi. E... o obsesie.

— Și eu sunt obsedată, am spus.

Sam expiră adânc și se îndepărtă de mine.

Am oftat.

– Şşşşt. Nu trebuia să te *mişti*.

– Încerc să fiu un domn.

M-am sprijinit din nou de el, zâmbind la vederea ochilor lui îngrijorați.

– Nu trebuie să te străduiești atât de tare.

El își ținu respirația, așteptă un lung moment, apoi mă sărută cu grijă pe gât, chiar sub maxilar. M-am întors în brațele lui, ca să îl sărut pe buzele fermecător de șovăielnice.

– Mă gândeam la frigider, am șoptit eu.

Sam s-a tras un pic înapoi, fără să se desprindă din îmbrățișarea mea.

– Te gândea la frigider?

– Da. Mă gândeam că nu știai că electricitatea va fi pornită pe durata iernii. Dar este.

Se încruntă la mine, iar eu i-am masat adâncitura dintre sprâncene.

– Deci cine plătește factura de curent? Beck? Când el dădu din cap că da, am continuat: În frigider, era niște lapte, Sam. Era vechi de trei săptămâni. Cineva a fost aici. Recent.

Sam slăbi strânsoarea din jurul meu și ochii lui triști deveniră și mai triști. Toată expresia lui era complicată, iar chipul îi era o carte într-o limbă pe care n-o înțelegeam.

– Sam, am spus, vrând să-l aduc înapoi la mine.

Dar trupul îi devenise țeapăn.

– Ar trebui să te duc acasă. Părinții tăi vor fi îngrijorați.

Am râs scurt și fără umor.

– Mda, sunt sigură. Ce e în neregulă?

– Nimic. Sam scutură din cap, dar era clar distras. Adică, nu, nimic. A fost o zi grea, atâta tot. Sunt doar... sunt doar obosit.

Într-adevăr, părea obosit, cu ceva întunecat și sumbru în expresia feței. M-am întrebat dacă îl afectase faptul că aproape se schimbaseră sau dacă ar fi trebuit să nu spun nimic de Shelby și de Beck.

— Atunci, vii cu mine acasă.

Își smuci bărbia.

— Haide, am zis. Încă sunt îngrijorată că o să dispari.

— N-o să dispar.

Fără să vreau, m-am gândit la el stând pe podeaua din hol, ghemuit, scoțând un zgomot blând în timp ce se lupta să rămână om. Mi-am dorit imediat să n-o fi făcut.

— Nu poți să-mi promiți asta. Nu vreau să mă duc acasă. Nu dacă nu vii cu mine.

Sam gemu încetișor. Palmele lui mângâiară pielea goală de sub marginea de jos a tricoului, trasând urme de dorință cu degetele mari.

— Nu mă tenta.

N-am spus nimic; pur și simplu, am rămas în brațele lui, uitându-mă în sus la el.

El își împinse fața în umărul meu și gemu din nou.

— E atât de greu să mă port frumos în preajma ta. Se desprinsese de mine. Nu știu dacă ar trebui să mai stau cu tine. Doamne, ai cât... doar șaptesprezece ani.

— Și tu ești așa de mare, nu? am spus, brusc defensivă.

— Optsprezece, spuse el, de parcă era ceva de care trebuia să fie trist. Măcar sunt major.

Am râs, deși nu era nimic amuzant. Aveam obraji în flăcări, și inima îmi bubuia în piept.

— Râzi de mine?

— Grace, zise el, și auzul numelui meu îmi potoli inima imediat. Mă luă de braț. Vreau să fac lucrurile cum trebuie, bine? Nu am decât șansa asta să fac lucrurile cum trebuie cu tine.

M-am uitat la el. Era liniște în cameră, nu se auzea decât foșnetul frunzelor care băteau în ferestre. M-am întrebat cum arăta fața mea atunci, întoarsă către Sam. Oare avea aceeași expresie intensă care se citea pe chipul lui Shelby în fotografie? Obsesie?

Noaptea friguroasă se îngrămădea la fereastra de lângă noi, o

amenințare devenită brusc reală în seara asta. Nu era vorba despre dorință carnală. Era vorba despre teamă.

— Te rog, vino înapoi cu mine, am spus.

Nu știu ce aș fi făcut dacă spunea nu. Nu puteam suporta să mă întorc mâine și să-l găsesc lup.

Probabil că Sam a văzut asta în ochii mei, pentru că a dat din cap și a ridicat levierul.

Douăzeci și șapte

Sam

3° C

Părinții lui Grace erau acasă.

— Ei nu sunt niciodată acasă, spuse Grace, iar din tonul vocii îi răzbătu iritarea. Dar iată că erau sau cel puțin mașinile lor: Taurusul tatălui ei, părând ba argintiu, ba albastru în lumina lunii, și Volkswagenul Rabbit micuț al mamei ei în fața lui.

— Nici să nu-ți treacă prin cap să spui „ți-am zis eu“, rosti Grace. O să intru să văd pe unde sunt și apoi mă întorc să te întreb.

— Vrei să spui, să te întreb cu pe tine, am corectat-o, încordându-mi mușchii ca să nu tremur. Nu știam dacă tremuram de nervozitate sau de amintirea frigului.

— Da, replică Grace, oprind farurile. Așa. Vin imediat.

Am privit-o cum aleargă spre casă și m-am lăsat mai jos pe scaun. Nu-mi venea să cred că mă ascund într-o mașină, în toiul unei nopții geroase, așteptând ca o fată să vină alergând înapoi să-mi spună că drumul e liber și pot veni să dorm în camera ei. Nu orice fată. *Fata*. Grace.

Apăru la ușa din față și făcu un gest elaborat. A durat un moment să-mi dau seama că îmi cerea să opresc Broucoul și să intru. Am făcut asta, prelingându-mă din mașină cât de repede posibil și grăbindu-mă să intru în liniște în holul de la intrare; frigul îmi mușca fiecare bucată de piele expusă. Fără să mă lase să respir, Grace mă împinse, proiectându-mă de-a lungul holului în timp ce închise ușa de la intrare și se îndreptă spre bucătărie.

— Mi-am uitat rucsacul, anunță ea cu voce tare în cealaltă cameră.

La adăpostul conversației lor, m-am strecurat în dormitorul lui Grace și am închis încet ușa. În casă era cu cel puțin cincisprezece grade mai cald, lucru pentru care eram recunoscător. Încă mai simțeam cum îmi tremură mușchii pentru că fusesem afară; senzația de *între* pe care o uram.

Frigul mă epuizase și nu știam cât timp va sta Grace cu părinții ei, așa că m-am urcat în pat fără să aprind lumina. Am stat acolo, la lumina slabă a lunii, sprijinit de perne și mi-am frecat degetele de la picioare, ca să le încălzesc în timp ce ascultam vocea îndepărtată a lui Grace la capătul holului. Ea și cu mama ei discutau amiabil despre comedia romantică ce tocmai fusese la televizor. Observasem deja că Grace și părinții ei nu aveau nicio problemă să discute despre lucruri neimportante. Păreau să aibă capacitatea nelimitată de a râde în mod plăcut de lucruri stupide, dar niciodată nu-i auzisem vorbind despre ceva important.

Pentru mine era foarte ciudat, venind din mediul haitei. De când Beck mă luase sub aripa lui, fusesem înconjurat de o familie, uneori chiar sufocant, și Beck îmi dăruise întotdeauna atenția lui completă atunci când o dorisem. Luasem asta ca pe ceva de la sine înțeles, dar acum mă simțeam răsfățat.

Stăteam pe pat când clanța ușii s-a răsucit încet. Am înghețat, absolut nemișcat, și apoi am expirat când am recunoscut sunetul respirației lui Grace. Închise ușa în spatele ei și se întoarse spre fereastră.

I-am văzut dinții în lumina slabă.

— Ești aici? șopti ea.

— Unde sunt părinții tăi? Nu vin aici să mă împuște?

Grace tăcu. În întuneric, fără s-o aud, era invizibilă pentru mine.

Eram pe punctul de a spune ceva, ca să înlătur tăcerea stânjenitoare, când ea zise:

— Nu, sunt sus. Mama îl pune pe tata să facă pe modelul pentru ea. Așa că poți să te duci să te speli pe dinți și alte chestii. Dacă te grăbești. Doar cântă cu o voce ascuțită ca să creadă că sunt eu.

Vocea i se înăsprî când spuse cuvântul *tata*, deși nu-mi puteam imagina de ce.

— O voce afonă, am corectat-o eu.

Grace trecu pe lângă mine în drumul spre comodă, plesnindu-mă peste fund.

— Hai, du-te!

Mi-am lăsat pantofii în cameră și am lipăit ușor pe hol către baia de la parter. Nu avea decât un duș în care stăteai în picioare, pentru care am fost profund recunoscător, și, oricum, Grace trăsese perdeaua ca să nu trebuiască să mă uit la el.

M-am spălat pe dinți cu periuța ei. Apoi, am rămas acolo, un adolescent lungan într-un tricou verde, mult prea mare, împrumutat de la tatăl ei, uitându-mă în oglindă la clăia mea de păr și la ochii galbeni. „Ce faci, Sam?”

Am închis ochii, de parcă, dacă îmi ascundeam pupilele, atât de lupești chiar și în postura de om, puteam să schimb cine sunt. Ventilatorul de la sistemul de încălzire centrală bâzâi, trimițând vibrații prin tălpile mele goale, amintindu-mi că e singurul lucru care mă menține sub formă umană. Noile nopți de octombrie erau deja suficient de reci ca să-mi smulgă pielea de pe mine, iar luna viitoare și zilele vor fi la fel. Ce urma să fac, să mă ascund toată iarna în casa lui Grace, temându-mă de orice dâră de curent?

Am deschis din nou ochii, privind-i în oglindă până când forma și culoarea lor n-au mai însemnat nimic. M-am întrebat ce vedea Grace la mine, ce o fascina. Ce sunt eu fără pielea de lup? Un băiat atât de plin de cuvinte, că se scurgeau din mine.

Chiar acum, fiecare expresie, fiecare vers pe care îl aveam în cap se termina cu același cuvânt: *dragoste*.

Trebuia să îi spun lui Grace că acesta era ultimul meu an.

Am verificat holul să nu fie părinții ei acolo și m-am strecurat înapoi în dormitor, unde Grace era deja în pat, o umflătură lungă și moale sub pături. Pentru un moment, am dat frâu liber imaginației cu privire la hainele cu care era îmbrăcată. Mi-am amintit vag ceva

de când eram lup: Grace dându-se jos din pat într-o dimineață de primăvară, îmbrăcată doar cu un tricou lălău, cu picioarele lungi la vedere în timp ce le scotea de sub cuverturi. Era atât de sexy, că mă durea.

M-am simțit imediat jenat că fantazam. M-am plimbat pe lângă pat câteva minute, gândindu-mă la dușuri reci și coarde de chitară și orice nu era Grace.

– Hei, șopti ea, cu vocea confuză de parcă ar fi adormit deja. Ce faci?

– Șșșt, am spus, cu obrazii în flăcări. Scuze că te-am trezit. Mă gândeam doar.

Răspunsul ei a fost întrerupt de un căscat.

– Nu te mai gândi atunci.

M-am urcat în pat, dar am rămas la marginea saltelei. Ceva din seara aceasta mă schimbuse – faptul că Grace mă văzuse în cel mai rău moment al meu, nemișcat în cadă, gata să renunț. În seara asta, patul părea prea mic ca să fug de mirosul ei, de sunetul somnoros al vocii ei, de căldura corpului ei. Am îndesat discret un teanc de pături între noi și mi-am pus capul pe pernă, forțându-mi îndoielile să dispară și să mă lase să dorm.

Grace se întinse și începu să își treacă degetele prin părul meu. Am închis ochii și am lăsat-o să mă înnebunească. „Ea îmi trasează contururi pe chip / Aceste linii creează forme care nu pot înlocui / Versiunea mea pe care o ascund adânc / atunci când stau întins lângă tine, întins lângă tine, întins lângă tine.”

– Îmi place părul tău, spuse ea.

N-am răspuns. Mă gândeam la o melodie potrivită cu versurile din mintea mea.

– Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat în seara asta, șopti ea. N-am vrut să te forțez în niciun fel.

Am oftat în timp ce degetele i se curbau pe urechile și pe gâtul meu.

– Se întâmplă totul atât de repede. Vreau să – am vrut să spun

„să mă iubești”, dar n-am făcut-o fiindcă părea o presupunere – fii cu mine. Am vrut-o întotdeauna. Doar că nu m-am gândit niciodată că s-ar putea întâmpla cu adevărat. Suna prea serios, așa că am adăugat: La urma urmei, sunt doar o creatură mitologică. N-ar trebui să exist.

Grace râse încet, doar pentru mine.

– Prostuțule. Pentru mine ești foarte real.

– Și tu, am șoptit.

Urmă o pauză lungă în întuneric.

– Îmi doresc să mă fi transformat și eu, zise ea în cele din urmă, încet de tot. Am deschis ochii, dorindu-mi să vad cum arăta fața ei când a spus asta. Era mai sugestivă decât orice altă expresie pe care o văzusem vreodată pe fața ei: incredibil de tristă, colțurile gurii lăsate în jos de dorință.

M-am întins după ea și i-am cuprins obrazul cu palma.

– Nu, nu vrei asta, Grace. Nu, nu vrei.

Ea scutură capul în pernă.

– Mă simt așa de nefericită când aud urletele. M-am simțit groaznic când ai dispărut pe durata verii.

– O, îngerul meu, te-aș lua cu mine dacă aș putea, am zis și am fost și eu surprins de cuvântul *înger* care mi-a ieșit din gură și că părea atât de potrivit pentru ea. Mi-am trecut mâna prin părul ei, împletindu-mi degetele în șuvițele de păr. Dar nu vrei asta. Pierd tot mai mult din mine cu fiecare an.

Vocea lui Grace era ciudată.

– Spune-mi ce se întâmplă la sfârșit.

A durat un moment să îmi dau seama la ce se referea.

– A, sfârșitul.

Existau o mic de modalități de a-i zice, o mie de modalități de a înfrumuseța povestea. Grace n-ar crede versiunea optimistă pe care mi-o spusese Beck la început, așa că i-am spus adevărul.

– Devin eu – devin om – tot mai târziu, în fiecare primăvară, în fiecare an. Și, într-un an, bănuiesc că pur și simplu nu mă voi mai

schimba. Am văzut cum se întâmplă la lupii mai bătrâni. Într-un an, nu mai devin oameni și apoi... sunt doar lupi. Și trăiesc un pic mai mult decât lupii obișnuiți. Dar oricum cincisprezece ani, cel mult.

— Cum poți să vorbești așa despre moartea ta?

Am privit-o, iar ochii îi sclipeau în lumina difuză.

— Cum altfel să vorbesc despre asta?

— Cu regret.

— Sunt plin de regrete în fiecare zi.

Grace tăcu, dar am *simțit* că procesează ce îi spusese, arhivând totul cu pragmatism în mintea ei.

— Eras lup când ai fost împușcat.

Voiam să îmi apăs degetele pe buzele ei, să îi împing înapoi în gură cuvintele pe care le rostea. Era prea devreme. Nu voiam s-o spună încă.

Dar Grace continuă cu vocea scăzută.

— Ai lipsit în lunile caniculare ale acestui an. Nu era așa frig când ai fost împușcat. Era rece, dar nu frig ca iarna. Dar erai lup. Când ai fost om anul acesta?

Am șoptit:

— Nu-mi amintesc.

— Și dacă n-ai fi fost împușcat? Când ai fi devenit din nou tu?

Am închis ochii.

— Nu știu, Grace. Era momentul perfect să îi spun. „Acesta e ultimul meu an.” Dar n-am putut s-o fac. Nu încă. Mai voiam încă un minut, o oră, o noapte în care să mă prefac că acesta nu era sfârșitul.

Grace trase în piept o gură de aer tremurândă, și ceva în felul în care a făcut-o m-a convins că undeva, la un nivel ascuns, știa. Știusese mereu.

Nu plângea, dar am crezut că ar putea.

Grace își puse din nou degetele în părul meu, iar degetele mele erau într-al ei. Brațele noastre dezgolite se lipeau unul de altul într-un amestec răcoros de piele. Fiecare atingere mărunță de brațul

meu stârnea o scânteie minusculă din mirosul ei, un amestec ispititor de săpun floral, transpirație vagă și dorință.

M-am întrebat dacă știa cât de transparentă o făcea mirosul ei, cum îmi spunea ce simte când ea n-o rostea cu voce tare.

Desigur, o văzusem și pe ea adulmecând aerul la fel de des ca mine. Sigur, știa că mă înnebunește acum, că fiecare atingere a pielii ei de a mea stârnea scânteii.

Fiecare atingere împingea tot mai departe realitatea iernii care se apropia.

Confirmând teoria mea, Grace se apropie și mai mult, dând la o parte cu picioarele păturile dintre noi și lipindu-și gura de a mea. Am lăsat-o să îmi desfacă buzele și am oftat, gustându-i răsuflarea. I-am ascultat icnetul aproape tăcut când mi-am înfășurat brațele în jurul ei. Fiecare simț al meu îmi șoptea iarăși și iarăși să mă apropii de ea, tot mai mult, cât de mult puteam. Ea își împlătește picioarele goale cu ale mele și ne-am sărutat până nu am mai avut aer și ne-am apropiat până când urlete îndepărtate de-afară m-au trezit la realitate.

Grace a scos un sunet delicat de dezamăgire când mi-am desfăcut picioarele dintr-ale ei, deși corpul mă durea, pentru că voiam mai mult. Mi-am schimbat poziția, așa că acum stăteam pe spate lângă ea, cu degetele încă prinse în părul ei. Am ascultat lupii urlând afară, cei care nu se transformaseră. Sau cei care nu se vor transforma niciodată. Și ne-am apropiat capetele unul de altul, ca să nu mai auzim nimic decât goana inimilor noastre.

Douăzeci și opt

Grace

9° C

Luni, școala îmi părea o planetă străină. A durat o vreme, timp în care am stat la volanul mașinii, privindu-i pe elevi aglomerând trotuarele, și mașinile înconjurând parcare, și autobuzele aliniindu-se ordonat la locul lor, ca să îmi dau seama că școala nu se schimbase. Eu mă schimbasesm.

— Trebuie să te duci la școală, spuse Sam și, dacă nu l-aș fi cunoscut, nu aș fi sesizat tonalitatea întrebătoare și plină de speranță. M-am întrebat unde se va duce cât eu voi fi la ore.

— Știu, am răspuns, încruntându-mă la puloverele și eșarfele multicolore care intrau în școală, semn al apropierii iernii. Mi se pare doar că... Mi se părea că totul era irelevant, deconectat de viața mea. Mi-era greu să îmi amintesc de ce era important să stai în clasă cu un teanc de notițe care vor deveni inutile anul viitor.

Lângă mine, Sam tresări de surpriză când se deschise portiera din partea șoferului. Rachel se urcă în mașină cu rucsacul în mână, împingându-mă pe banchetă, ca să își facă loc.

Trânti portiera și oftă profund. Mașina părea foarte plină cu Rachel în ea.

— Ce camionetă drăguță. Se aplecă și îl privi pe Sam. Ooo, un băiat. Salut, băiatule! Grace, sunt atât de *agitată*. Cafea! Ești supărată pe mine?

M-am lăsat pe spate, surprinsă, clipind.

— Nu?

— Bun! Pentru că nu m-ai sunat de o veșnicie și am crezut că ori ai

murit, ori ești supărată pe mine. Și, evident, nu ești moartă, așa că m-am gândit că ești supărată. Bătu darabana cu degetele pe volan. Dar ești furioasă pe Olivia, nu?

— Da, am spus, deși nu eram sigură că mai era adevărat. Îmi aminteam de ce ne certaserăm, dar nu-mi aminteam de ce fusese atât de important. Nu. Nu cred. A fost o prostie.

— Da, așa am crezut și eu, spuse Rachel. Se aplecă și își puse bărbia pe volan, ca să se uite la Sam. Deci, băiatule, de ce ești în mașina lui Grace?

Am zâmbit fără să vreau. Știam că ceea ce era Sam trebuia să fie un secret, dar Sam însuși nu trebuia să fie secret, nu? Brusc, m-a cuprins dorința ca Rachel să fie de acord cu el.

— Da, băiatule, am spus, lungindu-mi gâtul, ca să-l văd pe Sam lângă mine. Pe chip, avea o expresie pe jumătate amuzată, pe jumătate nesigură. De ce ești în mașina mea?

— Sunt aici din interes vizual, spuse Sam.

— Uau, replică Rachel. Pe termen lung sau pe termen scurt?

— Pentru cât timp sunt interesant. Își îngropă fața în umărul meu pentru un moment într-un gest tăcut de afecțiune. Am încercat să nu zâmbesc ca o idioată.

— A, deci așa stă treaba? Ei bine, atunci, eu sunt Rachel și sunt agitată, și sunt cea mai bună prietenă a lui Grace, zise ea și îi întinse mâna. Purta niște mănuși multicolore, fără degete, care i se întindeau până la coate. Sam îi scutură mâna.

— Sam.

— Îmi pare bine să te cunosc, Sam. Înveți aici? Când el dădu din cap că nu, Rachel mă luă de mână și spuse. Mda, nici nu credeam asta. Ei bine, atunci, o s-o fur pe această domnișoară drăguță de aici și o s-o duc la ore, pentru că o să întârzim și am o mulțime de lucruri de discutat cu ea, și a pierdut atâtea chestii ciudate legate de lupi, pentru că nu vorbește cu cealaltă cea mai bună prietenă a ei. Așa că înțelegi că trebuie să plecăm. Aș spune că, în mod normal, nu sunt atât de agitată, dar sunt. Hai să mergem, Grace!

Eu și Sam am schimbat o privire, a lui îngrijorată, și apoi Rachel a deschis ușa și m-a tras afară. Sam s-a strecurat la volan. Pentru o secundă, am crezut că o să mă sărute de rămas-bun, dar, în schimb, a privit înspre Rachel înainte să își pună pentru o clipă degetele pe mâna mea. Avea obrajii îmbujorați.

Rachel n-a zis nimic, dar a zâmbit ștremgărește înainte să mă tragă spre școală. Mă scutură de braț.

— Deci de asta n-ai sunat, nu? Băiatul e superdrăguț. Ce-i cu el, învață acasă?

Când am intrat pe ușile școlii, am privit peste umăr înspre Bronco. L-am văzut pe Sam fluturând din mână înainte să iasă cu mașina din parcare.

— Da, pentru ambele întrebări, am spus. Vorbim despre asta mai târziu. Ce se petrece cu lupii?

Rachel își încleșta dramatic brațele în jurul umerilor mei.

— Olivia a văzut unul. Se afla pe veranda lor din față și erau *urme de gheare*, Grace. Pe ușă. Înfricoșător.

M-am oprit în mijlocul holului; elevii din spatele nostru au scos zgomote iritate și ne-au ocolit. Am zis:

— Stai. Acasă la Olivia?

— Nu, la maică-ta. Rachel scutură din cap și își scoase mânușile multicolore. Da, acasă la Olivia. Dacă ați înceta să vă mai certați, ți-ar spune chiar ea. Și, oricum, de ce sunteți certate? Mă doare să văd că pușorii mei nu se joacă frumos între ei.

— Ți-am spus, niște prostii. Voiam să tacă din gură, ca să pot să mă gândesc la lupul de acasă de la Olivia. Oare era tot Jack? De ce acasă la Olivia?

— Ei bine, voi două trebuie să vă împăcați, pentru că vreau să veniți amândouă cu mine în excursia de Crăciun. Și nu e așa departe, să știi. Adică, nu chiar, odată ce începi să planifici chestii. Haide, Grace, zi da! se jelui Rachel.

— Poate.

Nu mă deranja neapărat lupul apărut acasă la Olivia, ci partea cu

urmele de gheare. Trebuia să vorbesc cu Olivia și să aflu cât era real și cât era pasiunea lui Rachel pentru o poveste bună.

— E din cauza băiatului, nu? Poate să vină și el! Nu-mi pasă! spuse Rachel.

Holul se golea încetul cu încetul; deasupra noastră a zornăit soneria.

— Vorbim mai târziu! am zis și m-am grăbit cu Rachel la prima oră. M-am așezat la locul meu obișnuit și am început să îmi frunzăresc temele.

— Trebuie să vorbim.

Am tresărit la auzul unei voci complet diferite: cea a lui Isabel Culpeper. Își trase tocurile imense de plută sub cealaltă bancă și se aplecă înspre mine, un chip încadrat de părul cu șuvițe blonde, care îi cădea în bucle perfecte, strălucitoare.

— Suntem oarecum la oră acum, Isabel, am spus, gesticulând către anunțurile de dimineață înregistrate pe casetă și difuzate la televizorul din fața clasei. Profesoara era deja aplecată peste catedră. Nu era atentă la noi, dar eu nu eram încântată să port o conversație cu Isabel. În cel mai bun caz, avea nevoie de ajutor cu temele sau ceva. Aveam reputația că sunt bună la matematică, așa că era oarecum posibil.

În cel mai rău caz, voia să discutăm despre Jack.

Sam spusese că singura regulă pe care o are haita e că nu vorbesc despre vârcolaci cu oamenii normali. Eu nu voiam să încalc regula asta.

Fața lui Isabel era bosumflată într-un mod drăgălaș, dar în ochi i-am văzut furtuni capabile să distrugă mici sătulețe. Privi spre partea din față a clasei și se aplecă mai aproape de mine. I-am simțit parfumul: trandafiri și vară în iarna din Minnesota.

— Durează doar o secundă.

Am privit spre Rachel, care se încrunta la Isabel. Chiar nu voiam să vorbesc cu Isabel. Nu știam prea multe despre ea, dar știam că e o bârfitoare periculoasă, care putea foarte ușor să îmi reducă poziția

din școală la a fi ținta răutăților de la cantină. Nu încercam eu să fiu prea populară, însă îmi aminteam ce se întâmplase cu ultima fată care o călcase pe bățături pe Isabel. Încă mai încerca să scape de un zvon încurcat ce implica striptease și echipa de fotbal.

– De ce?

– În *particular*, șuieră Isabel. Vizavi.

Am dat ochii peste cap în timp ce îmi împingeam pupitrul și mă strecuram în vârful picioarelor prin spatele clasei. Rachel mi-a trimis o privire scurtă, mâhnită. Sunt sigură că și cu aveam una similară pe chip.

– Două secunde. Atât, i-am spus lui Isabel în timp ce mă împingea într-o clasă goală. Avizierul de plută de pe zidul opus era acoperit cu desene anatomice; cineva prinsese cu piuneze un slip peste una dintre ilustrații.

– Mda. Mă rog.

Închise ușa în spatele nostru și mă privi de parcă eram pe punctul a mă apuca de cântat sau așa ceva. Nu știam ce aștepta de la mine.

Am încrucișat brațele.

– OK. Ce vrei?

Credeam că sunt pregătită pentru asta, dar când a spus: „Fratele meu, Jack”, inima mi-o luă la goană.

N-am zis nimic.

– L-am văzut în timp ce alergam de dimineață.

Am înghițit în sec.

– Fratele tău.

Isabel arătă spre mine cu o unghie perfectă, mai strălucitoare decât capota mașinii mele. Buclele ei se clătinară.

– O, nu-mi arunca privirea aia. Am *vorbit* cu el. Nu e mort.

M-am luptat scurt cu imaginea lui Isabel alergând. Nu puteam concepe așa ceva. Poate voia să spună că fugea de chihuahua ei.

– Hm.

Isabel insistă.

– Ceva e în neregulă cu el. Și nu spune că „pentru că e mort”. Nu

e.

Din cauza personalității fermecătoare a lui Isabel – și poate a faptului că știam că Jack trăiește – nu reușeam să empatizez cu ea. Am spus:

– Isabel, mi se pare că nu ai nevoie de mine ca să porți conversația asta. Te descurci foarte bine și singură.

– Taci din gură, zise Isabel, ceea ce îmi susținea teoria. Eram pe punctul de a-i spune asta când m-au lăsat mască următoarele ei cuvinte: Când l-am văzut pe Jack, mi-a zis că n-a murit cu adevărat. Apoi a început... să tremure... și a spus că trebuie să plece *imediat*. Când am încercat să îl întreb ce e în neregulă cu el, a zis că tu știi.

Am rostit cu o voce un pic cam strangulată.

– Eu?

Dar mi-am amintit ochii lui implorându-mă în timp ce stătea ținut sub lupoaică. *Ajută-mă*. Mă recunoscuse.

– Ei bine, nu e chiar șocant, nu? Toată lumea știe că tu și Olivia Marx sunteți nebune cu lupii ăia și clar asta are ceva de-a face cu ei. Deci ce se întâmplă, Grace?

Nu-mi plăcea felul în care pusese întrebarea – de parcă știa răspunsul deja. Sângele mi s-a strâns în urechi; eram implicată până peste cap.

– Uite ce e. Ești supărată, înțeleg asta. Dar, pe bune, cere ajutor. Nu ne amesteca pe mine și pe Olivia în povestea asta. Nu știi ce ai văzut, dar nu era Jack.

Minciuna mi-a lăsat un gust amar în gură. Înțelegeam motivul discreției haitei, dar Jack era fratele lui Isabel. Nu avea dreptul să știe?

– Nu am vedenii, s-a răstit Isabel când am deschis ușa. O să îl găsec din nou. Și o să aflu care e rolul tău în toate astea.

– Nu am niciun rol. Pur și simplu, îmi plac lupii. Acum, trebuie să mă duc la oră.

Isabel rămase în prag, privindu-mă plecând, și m-am întrebat ce crezuse ea de la bun început că o să-i spun.

Părea aproape disperată sau poate doar juca teatru.

În orice caz, am zis:

— Isabel, pur și simplu, cere ajutor.

Ea și-a încrucișat brațele.

— Asta credeam că fac.¹

---

¹ Joc de cuvinte; în limba engleză, expresia „get help“ înseamnă atât a cere ajutor psihiatric, cât și a cere ajutor obișnuit. (n. tr.)

Douăzeci și nouă

Sam

În vreme ce Grace era la școală, am petrecut o vreme în parcare, gândindu-mă la întâlnirea cu agitata Rachel și întrebându-mă la ce se referise când spusese chestii legate de lupi. M-am întrebat dacă să îl vânez pe Jack, dar voiam să aud ce a aflat Grace la școală înainte să plec după cai verzi pe pereți.

Fără Grace și fără haită, nu știam cum să îmi ocup timpul. Mă simțeam precum cineva care așteaptă autobuzul o oră întregă – nu suficient ca să faci ceva important, dar o perioadă prea lungă ca să stai și să aștepti pur și simplu.

Mușcătura subtilă a frigului din vântul domol îmi spunea că nu puteam să mai amân să mă urc în autobuzul meu.

În cele din urmă, am îndreptat mașina către oficiul poștal. Aveam cheia de la căsuța poștală a lui Beck, dar, de fapt, voiam să invoc niște amintiri și să pretind că aș putea da peste el acolo.

Mi-am amintit ziua în care Beck mă adusese aici ca să ridice cărțile pentru școală – chiar și acum, îmi aminteam că fusese într-o marți, pentru că, pe atunci, marțea era ziua mea preferată. Nu-mi amintesc de ce – ceva la felul în care „m“ arată lângă „a“ pare foarte prietenos. Întotdeauna, îmi plăcea să merg la poștă cu Beck; era o peșteră a comorilor cu rânduri și rânduri de cutiuțe încuiate, ascunzând secrete și surprize doar pentru cei care aveau cheia potrivită.

Îmi amintesc conversația cu o claritate ciudată, până la expresia de pe chipul lui Beck.

– Sam. Hai, băiete.

– Ce-i acolo?

Beck se împingea ineficient cu spatele în ușa de sticlă, incomodat de cutia uriașă.

— Creierul tău.

— Am deja un creier.

— Dacă ai fi avut, mi-ai fi deschis ușa.

I-am aruncat o privire lungă și urâtă și l-am lăsat să se mai împingă încă o dată în ușă, înainte să mă strecor pe sub brațele lui și să i-o deschid.

— Deci, ce ai acolo?

— Manuale. O să te educăm corespunzător, ca să nu crești mare și să fii un prostănac.

Îmi amintesc că eram intrigat de ideea de școală-într-o-cutie, mai-adăugați-apă-și-Sam.

Restul haitei a fost la fel de intrigată. Eram primul din haită care fusese mușcat înainte să termine școala, așa că ineditul educației mele era fascinant pentru ceilalți. Timp de câteva veri la rând, au făcut cu rândul, ca să îmi predea din manualele frumoase și noi, mirosind a cerneală. Îmi umpleau creierul toată ziua: Ulrik la matematică, Beck la istorie, Paul la vocabular și, mai târziu, la științe. Strigau întrebări de test către mine peste masa la care luam cina, inventau cântece pentru domniile președinților morți și transformaseră unul dintre pereții sufrageriei într-o tablă enormă pe care erau scrise mereu cuvintele zilei și glume porcoase pe care nu recunoștea nimeni că le-a scris.

Când am terminat cu prima cutie de cărți, Beck le-a împachetat, iar altă cutie i-a luat locul. Când nu studiam la școala-mea-din-cutie, intram pe internet pentru alt tip de educație. Căutam poze cu monștri de la circ și sinonime ale expresiei „contact sexual” și răspunsuri la întrebarea de ce mă durea inima de dor când mă uitam seara la stele.

Cu a treia cutie de cărți a venit un nou membru al haitei: Shelby, o față bronzată, slăbuță, acoperită de vânătăi și prăbușindu-se sub greutatea unui puternic accent sudist. Îmi amintesc că Beck îi

spusese lui Paul:

— Nu am putut s-o las acolo. Doamne! Paul, tu n-ai văzut de unde vine. N-ai văzut ce îi făceau.

Mi-a părut rău pentru Shelby care s-a făcut inaccesibilă celorlalți. Eu fusesem singurul care reușise să plutească într-o barcă de salvare către insula care era Shelby, scoțând cuvinte de la ea și uneori un zâmbet. Era un animal ciudat, fragil, care ar fi făcut orice ca să își recapete controlul asupra vieții ei. Fura lucruri de la Beck doar ca el să întrebe unde sunt, se juca mai mereu cu termostatul ca să-l privească pe Paul ridicându-se de pe canapea pentru a-l repara, îmi ascundea cărțile ca să vorbesc cu ea, în loc să citesc. Dar noi toți eram dereglați în casa aia, nu? La urma urmei, eu eram puștiul care nu suporta să se uite în baie.

Beck adusese de la poștă o altă cutie de cărți pentru Shelby, dar pentru ea nu aveau aceeași însemnătate. Le lăsă să se acopere cu praf și căută pe net detalii despre comportamentul lupilor.

Acum, aici, în oficiul poștal, m-am oprit în fața căsuței poștale a lui Beck, numărul 730. Am atins vopseaua jupuită de pe numere; treiul era decojit aproape de tot și așa fusese de când veneam eu aici. Am introdus cheia în broască, dar n-am răsucit-o. Era atât de greșit să îmi doresc *asta* atât de mult? O viața obișnuită, cu ani obișnuiți, alături de Grace, câteva decenii de întors cheile în cutii poștale și lenevit în pat, și împodobit brazi de Crăciun iarna?

Și m-am gândit din nou la Shelby și amintirile m-au mușcat, la fel de reci ca frigul, alături de amintirile cu Grace. Shelby crezuse întotdeauna că atașamentul meu față de viața umană este ridicol. Încă îmi mai aminteam cea mai cumplită ceartă pe care am avut-o. Nu prima, nici ultima, dar cea mai dură. Stăteam întins pe patul meu, citind un exemplar din Yeats pe care mi-l cumpărasese Ulrik, iar Shelby sărise pe saltea și călcase pe paginile cărții, șifonându-le sub talpa goală.

— Hai să ascuți urletele pe care le-am găsit pe net, a spus ea.

— Citesc.

— Ce vreau eu să-ți arăt e mai important, a zis Shelby, tronând deasupra mea, șifonând și îndoind paginile cărții cu degetele de la picioare. De ce te obosești să citești chestiile alea? Arată înspre teancul de manuale de pe biroul de lângă patul meu. Nu asta o să fii când o să crești mare. Nu o să fii un bărbat. O să fii un lup, așa că trebuie să înveți chestii lupești.

— Taci din gură, i-am spus.

— Ei bine, e adevărat. Nu o să fii Sam. Toate cărțile alea sunt o pierdere de vreme. Tu o să fii masculul-alfa. Am citit despre asta. Iar eu o să fiu perechea ta, femela-alfa. Chipul îi era încântat, îmbujorat. Shelby nu-și dorea nimic altceva decât să lase trecutul în urmă.

I-am smuls volumul de Yeats de sub talpă și am netezit pagina.

— *O să fiu Sam*. Nu o să încetez niciodată să fiu Sam.

— N-o să fii! Vocea lui Shelby se auzea tot mai tare. Sări de pe pat și îmi lovi teancul de cărți; mii de cuvinte se izbiră de podea. Asta e o prefăcătorie! N-o să avem nume, o să fim doar lupi!

Am strigat la ea:

— Taci din gură! Încă mai pot fi Sam când sunt lup.

Beck a năvălit în cameră atunci, privind scena în modul lui tăcut: cărțile mele, viața mea, visurile mele împrăștiate sub picioarele lui Shelby, și eu, pe pat, strângând mototolitul volum de Yeats cu încheieturile albite ale degetelor.

— Ce se petrece aici? a întrebat Beck.

Shelby împunse un deget spre mine.

— Spune-i! Spune-i că n-o să mai fie Sam când o să fim lupi. Nu poate să mai fie Sam. Nici măcar n-o să-și mai știe numele. Și eu nu voi mai fi Shelby. Tremura de furie.

Beck a rostit atât de încet, că abia l-am auzit.

— Sam va fi întotdeauna Sam.

A apucat-o pe Shelby de antebraț și a târât-o afară din cameră, cu tălpile alunecându-i pe cărțile mele. Chipul îi era șocat; Beck fusese atent să nu o atingă deloc de când venise. Niciodată nu-l văzusem atât de furios.

— Niciodată să nu-i spui altceva, Shelby. Sau te duc înapoi de unde ai venit. *Te duc înapoi.*

În hol, Shelby a început să țipe și nu s-a oprit până când Beck n-a trântit ușa de la dormitorul ei.

A trecut înapoi prin fața camerei mele și s-a oprit în prag. Eu îmi adunam cu grijă cărțile înapoi pe birou. Cuvintele din ele îmi tremurau în mâini când făceam asta.

M-am gândit că Beck va spune ceva, dar pur și simplu a ridicat o carte de la picioarele lui și a adăugat-o teancului înainte să plece.

Mai târziu, i-am auzit pe Ulrik și pe Beck; nu-și dădeau seama că nu sunt multe locuri din casă în care nu te poate auzi un vârcolac.

— Ai fost prea dur cu Shelby, spunea Ulrik. Are dreptate. Ce crezi că o să facă Sam cu toată învățătura aia minunată, Beck? Nu e ca și cum el va putea să facă vreodată ce faci tu.

A urmat o pauză lungă, și apoi Ulrik a continuat:

— Ei, nu cred că ești surprins. Nu trebuie să fii un geniu ca să îți dai seama la ce te gândeai. Dar spune-mi, cum credeai că o să facă Sam facultatea?

Încă o pauză. Beck a răspuns:

— Școala de vară. Și câteva cursuri online.

— Sigur că da. Să zicem că Sam își ia diploma. Ce-o să facă apoi cu ea? O să facă și dreptul online? Și apoi ce fel de avocat va fi? Oamenii înghit povestea ta cu hibernarea excentrică pentru că erai aranjat când ai fost mușcat. Sam va trebui să încerce să obțină locuri de muncă unde se ignoră disparițiile lui neprogramate din fiecare an. Cu toată învățătura pe care i-o bagi în cap, va trebui să lucreze la benzinării, la fel ca noi ceilalți. Asta dacă trece de douăzeci de ani.

— Vrei tu să îi spui să renunțe? Spune-i tu. Eu n-o să-i spun niciodată asta.

— Eu nu-i spun lui să renunțe. Îți spun ție să renunți.

— Sam nu face nimic din ce nu vrea să facă. Vrea să învețe. E isteț.

— Beck. O să îl faci să fie nefericit. Nu poți să îi oferi toate instrumentele pentru a reuși, ca mai apoi să descopere – *dintr-odată* –

că nu le poate folosi. Shelby are dreptate. Până la urmă, suntem lupi. Eu pot să îi citesc poezie germană, și Paul îl poate învăța despre participiul trecut și tu poți să îl pui să asculte Mozart, dar, până la urmă, ne așteaptă pe toți o noapte lungă și rece, și pădurea.

Încă o pauză înainte ca Beck să răspundă, părând obosit și alt om.

— Lasă-mă în pace, Ulrik, bine? Lasă-mă în pace.

A doua zi, Beck mi-a spus că nu trebuie să îmi fac temele dacă nu vreau, apoi a plecat de unul singur cu mașina. Am așteptat până a plecat și apoi mi-am făcut oricum toate temele.

Acum, îmi doream mai mult decât orice ca Beck să fie aici cu mine. Am învățat cheia în broască, știind ce voi găsi: o cutie plină cu plicuri vechi de luni de zile și probabil un aviz să ridice mai multe de la ghișeu.

Dar când am deschis cutia, nu erau decât două scrisori și niște pliante.

Cineva fusese acolo. Recent.

Treizeci

Sam

5° C

— Te deranjează dacă trecem pe la Olivia? întrebă Grace, urcând în mașină și aducând cu ea un val de aer rece. M-am cutremurat pe scaunul pasagerului, și ea a închis repede portiera. Îmi pare rău. Se face frig de-a binelea, nu? În orice caz, nu vreau să intru. Doar să trecem pe acolo cu mașina. Rachel a spus că un lup a lăsat zgârieturi pe-acasă pe la Olivia. Așa că poate îi luăm urma de-acolo?

— Haide, am spus. I-am luat mâna și i-am sărutat vârfurile degetelor înainte să i le pun înapoi pe volan.

Buzele lui Grace s-au ridicat ușor la atingerea mea, dar n-a zis nimic în timp ce scotea mașina din parcare. I-am privit fața încordată de concentrare, cu gura într-o linie fermă, și am așteptat să văd dacă e pregătită să-mi spună ce are pe suflet. Fiindcă n-a făcut-o, am luat volumul de Rilke pe care-l adusesem să citesc cât o aștept și m-am lăsat pe spate în scaun.

— Ce citești? întrebă Grace după un lung moment de tăcere.

Eram destul de sigur că Grace cea pragmatică nu auzise de Rilke.

— Poezie.

Grace oftă și privi afară, la cerul alb și mort care părea să apese drumul din fața noastră.

— Nu înțeleg poezia. Păru să își dea seama că declarația ei m-ar putea jigni, așa că adăugă imediat: Poate că nu citesc ce trebuie.

— Probabil nu citești cum trebuie, am spus. Văzusem teancul de cărți de citit al lui Grace: non-ficțiune, cărți despre lucruri, nu despre cum sunt descrise lucrurile. Trebuie să ascuți cadența vorbelor, nu

doar ce spun ele. Ca la un cântec. Când ea se încruntă, am frunzărit cartea și m-am apropiat de ea pe banchetă, astfel că șoldurile noastre erau lipite unul de altul.

Grace privi în jos, la pagina cărții.

– Nici măcar nu e în engleză!

– Unele sunt, am spus eu. Am oftat, amintindu-mi. Ulrik se folosea de Rilke ca să mă învețe germana. Și acum o să mă folosesc eu de el ca să te învăț poezie.

– Clar, o limbă străină, spuse Grace.

– Clar, am fost cu de acord. Ascultă asta. „*Was soll ich mit meinem Munde? Mit meiner Nackt? Mit meinem Tag? Ich habe kâne Geliebte, kein Haus, keine Stelle auf der ich lebe.*”²

Grace avea o expresie nedumerită pe chip. Își mestecă buza într-un mod dulce, oarecum frustrat.

– Deci ce înseamnă?

– Nu asta contează. Ce contează e cum sună. Nu doar ce înseamnă. M-am chinuit să găsesc cuvinte pentru a exprima ce voiam să spun. Ce îmi doream era să îi amintesc cum se îndrăgostise de mine atunci când eram lup. Fără cuvinte. Văzuse dincolo de înțelesul evident al pielii mele de lup în interiorul meu. Văzuse ceea ce mă face pe mine Sam întotdeauna.

– Citește din nou, spuse Grace.

I-am citit din nou.

Ea bătu darabana cu degetele pe volan.

– Sună trist, zise ea. Zâmbești – înseamnă că am dreptate.

Am dat pagina la traducerea în engleză.

– Și atunci ce să fac cu buzele mele? Cu noaptea mea? Cu ziua mea? Nu am... Bleah. Nu-mi place traducerea asta. O să îmi iau

---

² Fragment din poezia *Poetul* de Rainer Maria Rilke: „Cu gura-mi ce să fac? / Cu noaptea mea? Cu ziua mea? / Iubită n-am, nici casă ca să stau, / Și nici un loc în care să trăiesc” (Traducere de Maria Banuș, Editura pentru literatură universală, București, 1966)

mâine cealaltă ediție din casă. Dar, da, e trist.

— Primesc un premiu?

— Poate, am spus și mi-am strecurat mâna sub una dintre mâinile ei, împletindu-mi degetele cu ale ei. Fără să își ia privirea de la drum, ea ridică la gură degetele noastre împletite. Îmi sărută degetul arătător, apoi îl puse între dinți și îl mușcă ușor.

Privi spre mine cu o provocare nerostită în ochi.

Am fost complet copleșit. Voiam să îi spun să tragă pe dreapta chiar acum, pentru că *aveam* nevoie s-o sărut.

Dar apoi, am văzut un lup.

— Grace. Oprește, oprește mașina!

Ea își suci capul, încercând să vadă ce văzusem eu, dar lupul sărise deja peste șanțul de la marginea drumului și se îndreptase spre pădurea rară.

— Grace, *oprește*, am spus. E Jack.

Grace apăsă frâna; mașina oscilă înainte și înapoi în timp ce o ghida spre marginea șoselei. N-am așteptat să se oprească. Am împins portiera și m-am împleticit să ies, iar gleznele mi-au țipat de durere când am atins pământul înghețat. Am cercetat pădurea din fața mea. Nori de fum cu un miros ascuțit pluteau printre copaci, amestecându-se cu norii gri și albi de pe cer; cineva ardea frunze în partea cealaltă a pădurii. Prin perdeaua de fum, am văzut lupul gri-albăstrui ezitând în pădurea din față, nesigur dacă e urmărit. Aerul rece îmi zgâria pielea, și lupul privi peste umăr la mine. Ochi căprui. Jack. Sigur era el.

Și apoi a dispărut, pur și simplu, sărind în perdeaua de fum. Am sărit după el, traversând șanțul de la marginea drumului dintr-un salt și am alergat peste miriștea rece și dură a pădurii uscate de iarnă.

Când am sărit în pădure, l-am auzit pe Jack foșnind în fața mea, mai interesat să scape decât să rămână ascuns. Îi simțeam mirosul fricii în timp ce alerga. Fumul era mai dens aici și era greu de tras o linie între unde se termina fumul și unde începea cerul prins printre

crengile goale de deasupra. Jack era pe jumătate invizibil în fața mea, fiind pe patru picioare, mai rapid și mai sprinten decât mine, fiind și insensibil la frig.

Degetele mele aproape amorțite mă înțepau de durere și frigul îmi ciupea pielea de pe gât și îmi răsuca stomacul. Îl pierdeam din vedere pe lupul din fața mea; brusc, cel din mine păru mult mai aproape.

— Sam! strigă Grace. Mă apucă de spatele cămășii, oprindu-mă și își aruncă paltonul pe mine. Tușeam, icnind după aer și încercând să înghit lupul care se ridica în mine. Își înfășură brațele în jurul meu în vreme ce tremuram și spuse: La ce te gândeai? La ce...

Nu a terminat ce avea de spus. M-a tras înapoi prin pădure, împiedicându-ne amândoi, eu cu genunchii moi. Am încetinit, mai ales când am ajuns la șanț, dar Grace n-a ezitat, m-a apucat de cot și m-a tras sus, către mașină.

Înăuntru, mi-am îngropat fața rece în pielea fierbinte a gâtului ei și am lăsat-o să își înfășoare brațele în jurul meu în timp ce tremuram necontrolat. Eram perfect conștient de vârfurile degetelor mele, de fiecare înțepătură de durere pulsând.

— Ce făceai? mă întrebă Grace, strângându-mă suficient de tare să mă lase fără suflu. Sam, nu poți să faci asta! E frig afară! Ce credeai că o să faci?

— Nu știu, am spus, cu gura îngropată în gâtul ei, strângându-mi palmele în pumni între noi ca să le încălzesc. Nu știam. Știam doar că Jack era o necunoscută și nu știam ce fel de persoană era, ce fel de lup era. Nu știu, am zis din nou.

— Sam, nu merită, spuse Grace și își apăsă cu putere fața pe capul meu. Dacă te-ai fi transformat? Degetele ei erau strânse pe mânecile cămășii mele și vocea îi era gătuită. La ce te gândeai?

— Nu mă gândeam, am rostit cu sinceritate. M-am lăsat pe spate, mă încălzisem suficient ca să nu mai tremur. Mi-am apăsat palmele pe radiatorul mașinii.

— Îmi pare rău.

O vreme nu se auziră decât vibrațiile inegale ale motorului în repaos. Apoi, Grace a spus:

— Isabel a vorbit cu mine azi. E sora lui Jack. Făcu o pauză. Mi-a zis ca a vorbit cu el.

N-am spus nimic, doar mi-am curbat degetele mai strâns pe radiator, de parcă aş fi putut să înşfac fizic căldura.

— Dar nu poţi să te duci după el. Se face prea frig şi nu merită riscul. Îmi promiţi că nu mai faci aşa ceva?

Am lăsat privirea în pământ. Nu mă puteam uita la ea când vorbea ca acum.

— Ce-i cu Isabel? Spune-mi ce ți-a zis.

— Nu ştiu ce să spun. Ştie că Jack trăieşte. Crede că lupii au ceva de-a face cu asta. Crede că eu ştiu ceva. Ce-ar trebui să facem?

Mi-am apăsat fruntea pe mâini.

— Nu ştiu. Aş vrea ca Beck să fie aici.

M-am gândit la cele două plicuri amărâte din cutia poştală şi la lupul din pădure, şi la vârfurile degetelor mele care încă mă mai furnicau.

Speranţa mă durea mai mult decât frigul.

Poate că nu pe Jack ar fi trebuit să îl caut.

Treizeci și unu

Sam

11° C

Odată ce mi-am permis să cred că Beck ar putea fi încă om, ideea a pus stăpânire pe mine. Dormeam prost, evaluând în minte toate modalitățile prin care aș fi putut să îi dau de urmă. Aveam și îndoieli, desigur oricare alt membru al haitei ar fi putut să cumpere laptele sau să ridice corespondența dar nu mă puteam abține. Speranța mă cuprinsese cu totul. A doua zi dimineață, la micul dejun, am pălăvrăgit cu Grace despre tema ei la aritmetică – temă care nu avea niciun sens pentru mine – și despre Rachel, prietena ei bogată și agitată, și despre țestoase, dacă au dinți sau nu, dar, de fapt, mă gândeam numai la Beck.

După ce am lăsat-o pe Grace la școală, am încercat pentru un scurt moment să pretind că nu mă îndrept direct spre casa lui Beck.

Nu era acolo. Știam asta deja.

Dar nu strica să mai verific o dată.

Pe drum încolo, m-am tot gândit la ce spusese Grace cu o seară în urmă despre electricitate și laptele din frigider. Poate, poate Beck va fi acolo și mă va elibera de responsabilitatea față de Jack și va elimina greutatea insuportabilă de a fi singurul rămas. Chiar și dacă locuința va fi tot goală, îmi voi putea lua mai multe haine și celălalt exemplar din Rilke și voi putea merge prin camere, adulmecând amintirile familiei mele.

Mi-am amintit de acum trei ani, când eram mai mulți în floarea vârstei și eram capabili să ne întoarcem la forma noastră adevărată, umană, la prima adiere de primăvară. Casa era plină atunci – Paul,

Shelby, Ulrik, Beck, Derek și până și nebunul de Salem erau oameni în același timp. Faptul că navigam împreună prin nebunie ne făcea pe toți mai sănătoși la cap.

Am încetinit când am virat pe aleea lui Beck, și inima mi-a sărit din piept când am văzut un automobil trăgând în fața casei și apoi am fost dezamăgit văzând că era un Tahoe³ necunoscut. Farurile străluceau tern în lumina cenușie a zilei și am coborât fereastra, ca să încerc să prind mirosul șoferului. Înainte să adulmec ceva, am auzit portiera din partea șoferului deschizându-se și închizându-se pe partea cealaltă a SUV-ului. Apoi, vântul mi-a adus mirosul șoferului drept în nări, un miros curat și vag afumat.

Beck. Am parcat Broncoul pe marginea drumului și am sărit jos din el, rânjind când l-am văzut ocolind SUV-ul. Ochii i se făcură mari un moment și apoi a rânjit și el, o expresie pe care fața lui cu riduri de expresie o adopta ușor.

— Sam!

Vocea lui Beck conținea ceva ciudat – surprindere, cred. Rânjetul i se lărgi.

— Sam, slavă Domului. Vino aici!

Mă îmbrățișă și mă bătu pe spate în modul acela intim care lui îi reușea fără să pară deplasat. Probabil i se trăgea de la faptul că era avocat; știa cum să-i perieze pe oameni. Nu m-am putut abține să nu observ că era mai plin în talie; nu de la grăsime. Nu știu câte cămași purta pe sub cămașă ca să mențină suficientă căldură pentru a rămâne om, dar am văzut gulerele neasortate a cel puțin două.

— Pe unde ai fost?

— Eu...

Eram pe punctul de a-i spune pe scurt toată povestea – cum am fost împușcat, am cunoscut-o pe Grace, l-am văzut pe Jack dar n-am făcut-o. Nu știu de ce nu i-am spus. Cu siguranță, nu era din cauza

---

³ Chevrolet Tahoe - SUV utilitar de mari dimensiuni (n. tr.)

lui Beck, care mă privea sincer cu ochii lui albaștri intenși. Era altceva, un miros ciudat, vag, dar familiar, care îmi făcea mușchii să se încordeze și îmi lipea limba de cerul gurii. Nu așa trebuia să fie. Nu trebuia să mă simt așa. Am răspuns mai precaut decât am intenționat.

— Am fost prin preajmă. Nu aici. Nici *tu* n-ai fost aici, am observat.

— Nu, recunosc Beck. Se îndreptă spre spatele mașinii. Am observat că aceasta era murdară de un strat gros de noroi. Noroi care mirosea a alt loc, îndesat în scobiturile roților și împrăștiat pe aripi. Eu și Salem am fost în Canada.

Deci de aceea nu-l văzusem recent pe Salem. Salem fusese întotdeauna problematic: nu era în toate mințile ca om, așa că nu era în toate mințile nici ca lup. Eram destul de sigur că el o trăsese pe Grace din leagăn. Cum reușise Beck să suporte o călătorie cu mașina cu el era peste puterile mele de înțelegere. *De ce* făcuse Beck o călătorie cu mașina cu el era un lucru care mă nedumerea și mai tare.

— Miroși a spital. Beck își îngustă ochii către mine. Și arăți ca naiba.

— Mersi, am zis. Deci, până la urmă, trebuia să îi spun. Chiar nu crezusem că se mai simțea mirosul de spital după o săptămână, dar nasul încrețit al lui Beck îmi dovedea altceva. Am fost împușcat.

Beck își acoperi gura cu degetele și vorbe printre ele.

— Doamne. Unde? Nicăieri unde să mă facă să roșesc, sper. Am arătat înspre gât.

— Nici pe departe atât de interesant.

— Totul e OK acum?

Întrebarea se referea la lupi. Dacă aflase cineva de noi. „Există o față. E uimitoare. Știe, dar totul e OK.” Am încercat cuvintele în cap, dar nu am găsit niciun mod de a le verbaliza corect. Mi-l aminteam pe Beck spunându-mi că nu putem avea încredere în nimeni în afară de noi înșine. Așa că am ridicat din umeri.

— Cât de OK poate fi.

Și apoi am simțit că mă ia cu leșin. Beck avea să simtă mirosul lui Grace în casă.

— Doamne, Sam, spuse Beck. De ce nu m-ai sunat pe mobil? Când ai fost împușcat?

— Nu am numărul tău. De la telefonul de anul ăsta. În fiecare an, ne luam telefoane noi, din moment ce nu le foloseam pe timpul iernii.

Încă o privire care nu mi-a plăcut. Compasiune. Nu, milă. M-am prefăcut că nu văd.

Beck se scotoci prin buzunar și scoase un telefon mobil.

— Uite, ia-l pe ăsta. E al lui Salem. Dar nu-i mai trebuie de-acum.

— Latră o dată pentru da, de două ori pentru nu?

Beck rânji.

— Exact. Oricum, are numărul meu în memorie. Așa că folosește-l. S-ar putea să trebuiască să îi cumperi un încărcător.

Am crezut că era pe punctul de a mă întreba unde stau și nu voiam să răspund. Așa că am făcut semn cu bărbia înspre Tahoe.

— Deci ce-i cu noroiul? Și de ce ați făcut drumul ăsta?

Am ciocănit cu pumnul în laterala mașinii și, spre surprinderea mea, ceva a ciocănit înapoi din interior. Nu ciocănit, mai degrabă a bubuit. Ca un șut. Am ridicat din sprânceană.

— Salem e aici, înăuntru?

— E din nou lup. S-a transformat în Canada, ticălosul, și a trebuit să îl aduc înapoi așa, și năpârlește de parcă s-ar schimba moda. Și, știi, cred că e nebun.

Eu și Beck am râs amândoi de asta – de parcă mai era nevoie să fie spus.

M-am uitat înapoi la locul în care *simțisem* bubuitura sub pumnul meu.

— Deci ce-i cu bubuiala?

Beck ridică din sprâncene.

— Viitorul. Vrei să vezi?

Am ridicat din umeri și m-am dat înapoi, ca să poată deschide

portbagajul. Dacă puteam crede că sunt pregătit pentru ce era înăuntru, mă înșelasem amarnic.

Bancheta din spate a mașinii era strânsă, ca să fie mai mult spațiu, și, în portbagajul lărgit, erau trei trupuri. De om. Unul se sprijinea ciudat de spatele banchetei, altul era ghemuit într-o poziție fetală și celălalt zăcea strâmb de-a lungul ușii. Toți aveau mâinile legate.

M-am holbat, iar băiatul sprijinit de banchetă s-a holbat și el, cu ochii injectați. Era de vârsta mea, poate mai mic. Pe brațe, avea pete roșii și am văzut acum că roșul se continua pe tot interiorul mașinii. Și apoi, i-am mirosit: putoarea metalică a sângelui, duhoarea transpirată a fricii, aroma de pământ care se potrivea cu noroiul de pe exteriorul mașinii. Și lup, lup, peste tot – Beck, Salem și lupi necunoscuți.

Fata chircită ca o minge tremura, și, când m-am uitat la băiatul care se holba la mine din întuneric, am văzut că și el tremura, încleștându-și și descleștându-și degetele într-un nod încurcat de frică.

— Ajutor, spuse el.

M-am dat înapoi la câțiva metri pe alee, cu genunchii moi. Mi-am acoperit gura și apoi m-am apropiat din nou să mă uit la ei. Băiatul avea o privire rugătoare.

Eram doar vag conștient că Beck era în apropiere, privindu-mă pur și simplu, dar nu m-am putut abține să nu mă uit la acești copii. Am rostit cu o voce străină.

— Nu. *Nu*. Copiii ăștia au fost mușcați. Beck, au fost mușcați.

M-am întors, mi-am împletit mâinile la ceafa, m-am întors din nou să mă uit la cei trei. Băiatul tremura violent, dar ochii îi erau ațintiți asupra mea. „Ajutor!”

— La naiba, Beck. Ce ai făcut? Ce dracu' ai făcut?

— Ai terminat? Întrebă Beck calm.

M-am întors din nou, am închis ochii strâns și apoi i-am deschis din nou.

— Terminat? Cum să termin? Beck, copiii ăștia se transformă.

– Nu o să discut cu tine până nu termini.

– Beck, tu *vezi* asta? M-am sprijinit de Tahoe, uitându-mă la față, cu degetele ca niște gheare pe mocheta pătată de sânge. Avea probabil optsprezece ani și purta un tricou mulat, multicolor. M-am dat înapoi de parcă asta i-ar fi făcut să dispară. Ce se întâmplă?

În portbagaj, băiatul începu să geamă, împingându-și fața în încheieturile legate. Pielea îi deveni cenușie când începu să se transforme.

M-am întors cu spatele. Nu puteam privi. Nu fără să îmi amintesc cum a fost în acele prime zile. Mi-am ținut degetele împletite la ceafă și mi-am apăsat brațele pe urechi într-o strânsoare puternică, spunând la nesfârșit: „La naiba, la naiba, la naiba“. M-am convins că nu îi aud scâncetele. Nici măcar nu erau strigăte de ajutor; poate că deja simțise că locuința lui Beck era prea izolată ca să îl audă cineva. Sau poate că renunțase.

– Mă ajuți să îi duc înăuntru? mă întrebă Beck.

M-am rotit să îl privesc și am văzut un lup pășind din legăturile acum largi și dintr-o cămașă, mârâind și speriindu-se când fata cu tricoul multicolor a gemut la picioarele lui. Într-o secundă, Beck sărise în spatele SUV-ului, zvelt și animalic, și aruncase lupul pe spate. Îl apucă de fălci cu o mână și se uită fix în ochii lui.

– Nici să nu te gândești să te împotrivești, se răsti el la lup. Nu tu ești la conducere aici.

Beck lăsă liber botul lupului, și capul acestuia lovi mocheta cu o bufnitură surdă, fără să protesteze. Lupul începu din nou să tremure; deja se pregătea să se transforme la loc.

„Doamne.“ Nu puteam să privesc scena. Parcă treceam chiar eu din nou prin asta, niciodată sigur cu privire la pielea pe care o am. M-am uitat în altă parte, la Beck.

– Ai făcut asta intenționat, nu?

Beck se așeză pe marginea portbagajului de parcă n-avea un lup în convulsii în spatele lui și o față care plângea lângă el. Și celălalt – care nu se mișca. Mort?

— Sam, acesta e probabil ultimul meu an. Nu cred că mă mai transform în om anul viitor. Am avut nevoie de multă istețime ca să rămân om după ce m-am transformat în sfârșit din lup.

Văzu că mă uit la gulerele în culori diferite de la gâtul lui și a dat din cap.

— Avem nevoie de casa asta. Haita are nevoie de casa asta. Și haita are nevoie de protectori capabili să se transforme la loc în oameni. Tu știi asta deja. Nu ne putem baza pe oameni. Numai noi ne putem proteja.

N-am spus nimic.

El oftă greu.

— Anul ăsta e ultimul an și pentru tine, nu, Sam? Nu credeam că te vei mai transforma anul acesta. Încă erai lup când m-am transformat eu și ar fi trebuit să fie invers. Nu știu de ce ai avut parte de atât de puțini ani. Poate din cauza a ceea ce ți-au făcut părinții tăi. E tare păcat. Ești cel mai bun dintre ei.

N-am spus nimic, pentru că nu mai aveam aer să rostesc ceva. Nu mă puteam concentra decât asupra faptului că avea sânge în păr. Nu observasem mai înainte, fiindcă părul lui era roșcat-închis, dar sângele uscase o șuviță într-un vârtej țeapăn.

— Sam, cine urma să aibă grijă de haită? Shelby? Trebuia să avem mai mulți lupi. Mai mulți lupi la începutul vieții, ca să nu devină o problemă decât peste opt-zece ani.

M-am uitat la sângele din părul lui. Vocea îmi era plată.

— Și Jack?

— Puștiul cu arma? se strâmbă Beck. Le putem mulțumi lui Salem și lui Shelby pentru asta. Nu mă pot duce să-l caut. E prea frig. Va trebui să ne găsească el pe noi. Sper doar că n-o să facă vreo prostie înainte de asta. Să sperăm că o să aibă bunul-simț să stea departe de oameni până e stabil.

Lângă el, fata țipă, un vaiet ascuțit, slab, fără forță și între un tremur și altul, pielea ei deveni de un albastru cremos ca al unui lup negru. Umerii i se convulsionară, brațele i se întinseră înainte pe labe

noi acolo unde îi fuseseră degetele. Îmi aminteam durerea așa de limpede de parcă mă transformam chiar eu – durerea pierderii. Am simțit agonia primului moment în care m-am pierdut pe mine însumi. Când am pierdut ce mă făcea Sam. Partea din mine care nu-și amintea numele lui Grace.

Mi-am șters o lacrimă, privind-o pe fata care se chinuia. O parte din mine voia să-l scuture pe Beck pentru că făcuse asta. Și o parte din mine se gândea doar: „Slavă Domnului că Grace n-a trebuit niciodată să treacă prin asta.“

— Beck, i-am spus, clipind înainte să mă uit la el. O să te duci în iad pentru asta.

Nu am așteptat să văd ce reacție are. Am plecat pur și simplu. Îmi doream să nu fi venit.

În seara aceea, ca în fiecare seară de când o întâlnisem, am strâns-o pe Grace în brațele mele, ascultând mișcările înăbușite ale părinților ei în sufragerie. Erau ca niște păsărele fără creier, ocupate, zburătăcind în și din cuib la orice oră din zi și din noapte, atât de implicate în plăcerea de a-și construi cuibul, încât nu observaseră că era gol de ani de zile.

Erau gălăgioși, râdeau, sporovăiau, zdrăngăneau vase în bucătărie, deși nu văzusem vreo urmă că ar găti vreunul dintre ei. Erau ca niște studenți care găsiseră un bebeluș într-un coș de răchită și nu știau ce să facă cu el. În cel fel ar fi fost Grace diferită dacă ar fi avut familia mea – haita? Dacă l-ar fi avut pe Beck.

În minte, l-am auzit pe Beck recunoscând ceea ce crezusem și eu. Era adevărat că acesta era ultimul meu an.

Am șoptit:

— Sfârșitul.

Nu cu voce tare. Doar am încercat forma cuvintelor cu gura.

În fortăreața atentă a brațelor mele, Grace a oftat și și-a apăsat fața de pieptul meu. Deja adormise. Nu era ca mine, care trebuia să urmăresc somnul cu săgeți otrăvite; ea adormea într-o secundă. Am

invidiat-o.

Nu-i aveam în fața ochilor decât pe Beck și pe copiii ăia, în mii de variante diferite.

Voiam să îi spun lui Grace despre asta. Nu voiam să îi spun.

Îmi era rușine de Beck, eram sfâșiat între loialitatea față de el și loialitatea față de mine – și nici măcar nu realizasem până acum că puteau fi două lucruri diferite. Nu voiam ca Grace să gândească rău de el, dar voiam un confesional, un loc unde să depun greutatea aceasta imensă pe care o aveam în piept.

— Culcă-te, murmură ea abia auzit, agățându-și degetele în tricoul meu într-un fel care nu mă făcea să mă gândesc la somn. I-am sărutat ochii închiși și am oftat. Ea scoase un sunet de apreciere și șopti:

— Șșșt, Sam. Orice ar fi poate aștepta până mâine-dimineață. Și, dacă nu, atunci nu merită. *Dormi.*

Și pentru că mi-a spus ea, am adormit.

Treizeci și doi

Grace

7° C

Primul lucru pe care mi l-a spus Sam a doua a zi a fost:

— E timpul să te scot la o întâlnire adevărată.

De fapt, primul lucru pe care l-a zis a fost:

— Părul tău arată ciudat dimineața.

Dar primul lucru lucid pe care l-a spus (am refuzat să cred că părul meu arăta ciudat dimineața) a fost treaba cu întâlnirea. Era o zi liberă la școală, așa că puteam petrece toată ziua împreună – ceea ce era un răsfăț. A spus asta în timp ce amesteca niște terci de ovăz și privea peste umăr înspre ușa de la intrare. Chiar dacă părinții mei dispăruseră devreme pentru nu știu ce excursie la tata la serviciu, Sam tot părea îngrijorat că vor reapărea și-l vor vâna cu furcile.

M-am dus lângă el și m-am sprijinit de blatul de la bucătărie, trăgând cu ochiul în crăticioară. Nu eram încântată cu privire la terciul de ovăz. Mai încercasem o dată să îl fac și avea un gust foarte... *sănătos*.

— Deci, în legătură cu întâlnirea asta. Unde mă duci? Într-un loc interesant, cum ar fi mijlocul pădurii?

El își apăsă degetul pe buzele mele, exact acolo unde se despărțeau. Nu zâmbi:

— La o întâlnire normală. Mâncare și distracție, distracție, distracție.

Am întors fața, astfel că mâna lui era în părul meu acum.

— Mda, așa pare, am rostit sarcastic, pentru că tot nu zâmbea. Nu credeam că faci chestii din astea normale.

— Îmi dai două castroane, te rog? spuse Sam. Le-am așezat pe blat, și Sam a împărțit terciul în ele, eliberând un miros dulce. Vreau doar să ieșim la o întâlnire normală, ca să ai ceva real să îți amin...

Se opri și privi în jos, în castroane; avea brațele înfipite în blatul de bucătărie și umerii ridicați până la urechi. În cele din urmă, se întoarse și spuse:

— Vreau să fac lucrurile așa cum trebuie. Putem încerca să facem ceva normal?

Am dat din cap că da, am acceptat unul dintre castroane și am încercat o lingură de terci – avea gust de zahăr brun, de arțar și ceva picant. Am arătat spre el cu o lingură plină de terci.

— Nu am nicio problemă în a face ceva normal. Chestia asta e lipicioasă.

— Ingrato, spuse Sam. Privi melancolic în castronul lui. Nu-ți place.

— De fapt, e OK.

Sam zise:

— Beck îmi pregătea așa ceva după ce am trecut peste mania cu ouăle.

— Ai avut o manie cu ouă?

— Am fost un copil ciudat, spuse Sam. Arată spre castronul meu. Nu trebuie să mănânci dacă nu-ți place. Când termini, plecăm.

— Unde mergem?

— E o surpriză.

Doar atât a trebuit să aud. Am înghițit terciul imediat și mi-am luat căciula, haina și rucsacul.

Pentru prima dată în dimineața aceea, Sam râse, și eu am fost ridicol de bucuroasă să îi aud râsul.

— Arăți ca un cățeluș. Parcă îmi zdrăngăn cheile, și tu țopăi la ușă, așteptându-ți plimbarea.

— Ham.

Sam mă mângâie pe cap în drum spre ieșire și ne-am aventurat amândoi în dimineața rece și pastelată. După ce ne-am urcat în

Bronco și am ajuns pe șosea, am insistat din nou.

– Deci nu-mi spui unde mergem?

– Nu. Singurul lucru pe care ți-l spun e să te prefaci că asta am făcut cu tine în prima zi în care te-am întâlnit, în loc să fiu împușcat.

– Nu am atâta imaginație.

– Eu da. O să îmi imaginez eu pentru tine, atât de tare, că va trebui să crezi. Zâmbi ca să își demonstreze imaginația, un zâmbet atât de trist, că mi s-a oprit respirația în gât. O să te curtez ca la carte și apoi obsesia mea față de tine nu va mai părea așa de înfiorătoare.

– Mie mi se pare că obsesia mea e înfiorătoare. Am privit pe fereastră. Din cer cădea încet câte un fulg de zăpadă. Am chestia aia, cum îi spune? Sindromul ăla în care te identifici cu oamenii care te salvează?

Sam scutură din cap și conduse mașina în sensul opus școlii.

– Te gândești la sindromul Münchhausen, când o persoană se identifică cu răpitorul ei.

Am dat din cap că nu.

– Nu e același lucru. Nu ai Münchhausen când inventezi boli ca să primești atenție?

– Serios? Îmi place să spun Münchhausen. Îmi dă senzația că pot să vorbesc germană atunci când îl rostesc.

Am râs.

– Ulrik s-a născut în Germania, zise Sam. Avea tot soiul de povești interesante pentru copii despre vârcolaci.

Întoarse mașina pe drumul principal din centru și începu să caute un loc de parcare.

– Spunea că, în vremuri străvechi, oamenii se lăsau mușcați intenționat.

Am privit pe fereastră la Mercy Falls. Magazinele, de toate nuanțele de maro și gri, păreau și mai maro, și mai gri sub cerul plumburiu și, pentru luna octombrie, părea amenințător de aproape de iarnă. Nu mai erau frunze verzi rămase în copacii care creșteau la marginea străzii, iar unii nu mai aveau frunze deloc, accentuând

aspectul mohorât al orașului. Numai beton cât vedeai cu ochii.

— De ce ar fi vrut să facă asta?

— În poveștile populare, se spune că se transformau în lupi și furau oi și alte animale când hrana era puțină. Și unii dintre ei se transformau doar de amuzament.

I-am studiat fața, încercând să îi interpretez vocea.

— E ceva amuzant în asta?

Sam se uită în altă parte – am crezut că era rușinat de răspuns, până când am realizat că doar privea peste umăr, ca să parcheze în fața unui șir de magazine.

— Unora dintre noi pare să le placă, poate mai mult decât să fie oameni. Shelby adoră să fie lup, dar, cum am spus, cred că viața ei de om a fost destul de groaznică. Nu știu. Jumătatea de lup a vieții mele e o parte atât de profundă din mine, încât mi-e greu acum să îmi imaginez că aș putea trăi fără ea.

— Într-un sens pozitiv sau negativ?

Sam se uită la mine, fixându-mă cu ochii lui galbeni.

— Mi-e dor să fiu eu. Mi-e dor de tine. Tot timpul.

Am coborât privirea spre mâinile mele.

— Acum nu e nevoie să-ți fie dor de mine.

Sam se întinse peste banchetă și îmi atinse părul, trecându-și mâna prin el până prinse doar vârfurile firelor între degete. Studie firele de păr de parcă ar fi conținut secretele lui Grace în șuvițele de un blond-cenușiu. Se îmbujoră ușor; încă mai roșea când îmi făcea complimente.

— Nu, recunosc el chiar în acest moment, nici nu-mi pot aminti cum e să fii nefericit.

Spusele lui îmi aduseră lacrimi în colțurile ochilor. Am clipit, bucuroasă că el încă se mai uita la părul meu. Urmă o pauză lungă.

El spuse:

— Nu-ți amintești de atac.

— Poftim?

— Nu-ți amintești deloc de atac, nu-i așa?

M-am încruntat și mi-am tras rucsacul în poală, speriată de schimbarea de subiect aparent întâmplătoare.

— Nu știi. Poate. Parcă erau mai mulți lupi, mult mai mulți decât cred că ar fi putut fi în realitate. Și îmi amintesc de tine... îmi amintesc că stăteai de-o parte și apoi mi-ai atins mâna – Sam îmi atinse mâna – și obrazul – îmi atinse obrazul – când ceilalți erau duri cu mine. Cred că voiau să mă mănânce, nu?

Vocea lui era blândă.

— Nu-ți amintești ce s-a întâmplat după aceea? Cum ai supraviețuit?

Am încercat să îmi amintesc. Era un amestec de zăpadă, de roșu și de răsufări pe fața mea. Apoi, mama țipând. Dar trebuie să mai fi fost ceva între toate astea. Cumva, trebuie să fi ajuns din pădure acasă. Am încercat să îmi imaginez că am mers, că m-am împleticit prin zăpadă.

— Am mers pe jos?

El mă privi, așteptând să îmi răspund la propria întrebare.

— Știi că nu. Nu-mi amintesc. De ce nu-mi amintesc?

Eram frustrată de incapacitatea creierului meu de a-și aminti. Părea o chestie atât de simplă. Dar îmi aminteam doar mirosul lui Sam, Sam peste tot, și apoi sunetul nefamiliar al mamei mele panicate în timp ce căuta telefonul.

— Nu-ți face griji, spuse Sam. Nu contează. Dar m-am gândit că probabil conta.

Am închis ochii, rememorând mirosul pădurii în ziua aceea și apoi senzația de legănare în vreme ce mă îndreptam înapoi spre casă cu brațe strânse în jurul meu. Am deschis din nou ochii.

— Tu m-ai dus în brațe.

Sam mă privi brusc.

Îmi reveneau amintirile, în felul în care îți amintești visele febrile.

— Dar erai om, am spus. Îmi amintesc că te-am văzut ca lup. Dar trebuie să fi fost om ca să mă duci în brațe. Cum ai făcut asta?

El ridică din umeri neajutorat.

— Nu știu cum m-am schimbat. E la fel ca atunci când am fost împușcat și eram om când m-ai găsit.

Am simțit ceva fluturându-mi în piept, speranță.

— Te poți transforma din proprie voință?

— Nu e chiar așa. A fost doar de două ori. Și nu am fost în stare s-o mai fac niciodată, oricât de tare mi-am dorit. Și, crede-mă, mi-am dorit destul de tare.

Sam opri motorul mașinii cu un aer care însemna sfârșitul conversației, iar eu am căutat în rucsac și am scos o căciulă. În timp ce el încuia mașina, eu am rămas pe trotuar și am așteptat.

Sam veni prin spatele mașinii și se opri brusc când mă văzu:

— Doamne Sfinte, ce-i *aia*?

Cu degetul arătător și cu mijlociul am ridicat ciucurile multicolor în vârful capului.

— În limba mea se numește *căciulă*. Îmi ține de cald la urechi.

— O, Doamne, spuse Sam din nou și se apropie de mine. Îmi cuprinse fața în mâini și mă studie.

— E oribil de dulce.

Mă sărută, se uită la căciulă, apoi mă sărută din nou.

Am jurat să nu pierd niciodată căciula cu ciucuri. Sam încă îmi mai ținea fața în mâini; eram sigură că deja toată lumea din oraș se uită la noi. Dar nu voiam să mă desprind și l-am lăsat să mă mai sărute încă o dată, de data asta delicat ca zăpada, o atingere abia simțită, și apoi mi-a dat drumul și, în schimb, m-a luat de mână.

A durat un moment până să îmi recapăt vocea și, când am făcut-o, nu mă puteam abține să nu zâmbesc.

— OK, unde mergem?

Era destul de frig, așa că știam că e aproape; nu puteam rămâne pe-afară mult timp.

Degetele noastre erau împletite.

— La un magazin specific lui Grace. Asta ar face orice domn care se respecta.

Am chicotit, ceva complet necaracteristic mie, și Sam a râs pentru

că știa. Eram amețită de Sam. L-am lăsat să mă conducă pe trotuarul de beton către Raftul Strâmb, o mică librărie independentă; nu mai fusesem acolo de un an. Părea o prostie, având în vedere că citeam atâtea cărți, dar eram doar o biată elevă de liceu cu o alocație limitată. Îmi luam cărțile de la bibliotecă.

— Asta e un magazin specific lui Grace, nu? Sam împinse ușa fără să aștepte un răspuns. Un val minunat de miros de carte nouă veni înspre noi, amintindu-mi imediat de Crăciun. Cu un *clinchet* melodios, ușa magazinului se închise în spatele nostru, și Sam îmi dădu drumul la mână.

— Încotro? Îți cumpăr o carte. Știu că vrei una.

Am zâmbit către rafturi, inhalând din nou. Sute de mii de pagini care nu fuseseră niciodată întoarse mă așteptau pe mine. Rafturile, dintr-un lemn cald, deschis la culoare, erau aglomerate de cotoare de toate culorile. Recomandările personalului erau aranjate pe mese, iar copertele lor lucioase reflectau lumina spre mine. În spatele cubiculului unde stătea casierul, ignorându-ne, scări acoperite cu mochetă de un vișiniu intens duceau în sus, spre lumi necunoscute.

— Aș putea să locuiesc aici, am spus.

Sam îmi privi fața cu o plăcere evidentă.

— Îmi amintesc că te priveam citind cărți în leagăn. Chiar și pe vremea cea mai căinoasă. De ce nu citeai înăuntru dacă era așa de frig?

Am mângâiat cu privirea șiruri după șiruri de cărți.

— Cărțile sunt mult mai reale când le citești afară.

Mi-am mușcat buza, privirea zburându-mi din raft în raft.

— Nu știi unde să merg mai întâi.

— O să îți arăt ceva, spuse Sam.

Felul în care o spuse mă făcu să cred că nu era doar ceva, ci un ceva foarte uimitor ce așteptase toată ziua să îmi arate. Mă luă din nou de mână și mă conduse prin magazin, dincolo de casierul neinteresat și în sus, pe scările silențioase care înghițeau sunetele pașilor noștri și le păstrau înăuntru.

La etaj era o mică mansardă, mai mică decât jumătate din magazin, cu o balustradă care să ne împiedice să ne prăbușim la parter.

— Am lucrat aici într-o vară. Stai jos. Așteaptă. Sam mă conduse către un fotoliu vechi de două persoane, de culoare vișinie, care ocupa o mare parte din spațiul mansardei. Mi-am scos căciula și m-am așezat fermecată de ordinele lui și i-am examinat fundul în timp ce căuta pe rafturi ceea ce căuta. Fără să își dea scama că îl fixează cu privirea, el se ghemui, trecându-și degetele peste cotoare de parcă erau niște prieteni vechi. I-am privit forma umerilor, înclinarea capului, felul în care o mână se încordă, cu degetele răsfirate pe podea, ca să se sprijine când îngenunche. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta și veni spre fotoliu.

— Închide ochii, spuse el.

Fără să aștepte, își apăsă mâna peste pleoapele mele, închizându-le pentru mine. Am simțit cum se adâncește fotoliul când s-a strecurat lângă mine, am auzit sunetul inexplicabil de tare al copertei care se deschide, paginile din interior frecându-se una de alta în timp ce le întorcea.

Apoi, i-am simțit respirația în urechea mea pe când îmi șoptea încet de tot: „Sunt prea singur pe lume și totuși nu-s singur destul, orice ceas să-mi fie sfințit. Sunt prea neînsemnat pe lume și totuși nici mic nu-s destul să pot fi în fața ta ca un lucru-nțelept, tănuit. Voința mea o vreau și vreau pe-al faptei drum să duc voința mea”. Făcu o pauză lungă, în care singurul sunet era răsuflarea lui un pic tremurată înainte să continue: „Vreau în tăcute vremi, șovăitoare oarecum, când se apropie ceva, să fiu între cei care știu sau singur să fiu. Vreau toată ființa să-ți reflect, să-ți sorb, nicicând să nu fiu prea bătrân sau orb, să îți pot ține chipul greu, șovăitor. Vreau să mă desfășor. Nicicând nu vreau încovoiat să fiu, căci nu sunt eu când

sunt încovoiat“⁴.

Mi-am întors fața spre vocea lui, cu ochii tot închiși, și el și-a pus gura peste a mea. Am simțit cum își retrage ușor buzele – doar un moment apoi am auzit foșnetul cărții puse pe jos cu blândețe, și apoi și-a pus brațele în jurul meu.

Buzele lui erau răcoroase și aspre, aveau gust de mentă și de iarnă, dar mâinile lui delicate pe ceafa mea promiteau zile lungi și vară pentru totdeauna. M-am simțit aeriană, ca și cum nu inhalam suficient aer, ca și cum cineva îmi fura aerul imediat ce îl inspiram.

Sam se lăsă pe spate pe fotoliu, doar un pic, și mă trase în cercul pe care îl făcu trupul lui, și mă sărută, și mă sărută, atât de atent, de parcă buzele mele erau o floare și, dacă le atingea prea tare, m-ar fi putut răni.

Nu știi cât timp am stat așa, îmbrățișați pe canapea, sărutându-ne în tăcere, înainte ca Sam să observe că plâng. L-am simțit ezitând, cu apa sărată pe limba lui, înainte să își dea seama ce însemna acest gust.

— Grace. Plângi?

N-am spus nimic, pentru că asta ar fi făcut motivul lacrimilor mele mai real. Sam mi le șterse cu degetul mare, apoi își trase mâneca peste pumn, ca să șteargă urmele cu țesătura cămășii.

— Grace? Ce se întâmplă? Am greșit cu ceva? Ochii galbeni ai lui Sam îmi cercetară chipul, căutând indicii în vreme ce eu scuturam din cap. La parter, am auzit cum casierul servește un alt client. Părea foarte departe.

— Nu, am zis în cele din urmă. Am șters o altă lacrimă din ochi înainte să apuce să cadă. Nu, tu ai făcut totul bine. Doar că...

Nu puteam s-o rostesc. Nu puteam.

Sam nici n-a tresărit.

---

⁴ Fragment din poezia *Sunt prea singur pe lume fi totuși nu-s singur destul* de Rainer Maria Rilke, traducere Maria Banuș, Editura pentru literatură universală, București, 1966(n. tr.)

— Asta e ultimul meu an.

Mi-am mușcat buza cu putere și am șters o altă lacrimă.

— Nu sunt pregătită. Niciodată n-o să fiu.

Nu spuse nimic. Poate nu avea nimic de spus. În schimb, și-a înfășurat din nou brațele în jurul meu, doar că, de data asta, mi-a lipit obrazul de pieptul lui și și-a trecut mâna pe ceafa mea, stângaci, dar consolator. Am închis ochii și am ascultat bătaia inimii lui până când ritmul ei s-a potrivit cu al meu. În cele din urmă, și-a lăsat obrazul pe creștetul meu și a șoptit:

— Nu avem timp să fim triști.

Când am ieșit din librărie, soarele era sus pe cer și mi-am dat seama, șocată, cât de mult timp trecuse. Ca la un semn, stomacul m-a înțepat de foame.

— Prânzul, am spus. Imediat. O să mă ofilesc și o să dispar de tot. Și atunci o să fii măcinat de vină.

— Nu mă îndoiesc. Sam îmi luă sacoșa cu cărți noi și se întoarse să le pună în Bronco, dar îngheță la jumătatea drumului înspre mașină, cu ochii fixați undeva în spatele meu.

— La naiba. Vine.

Se întoarse cu spatele la mine și descuie mașina, îndesând cărțile pe scaunul pasagerului, încercând să treacă neobservat. M-am întors și am văzut-o pe Olivia, care părea răvășită și obosită. Apoi, John se ivi în spatele ei și îmi zâmbi cu toată gura. Nu-l mai văzusem dinainte să-l cunosc pe Sam și, prin comparație, nu-mi puteam imagina cum am crezut vreodată că e chipeș. Arăta prăfuit și banal față de chica neagră de păr și ochii aurii ai lui Sam.

— Bună, frumoaso, spuse John.

Asta l-a făcut pe Sam să se întoarcă imediat. Nu se mișcă spre mine, dar nici nu trebuia – ochii lui galbeni l-au oprit urgent pe John. Sau poate că doar atitudinea lui Sam lângă mine, cu umerii țepeni. Într-o secundă, mi-a trecut prin minte că Sam ar putea fi periculos – că poate în mod normal își înăbușea lupul din el mai mult decât dădea de înțeleș.

John avea o expresie ciudată, greu de interpretat, care mă făcu să mă întreb dacă toate lunile alea de flirt prefăcut nu fuseseră mai reale decât crezusem.

— Bună, zise Olivia. Se uită spre Sam, a cărui privire era fixată pe aparatul foto agățat de umărul ei. Privi în jos și își frecă ochii de parcă avea ceva într-unul dintre ei.

Disconfortul lui Sam era molipsitor, așa că am zâmbit nesincer.

— Salut. Ce ciudat să dau peste voi aici.

— Facem doar niște comisioane pentru mama.

Privirea lui John zbură spre Sam și zâmbi un pic prea plăcut. Obrajii mi se încălziră din cauza băătăiei tăcute între masculi; era oarecum flatant, chiar dacă ciudat.

— Și Olivia a vrut să vină la librărie, dacă tot eram pe-afară. E al naibii de frig aici. O să mă duc înăuntru.

— Crezi că îi lasă pe analfabeți să intre? l-am tachinat eu, așa cum făceam pe vremuri.

John rânji atunci, iar toată tensiunea dispăru și îi zâmbi larg și lui Sam, de parcă i-ar fi spus: „Mda, mult noroc cu ea“, înainte să intre în librărie. Sam îi zâmbi și el, oarecum, cu ochii mijiți, prefăcându-se în continuare că are ceva în ochi. Olivia rămase pe trotuarul de lângă ușa librăriei, cu brațele strânse în jurul ei.

— N-am crezut niciodată că o să te văd afară din casă așa devreme într-o zi fără școală, îmi zise ea. Vorbea cu mine, dar se uita la Sam. Credeam că hibernezi în zilele libere.

— Nu, azi nu, am spus. După atâta timp în care nu vorbisem cu ea, aveam senzația că nu mai știu cum s-o fac. M-am trezit devreme ca să văd cum e.

— Uimitor, rosti Olivia. Încă se mai uita la Sam, cu o întrebare nerostită în aer. Nu voiam să le fac cunoștință, mai ales că Sam părea atât de stânjenit în prezența Oliviei și a aparatului ei foto, dar eram superconștientă de modul în care ne privea; spațiul dintre noi, cum se schimba când ne mișcăm, conectați de legături invizibile. Și atingerile întâmplătoare. Ochii ei urmăriră mâna lui spre brațul meu,

unde îmi atinse ușor mâneca, apoi se mutară pe cealaltă mână, așezată pe mânerul portierei – relaxată, de parcă o mai deschisese de multe ori. De parcă era familiarizat cu mașina și cu mine. În cele din urmă, Olivia spuse:

– El cine e?

Am privit spre Sam, să îi cer aprobarea. Pleoapele lui erau tot coborâte, ferindu-și ochii.

– Sam, zise el încet.

Era ceva în neregulă cu tonul vocii sale. Nu se uita la aparatul foto, dar mi se *părea* că atenția lui era ațintită asupra lui. Vocea mea îi preluă fără să vrea neliniștea când am spus:

– Ea e Olivia. Olive, eu și Sam ieșim împreună. Adică, suntem iubiți.

Am așteptat ca ea să comenteze, dar, în schimb, a zis:

– Te recunosc.

Lângă mine, Sam a înțepenit până când ea a adăugat:

– De la librărie, nu?

Sam a ridicat privirea spre ea, și Olivia a dat din cap aproape imperceptibil:

– Da, de la librărie.

Olivia, cu brațele tot încrucișate, își pipăi marginile puloverului, dar nu își luă ochii de la ochii lui Sam. Părea să se lupte pentru a-și găsi cuvintele.

– Eu... porți lentile de contact? Scuze că sunt așa directă. Probabil, ești întrebat foarte des.

– Da. Sunt întrebat foarte des și da, port lentile.

Ceva ca o umbră de dezamăgire trecu peste chipul Oliviei.

– Ei bine, sunt foarte tari. Aă. Mă bucur că te-am cunoscut. Se întoarse spre mine și spuse: Îmi pare rău. Ne-am certat dintr-o mare prostie.

Orice plănuisem să spun a dispărut când a zis: „Îmi pare rău“.

– Și mie îmi pare rău, am răspuns un pic cam neconvingător, pentru că nu eram foarte sigură de ce mă scuz.

Olivia se uită la Sam, apoi iarăși la mine.

— Da. Eu doar... M-ai putea suna? Mai târziu?

Am clipit, surprinsă.

— Da, sigur că da! Când?

— Eu... de fapt, pot să te sun eu? Nu știi când va fi un moment potrivit. E OK așa? Pot să te sun pe mobil?

— Oricând. Ești sigură că nu vrei să mergem undeva să vorbim acum?

— Aă, nu, nu acum. Nu pot din cauza lui John. Dădu din cap și se uită din nou la Sam. Vrea să ieșim pe undeva. Mai târziu, sigur e OK, cu siguranță. Mulțumesc, Grace. Vorbesc serios. Îmi pare atât de rău de cearta noastră tâmpită.

Am strâns din buze. Pentru ce îmi mulțumea?

John scoase capul pe ușa librăriei.

— Olive? Vii sau ce faci?

Olivia ne făcu semn cu mâna, apoi dispăru în librărie, cu un *clinchet* al clopoțelului de deasupra ușii.

Sam își împleti mâinile la ceafă și scoase un oftat profund, tremurat. Merse în cerc pe trotuar, fără să își lase mâinile jos.

Am trecut de el și am deschis portiera pasagerului.

— Ai de gând să îmi spui ce se întâmplă? Ești timid în fața aparatului sau e mai mult de-atât?

Sam veni pe partea cealaltă a mașinii, urcă și trânti ușa, de parcă voia să se izoleze de Olivia și de toată ciudățenia conversației.

— Îmi pare rău. Doar că... am văzut unul dintre lupi ieri și povestea asta cu Jack mă stresează cumplit. Și Olivia... a făcut poze cu noi toți. Ca lupi. Și ochii mei... Mi-a fost teamă că Olivia știe mai multe despre mine decât spune și pur și simplu... am luat-o razna. Știu. M-am purtat ca un țicnit, nu?

— Da, așa te-ai purtat. Ai noroc că ea s-a purtat mai nebunește decât tine. Sper să mă sune mai târziu.

Am simțit cum neliniștea mi se strecoară în suflet.

Sam îmi atinse brațul.

— Vrei să mergem undeva să mâncăm sau mergem direct acasă?
Am gemut și mi-am lăsat fruntea în mâini.

— Hai acasă. Doamne! Mă simt așa de ciudat că nu am aflat despre ce vorbea.

Sam nu zise nimic, dar era în regulă. Îmi repetam în minte conversația cu Olivia, ca să îmi dau seama de ce fusese atât de stânjenitoare. Încercând să înțeleg ce nu fusese spus. Ar fi trebuit să îi zic mai multe după ce mi-a spus că îi pare rău. Dar ce altceva mai era de spus?

Am parcurs drumul înapoi spre casă în liniște până când mi-am dat seama ce îngrozitor de egoistă eram.

— Îmi pare rău, am stricat întâlnirea noastră. M-am întins și l-am luat pe Sam de mâna liberă; el își strânse degetele în jurul degetelor mele. Mai întâi am bocit – iar eu nu bocesc niciodată, îți spun sigur – și acum sunt total distrasă de Olivia.

— Taci din gură, spuse Sam împăciuitor. Ziua nu s-a terminat încă. Și e drăguț să te văd și pe tine... *emoționându-te...* măcar o dată. În loc să fii așa de stoică mereu.

Am zâmbit la gândul ăsta.

— Stoică? Îmi place.

— M-am gândit că o să îți placă. Dar a fost drăguț să nu mai fiu eu ăla mâtâit.

Am izbucnit în râs.

— Eu nu aș folosi termenul ăsta ca să te descriu.

— Nu crezi că sunt o floare delicată în comparație cu tine? Când am râs din nou, el a insistat: Bine, ce cuvinte ai folosi, atunci?

M-am lăsat pe spate în scaun, gândindu-mă, în timp ce Sam se uita la mine nesigur. Avea dreptate să pară nesigur. Mîntea mea nu funcționa foarte bine cu vorbele – cel puțin nu în sensul acela abstract, descriptiv.

— Sensibil, am încercat.

Sam traduse:

— Sentimental.

- Creativ.
- Periculos de emo.
- Gânditor.
- Feng shui.

Am răs atât de tare că am furnăit.

– Cum ai ajuns la *feng shui* de la gânditor?

– Știi tu, pentru că în *feng shui* aranjezi mobila și plantele, și toate alea în moduri gândite. Sam ridică din umeri. Ca să te faci să fii calm. Zen. Sau ceva de genul ăsta. Nu sunt sută la sută sigur cum funcționează, în afară de partea cu gânditul.

L-am pocnit în braț, în joacă, și am privit pe geam pe măsură ce ne apropiam de casă. Treceam printr-o zonă cu stejari în drum spre locuința părinților mei. Frunze de un maro-portocaliu prăfuit, uscate și moarte atârnav de crengi și fluturau în vânt, așteptând o rafală să le doboare la pământ. Așa era Sam: trecător. O frunză de vară agățată de o creangă înghețată cât de mult timp posibil.

– Ești frumos și trist, am spus în cele din urmă, fără să mă uit la el. Exact ca ochii tăi. Ești ca un cântec pe care l-am auzit când eram copil și am uitat că îl știu până când l-am auzit din nou.

O vreme nu se auzi decât sunetul vâjâitor al cauciucurilor pe asfalt și apoi Sam zise încet:

– Mulțumesc.

Ne-am dus acasă și am dormit în patul meu toată după-amiaza, cu picioarele noastre îmbrăcate în blugi împletite și cu fața îngropată în gâtul lui, cu radioul murmurând pe fundal. La cină, am coborât în bucătărie, să căutăm mâncare. În timp ce Sam asambla cu atenție niște sendvișuri, am încercat s-o sun pe Olivia.

A răspuns John.

– Îmi pare rău, Grace. A ieșit. Vrei să îi transmit ceva sau doar să te sune?

– Spune-i doar să mă sune, am zis, simțind oarecum că am dezamăgit-o pe Olivia. Am închis telefonul și am trecut absentă un

deget pe blatul din bucătărie. Mă tot gândeam la ce spusese ea: „Ne-am certat dintr-o mare prostie“.

— Când am venit, ai observat că mirosea urât la intrare? Pe treptele de la intrare?

Sam îmi dădu un sendviș.

— Da.

— A urină, am spus. A urină de lup.

Vocea lui Sam părea nefericită.

— Mda.

— Cine crezi că a fost?

— Nu cred, spuse Sam. *Știu*. E Shelby. O pot mirosi. A mai urinat și pe verandă. Am simțit mirosul când am fost ieri acolo.

Mi-am amintit ochii ei privindu-mă prin fereastra de la dormitor și m-am strâmbat.

— De ce face asta?

Sam dădu din cap și părul nesigur când zise:

— Tot ce sper este că e vorba despre mine și nu despre tine. Sper doar că mă urmărește pe mine. Privirea lui alunecă spre holul de la intrare; în depărtare, se auzi o mașină pe șosea. Cred că e mama ta. O să dispar. M-am încruntat în urma lui în timp ce el se retrăgea cu sendvișul în camera mea, iar ușa se închise încet după el, lăsându-mă cu toate întrebările și îndoielile cu privire la Shelby.

Afară, cauciucurile mașinii scârțâiră pe alee. Mi-am luat rucsacul și m-am așezat la masă, astfel că, atunci când a intrat mama, eu eram cu nasul în niște exerciții de matematică.

Mama intră ca o vijelie și trânti un teanc de hârtii pe blatul din bucătărie, aducând cu ea un curent de aer rece. Am tresărit, sperând că Sam e la adăpost în dormitorul meu. Cheile îi zornăiră când alunecară pe podea. Ea le ridică, înjurând ușor, și le aruncă înapoi peste hârtii.

— Ai mâncat deja? Am chef de o gustare. Am jucat paintball în excursie! Îți dai seama, compania lui a plătit pentru asta.

M-am încruntat la ea. Jumătate din creierul meu se gândea la

Shelby dând târcoale casei, privindu-l pe Sam, privindu-mă pe mine. Sau privindu-ne împreună.

— Ca un fel de joc de echipă, nu?

Mama nu răspunse. Deschise frigiderul și întrebă:

— Avem ceva ce pot mânca în timp ce mă uit la televizor?

Doamne! Ce-i asta?

— E un cotlet de porc, mamă. Îl bag mâine la cuptor.

Ea se cutremură și închise frigiderul.

— Arată ca un melc uriaș congelat. Vrei să te uiți la un film cu mine?

Am privit dincolo de ea, înspre hol, căutându-l pe tata, dar holul era gol.

— Unde e tata?

— A ieșit să mănânce ceva cu angajații noi de la firmă. Te porți de parcă te-am rugat să stai cu mine doar fiindcă el nu e aici.

Mama făcu o grămadă de gălăgie prin bucătărie, turnându-și niște cereale și lăsând cutia deschisă pe masă, și apoi se îndreptă spre canapea.

Altă dată, aș fi înhățat ocazia de a mă ghemui pe canapea cu mama. Dar acum, mi se părea prea puțin și prea târziu. Aveam pe altcineva care mă aștepta.

— Nu mă simt prea bine, i-am spus mamei. Cred că mă duc la culcare devreme.

Nu mi-am dat scama că îmi doream să se întristeze până când am constatat că n-a făcut-o. Pur și simplu, a sărit pe canapea și a înșfăcat telecomanda. Când m-am întors să plec, ca mi-a spus:

— Apropo, să nu lași saci de gunoi pe veranda din spate, OK? Animalele cotrobăie prin ei.

— Da, am zis și am avut sentimentul că știu ce animal anume. Am lăsat-o să se uite la film pe canapea, mi-am luat temele și am dus totul în camera mea. Când am deschis ușa dormitorului, l-am găsit pe Sam ghemuit în patul meu, citind un roman la lumina veiozei, arătând de parcă făcea parte din peisaj. Știu că m-a auzit intrând, dar

nu a ridicat ochii din carte un moment, până și-a terminat pasajul. Adoram să mă uit la forma pe care o făcea trupul lui în timp ce citea, de la panta curbată a gâtului aplecat peste pagini până la forma alungită a picioarelor.

În cele din urmă, își îndesă degetul în carte ca semn și o închise, zâmbindu-mi cu sprâncenele adunate la un loc într-o expresie permanent tristă. Întinse un braț, ca o invitație, și eu mi-am trântit manualele la capătul patului și m-am dus lângă el. Își ținu romanul cu o mână și îmi mângâie părul cu cealaltă, și împreună am citit ultimele trei capitole. Era o carte ciudată, în care toți fuseseră luați de pe pământ, cu excepția personajului principal și a iubitei lui, iar ei trebuiseră să aleagă dacă să îi găsească pe cei care fuseseră luați sau să rămână singuri pe pământ și să îl repopuleze după plac. Când am terminat, Sam s-a rostogolit pe spate și a rămas cu privirea ațintită în tavan. Am desenat cu degetele cercuri lente pe stomacul lui plat.

— Tu ce ai alege? m-a întrebat el.

În carte, personajele îi căutaseră pe ceilalți, dar, până la urmă, au fost despărțiți și au sfârșit singuri. Din nu știu ce motiv, întrebarea lui Sam mi-a făcut inima să bată mai tare și am apucat în pumn o bucată din tricoul lui.

— Nu se înțelege?

Sam și-a strâns buzele.

Abia mai târziu mi-am dat seama că Olivia nu mă sunase. Când am sunat la ea acasă, mama ei mi-a spus că e încă ieșită.

O mică voce din interiorul meu mi-a zis: *Ieșită? Unde puteai ieși în Mercy Falls?*

În seara aceea, când am adormit, am visat fața lui Shelby la fereastra mea și ochii lui Jack în pădure.

Treizeci și trei

Sam

5° C

În scara aceea, pentru prima dată de ceva timp, am visat câinii domnului Dario.

M-am trezit asudat și tremurând, cu gust de sânge în gură. M-am rostogolit de lângă Grace, având senzația că bubuitul inimii mele o s-o trezească și mi-am lins buzele pline de sânge. Îmi mușcasem limba.

Era atât de ușor să uit violența primitivă a lumii mele când eram om, în siguranță, în patul lui Grace. Era ușor să consideri lupii așa cum ne vedea ea: fantome în pădure, tăcuți, magici. Și, dacă am fi fost doar lupi, poate ar fi avut dreptate. Lupii adevărați n-ar fi fost o amenințare. Dar aceștia nu erau lupi adevărați.

Visul îmi șoptea că ignor toate semnele. Cele care spuneau că aduc violența lumii mele în lumea lui Grace. Lupii de la școală, de-acasă de la prietena ei și acum la ea acasă. Lupi care ascund inimi de om în interiorul blănilor.

Întins acolo, în patul lui Grace, în camera întunecată, mi-am forțat urechile, ascultând. Mi s-a părut că aud gheare pe verandă și mi-am imaginat că simt mirosul lui Shelby chiar și prin fereastră. Știu că mă voia – voia ceea ce reprezentam eu. Eram preferatul lui Beck, șeful uman al haitei, și al lui Paul, șeful lup al haitei, și succesorul logic al amândurora. În lumea noastră mică, aveam foarte multă putere.

Și da, Shelby voia putere.

Câinii lui Dario au dovedit asta. Când aveam treisprezece ani și locuiam în casa lui Beck, cel mai apropiat vecin al nostru (la

douăzeci și cinci de hectare distanță) s-a mutat și și-a vândut conacul imens unui bogătaș excentric, domnul Dario. Mie, personal, domnul Dario nu mi s-a părut așa de impresionant. Avea un miros ciudat care sugera că a murit și a fost îmbălsămat. Aproape tot timpul cât am fost la el în casă ne-a povestit ce alarmă sofisticată și-a instalat ca să își protejeze afacerea cu antichități („Adică droguri“, mi-a explicat Beck mai târziu) și a bătut câmpii cu privire la câinii de pază cărora le dădea drumul în curte când el nu era acasă.

Apoi, ni i-a arătat. Erau niște gargui aduși la viață, măști rânjite, pline de spume și cu piele palidă, ridată. O rasă sud-americană menită să păzească vite, a spus domnul Dario. Părea mulțumit când ne-a explicat că pot să sfâșie fața unui om și s-o mănânce. Expresia lui Beck era nesigură când a spus că speră că domnul Dario nu le dă drumul din curte. Arătând spre zgărzile câinilor, cu țepi metalici pe interior („îi electrocutează ca naiba“, mi-a spus Beck mai târziu, făcând o mișcare tremurată ca să indice voltajul), domnul Dario ne-a asigurat că singurii oameni care vor rămâne fără fețe vor fi cei care se vor strecura pe proprietatea lui noaptea, ca să îi fure antichitățile. Ne-a arătat panoul care controla zgărzile electrice ale câinilor și îi ținea pe lângă casă; era acoperit de o vopsea neagră, prăfoasă, care îi lăsa pete negre pe mâini.

Nimeni nu păru să se mai gândească la câini după aceea, dar eu eram obsedat de ei. Nu mă puteam gândi decât că vor scăpa și îi vor sfâșia pe Beck sau pe Paul în bucăți, că le vor smulge fețele și le vor mânca. Timp de săptămâni întregi, am fost preocupat de câinii aceia și, în căldura verii, l-am căutat pe Beck care se afla în bucătărie, în pantaloni scurți și tricou, marinând coaste pentru grătar.

— Beck?

Nu a ridicat capul, atent la marinată.

— De ce ai nevoie, Sam?

— Îmi arăți cum să omor câinii domnului Dario? Beck s-a întors cu fața spre mine și am adăugat: Dacă ar fi cazul?

— Nu va trebui să faci asta.

Uram să mă rog de el, dar am făcut-o oricum.

— Te rog!

Beck tresări.

— Tu nu ai stomacul potrivit să faci așa ceva.

Era adevărat – ca om, aveam o sensibilitate agonizantă la vederea sângelui.

— Te rog!

Beck se strâmbă și mi-a spus că nu, dar, a doua zi, a adus acasă vreo șase pui cruzi și m-a învățat cum să găsesc partea slabă a încheieturilor și să le rup. Fiindcă n-am leșinat la vederea puilor ruși în bucăți, a adus carne roșie, plină de sânge, care îmi făcea falca să se încleșteze de greață. Oasele erau tari, reci, neiertătoare în mâinile mele, imposibil de rupt fără să găsesc încheietura.

— Nu te-ai săturat de asta încă? m-a întrebat Beck după câteva zile.

Am dat din cap că nu; câinii îmi bântuiau visele și alergau prin cântecele pe care le scriam. Așa că am continuat. Beck a găsit filmulețe cu lupte de câini; ne uitam împreună cum câinii se sfâșiau unii pe alții. Mi-am ținut palma apăsată pe gură, cu stomacul răscolit de vederea mațelor, și am privit cum unii câini se repezeau la jugulară, și alții la picioarele din față, mușcându-le și făcându-și adversarii neputincioși. Beck îmi atrase atenția asupra unei lupte anume, inegală, între un pitbull uriaș și un terrier micuț.

— Uită-te la cățel. Țsta ai fi tu. Când ești om, ești mai puternic decât oamenii obișnuiți, dar tot nu o să fii suficient de puternic ca unul dintre câinii lui Dario. Uite cum luptă ăla mic. Îl slăbește pe câinele cel mare. Apoi, îl sufocă.

Am privit cum micul terrier omoară câinele mai mare. Și apoi, eu și Beck am ieșit și ne-am luptat – câine mare, câine mic.

Vara a trecut. Am început să ne transformăm unul câte unul, cei mai bătrâni și mai neglijenți primii. Curând, nu am rămas decât câțiva oameni: Beck, din încăpățănare, Ulrik, din viclenie curată, Shelby, ca să fie aproape de Beck și de mine. Eu, pentru că eram mic

și încă nu așa fragil.

Niciodată nu voi uita sunetele unei lupte de câini. Cineva care nu le-a auzit nu-și poate imagina tipul de sălbăticie primară pe care îl manifestă doi câini puși să se distrugă unul pe altul. Nici chiar ca lup nu întâlnisem niciodată genul acela de luptă; membrii haitei se băteau pentru dominație, nu ca să omoare.

Eram în pădure; Beck îmi spusese să nu ies din casă, așa că ieșisem să mă plimb seara. Aveam o jumătate de idee că o să scriu un cântec exact la momentul dintre zi și noapte și tocmai compusesem o fărâmă de vers când am auzit lupta de câini. Sunetul era aproape, aici, în pădure, nu pe lângă casa domnului Dario, dar am știut imediat că nu pot fi lupi. Am recunoscut imediat mârâitul scăzut.

Și apoi, au ieșit la vedere. Două fantome albe imense de câini în lumina slabă a înserării: monștrii lui Dario. Cu ei, un lup negru zbatându-se, sângerând, rostogolindu-se pe jos. Lupul, Paul, făcea tot ce dicta comportamentul haitei – urechile pe spate, coada plecată, capul întors pe jumătate –, tot ce striga supunere. Dar câinii nu cunoșteau comportamentul de haită. Nu știau decât să atace. Așa că au început să îl rupă pe Paul în bucăți.

– Hei! am strigat cu o voce nu atât de puternică pe cât m-aș fi așteptat. Am încercat din nou și, de data asta, am scos aproape un urlet. *Hei!*

Unul dintre câini s-a desprins și a venit alergând spre mine; m-am întors și m-am rostogolit, cu ochii pe celălalt demon alb, cu dinții înțeleștați în gâtul lupului negru. Paul icnea după aer și o parte a feței lui era îmbibată de sânge. M-am aruncat asupra câinelui care îl ținea și toți trei am căzut la pământ. Monstrul era greu, plin de sânge și muscular. Am încercat să îl apuc de gât cu o mână umană, jalnic de slabă și am ratat.

O greutate masivă m-a lovit în spate și am simțit salivă fierbinte pe gât. M-am răsucit chiar la timp să evit o mușcătură ucigașă de la celălalt câine și am primit în umăr dinții celui alt. Am simțit cum osul se freacă de os – senzația bolnavă, cumplită a colților câinelui

alunecând pe clavicula mea.

— *Beck!* am strigat. Era înnebunitor de greu să gândesc cu toată durerea aceea și cu Paul pe moarte în fața mea. Și totuși mi-am amintit de micul terrier – rapid, mortal, brutal. Am întins mâna în față către câinele care îl strângea pe Paul într-o mușcătură mortală. I-am apucat piciorul din față, am găsit încheietura și nu m-am gândit la sânge. Nu m-am gândit la sunetul pe care o să îl facă. Nu m-am gândit la nimic decât la acțiunea mecanică:

Poc!

Ochii câinelui se dădură peste cap. Șuieră pe nas, dar nu-și slăbi strânsoarea.

Instinctul meu de supraviețuire țipa să dau jos celălalt animal de pe mine; acesta tremura și îmi măcina umărul în fălci care păreau grele ca fierul și fierbinți ca focul. Mi-am imaginat că puteam să simt cum oasele se desprind din poziția lor normală. Mi-am imaginat că brațul îmi era smuls din umăr. Dar Paul nu putea aștepta.

Nu-mi simțeam foarte bine brațul drept, dar cu mâna stângă am înșfăcat zdravăn gâtul câinelui și am răsucit, am strâns și am sufocat până când am auzit monstrul icnind. Eu eram micul terrier. Câinele era neobosit în strânsoarea sa asupra gâtului lui Paul, dar și eu eram la fel de neobosit într-a mea. M-am întins pe sub celălalt câine care îmi mușca umărul, mi-am trântit mâna dreaptă amortită peste nasul primului și i-am presat nările. Nu m-am gândit la nimic – mintea mea era departe, în casă, într-un loc cald, ascultând muzică, citind o poezie, oriunde, numai nu aici, omorând.

Timp de un groaznic minut nu s-a întâmpat nimic. Vedeam stele verzi deja. Apoi, câinele s-a prăbușit la pământ, și Paul a căzut din strânsoarea lui. Era sânge peste tot – al meu, al lui Paul, al câinelui.

— Nu-i da drumul! Era vocea lui Beck și am auzit pașii înăbușiți în pădure. Nu-i da drumul – nu e mort încă!

Nu-mi mai simțeam mâinile, nu mai simțeam nimic, dar cred că încă mai strângeam gâtul câinelui, cel care îl mușca pe Paul. Și apoi, am simțit dinții din umărul meu smucindu-se când câinele care îmi

mușca gâtul se zbatu. Un lup, Ulrik, mârâia, încercând să îi sfâșie gâtul, târându-l jos de pe mine. Se auzi un pocnet și mi-am dat seama că era o pușcă. Încă unul mult mai aproape și o smucitură sub degetele mele. Ulrik s-a dat înapoi de lângă noi, respirând greu, și apoi s-a lăsat o liniște care mi-a făcut urechile să țiuie.

Beck îmi desfăcu grijuliu mâinile de pe gâtul câinelui mort și le apăsă, în schimb, pe umărul meu. Curgerea sângelui a încetinit; am început imediat să mă simt mai bine, pe măsură ce trupul meu incredibil rănit începea să se vindece singur.

Beck îngenunche în fața mea. Tremura de frig, pielea îi era cenușie, forma umerilor nefirească.

— Te-ai descurcat, nu? L-ai salvat. Amărății ăia de pui n-au fost irosoși.

În spatele lui, Shelby stătea tăcută, cu brațele încrucișate, privindu-l pe Paul icnind pe frunzele moarte și uscate. Ne privea pe mine și pe Beck cu capetele laolaltă. Palmele îi erau strânse în pumni, și unul dintre ei avea o pată neagră, prăfoasă.

Acum, în întunericul moale al camerei lui Grace, m-am rostogolit și mi-am cufundat fața în umărul ei. Ce ciudat că cele mai violente momente ale mele fuseseră ca om, nu ca lup.

De afară, am auzit clar gheare zgâriind pe verandă. Am închis ochii, încercând să mă concentrez asupra bătăii inimii lui Grace.

Gustul de sânge din gură îmi aminti de iarnă.

Știam că Shelby dăduse drumul acelor câini.

Mă voia în frunte, cu ea lângă mine, și Paul îmi stătea în drum. Acum, Grace stătea în drumul ei.

Treizeci și patru

Grace

9° C

Zilele trecură într-un amestec de imagini banale: plimbări răcoroase prin parcare școlii, banca goală a Oliviei la ore, respirația lui Sam în urechea mea, urme de labe pe iarba acoperită de brumă din curtea noastră.

La sfârșitul săptămânii, nu mai aveam aer de nerăbdare, deși nu eram sigură ce aștept. Sam se foise și se zvârcolise noaptea trecută, chinuit de un coșmar, și arăta atât de groaznic sâmbătă dimineața, încât, în loc să facem planuri să ieșim, l-am instalat pe canapea după ce părinții mei s-au dus să ia o gustare cu niște prieteni.

Stăteam ghemuită în curbura brațului lui Sam în timp ce el schimba posturile de la un film prost la altul. Ne-am oprit la un thriller SF a cărui producție costase probabil mai puțin decât mașina mea. Tentacule de cauciuc erau *peste tot* când Sam vorbi într-un final:

— Te deranjează? Că părinții tăi sunt așa cum sunt?

Mi-am cuibărit fața la subsuoara lui. Mirosea mult a Sam acolo.

— Hai să nu discutăm despre ei.

— Ba da, hai să discutăm despre ei.

— Of, *de ce?* Ce e de spus? E în regulă. Ei sunt în regulă. Sunt așa cum sunt.

Degetele lui Sam îmi găsiră cu blândețe bărbia și îmi ridicară capul spre el.

— Grace, nu e în regulă. Sunt aici de... câte săptămâni? Nici nu mai știu. Dar știu cum e și *nu* e în regulă.

— Ei sunt cum sunt. Nu am știut că alți părinți sunt diferiți până

nu am început școala. Până nu am început să citesc. Dar, pe bune, Sam, e în regulă.

Pielea îmi ardea. Mi-am tras bărbia din mâna lui și m-am uitat la ecran, unde o mașină se îneca în mazăgă.

— Grace, rosti Sam încet. Stătea atât de nemișcat de parcă, pentru prima dată, eu eram animalul sălbatic care ar putea dispărea dacă se mișcă vreun pic.

Am privit cum mașina se desfăcea în bucăți împreună cu șoferul și cu pasagerul. Nu-mi dădeam seama ce se întâmplă cu sonorul dat la minimum, dar părea că bucățile se transformă în tentacule. Pe fundal, se vedea un tip care își plimbă câinele, și el nu păru să observe. Cum putea să nu observe?

Nu m-am uitat la Sam, dar știam că el mă privește pe mine, nu televizorul.

Nu știi ce credea că o să spun. Nu aveam nimic de spus. Asta nu era o problemă. Era un mod de viață.

Tentaculele de pe ecran începură să se târască pe pământ, căutând monstrul original de care să se lipească la loc. Dar nu aveau cum să facă asta; extraterestrul ardea în Washington, DC, topindu-se în jurul unui model al Monumentului Washington. Noile tentacule vor trebui să chinuie lumea pe cont propriu.

— De ce nu-i pot face să mă iubească mai mult?

Am spus eu asta? Nu suna ca vocea mea. Degetele lui Sam îmi mângâiară obrazul, dar nu erau lacrimi acolo. Nu eram nici pe aproape de a izbucni în lacrimi.

— Grace, ei te iubesc. Nu e vorba *despre tine*. E problema lor.

— Am încercat atât de tare. Niciodată nu am necazuri. Îmi fac întotdeauna temele. Le gătesc afurisitele de mese atunci când sunt acasă, adică aproape niciodată... Cu siguranță, nu era vocea mea. Eu nu înjuram. Și aproape am fost omorâtă de două ori, dar asta n-a schimbat nimic. Nu e ca și cum îmi doresc să mă îmbrățișeze non-stop. Vreau ca într-o zi, vreau doar... N-am putut termina propoziția, pentru că nu știam cum se termină.

Sam m-a tras în brațele lui.

— Of, Grace, îmi pare rău. N-am vrut să te fac să plângi.

— Nu plâng.

Îmi șterse obrazii cu degetul mare, atent, și îmi arătă lacrima prinsă pe vârful degetului său. Simțindu-mă aiurea, l-am lăsat să mă ghemuiască în brațele lui. Îmi recuperasem vocea acum, la adăpostul brațelor lui.

— Poate că sunt prea bună. Dacă aș avea probleme la școală sau aș da foc garajelor oamenilor, atunci m-ar observa.

— Tu nu ești așa. Știi că nu, zise el. Sunt doar niște oameni prostuți și egoiști, atâta tot. Îmi pare rău că am întrebat, OK? Hai să ne uităm la filmul ăsta tâmpit.

Mi-am așezat obrazul pe pieptul lui și am ascultat *tic-tacul* inimii lui. Suna atât de normal, doar o inimă obișnuită de om. Era om de suficient de mult timp că aproape nu mai puteam detecta mirosul vag al pădurii pe el și nici nu-mi puteam aminti senzația de a-mi îngropa degetele în blana lui. Sam dădu mai tare televizorul la filmul cu extraterestri și am stat așa, o ființă în două trupuri, o grămadă de vreme, până am uitat motivul pentru care fusesem supărată și am devenit din nou eu.

— Îmi doresc să fi avut și eu ce ai tu, am spus.

— Ce am eu?

— Haita. Beck. Ulrik. Când vorbești despre ei, văd cât de importanți sunt pentru tine, am zis. Ei te-au făcut persoana care ești. L-am împuns cu degetul în piept. Ei sunt minunați, tu ești minunat.

Sam închise ochii.

— Nu sunt sigur de asta.

Îi deschise din nou.

— În fine, și părinții tăi te-au făcut cine ești. Crezi că ai fi atât de independentă dacă ei ar fi fost mai mult prin preajmă? Măcar ești *cineva* când ei nu sunt prin preajmă. Eu simt că nu sunt cine eram înainte. Pentru că am stat atât de mult cu Beck și cu Ulrik, și cu ceilalți.

Am auzit o mașină intrând pe alee și m-am ridicat. Știam că și Sam a auzit.

— E vremea să dispar, spuse el.

Dar l-am ținut de braț.

— M-am săturat să ne tot ascundem. Cred că e timpul să îi cunoști.

Nu m-a contrazis, dar a aruncat o privire îngrijorată înspre ușa de la intrare.

— Și acum se termină totul, zise el.

— Nu fi melodramatic. N-o să te omoare.

Sam se uită la mine.

Obrajii mi-au luat foc.

— Sam, n-am vrut să spun că... Doamne, îmi pare rău.

Voiam să nu mă uit la fața lui, dar nu-mi puteam lua ochii, parcă priveam scena unui accident auto. Tot așteptam să aibă loc coliziunea, însă expresia lui nu s-a schimbat. Parcă era un scurtcircuit între amintirile lui Sam despre părinții lui și emoțiile lui, un mic declic care din fericire îl menținea întreg.

Sam m-a salvat schimbând subiectul, ceea ce a fost incredibil de generos din partea lui.

— Să joc rolul iubitului prietenos sau suntem doar prieteni?

— Iubit. Nu mă prefac.

Sam se dădu mai încolo cu câțiva centimetri și își trase brațul de după capul meu, așezându-l pe spătarul canapelei. Se adresă peretelui:

— Bună, părinții lui Grace. Sunt iubitul lui Grace. Vă rog să observați distanța decentă dintre noi. Sunt foarte responsabil și nu mi-am băgat niciodată limba în gura fiicei voastre.

Ușa se deschise și amândoi am tresărit, râzând nervos.

— Tu ești, Grace? strigă mama încet de pe hol. Sau ești un hoț?

— Hoț, am strigat eu.

— O să fac pe mine, îmi șopti Sam la ureche.

— Sigur tu ești, Grace? Mama părea suspicioasă; nu era obișnuită

să râd. E Rachel aici?

Tata intră primul în sufragerie și se opri în prag, observându-l imediat pe Sam.

Cu o mișcare abia perceptibilă, Sam își întoarse capul doar puțin, astfel ca lumina să nu-i prindă ochii galbeni, un gest automat care m-a făcut să realizez pentru prima dată că Sam fusese o ciudățenie dinainte să fie lup.

Tata se uita pur și simplu la Sam. Sam se uita și el, încordat, dar nu speriat. Oare ar mai fi stat atât de calm dacă ar fi știut că tata făcuse parte din echipa de vânătoare din pădure? Brusc, mi-a fost rușine de tata; încă un om de care să se teamă lupii. M-am bucurat că nu-i spusese nimic lui Sam.

Aveam vocea tensionată.

— Tată, el e Sam. Sam, el e tata.

Tata se uită la el încă o secundă și apoi zâmbi larg.

— Te rog, spune-mi că ești un iubit.

Sam făcu ochii mari, și cu am scos un șuierat.

— Da, e un iubit, tată.

— Ei, asta-i bine. Începeam să cred că tu nu faci chestii din astea.

— *Tată.*

— Ce se petrece acolo? Mama se auzea din depărtare. Era deja la bucătărie, scotocind prin frigider. Probabil, mâncarea fusese groaznică.

— Cine e Sam?

— Iubitul meu.

Mama intră în cameră și aduse cu ea un nor omniprezent de vapori de terebentină; pe antebraț, avea o pată de vopsea. Știind-o pe mama, am bănuț că o lăsase așa în mod intenționat când ieșise. Privi de la mine la Sam și iarăși la mine, cu o expresie nostimă pe chip.

— Mamă, el e Sam. Sam, mama.

Le-am mirosit emoțiile care emanau din ei, deși nu știam ce fel de emoții. Mama se holba la ochii lui Sam, pur și simplu, se holba și Sam părea țintuit în loc. L-am înghionțit în braț.

— Mă bucur să vă cunosc, spuse el pe o voce automată.

— Mamă, am şuierat. *Mamă*. Pământul către mama.

Măcar când şi-a revenit a părut puţin stânjenită. Îi spuse lui Sam, ca scuză:

— Chipul tău îmi pare foarte familiar.

Mda. Sigur. Până şi un bebeluş şi-ar fi dat seama ce scuză penibilă a folosit pentru faptul că se holba la ochii lui.

— Am lucrat la o librărie din centru? Vocea lui Sam era plină de speranţă.

Mama dădu din deget înspre el.

— Pariez că asta e. Apoi îi zâmbi lui Sam cu zâmbetul ei de o sută de waşi, ştergând orice atrocitate socială pe care tocmai o comisese. Ei bine, mă bucur că te-am cunoscut. Mă duc sus să lucrez o vreme. Îşi arată braţele mânjite de vopsea, indicând ce voia să spună prin „lucru” şi am simţit un ghimpe scurt de iritare la adresa ei. Ştiam că flirtatul ei în serie era doar ceva obişnuit, o reacţie instantanee la orice tip necunoscut care atinsese pubertatea, dar totuşi. Maturizează-te!

Sam m-a surprins când a zis:

— Aş vrea să văd atelierul cât sunt aici, dacă nu vă deranjează. Grace mi-a spus puţin despre lucrările dumneavoastră de artă şi aş vrea să le văd.

Asta era parţial adevărat. Îi zisesem despre un vernisaj cu adevărat greţos de-al ei la care mă dusesem, unde toate tablourile aveau nume de nori, dar erau portrete cu femei în costume de baie. Arta cu subînţelesuri plutea pe deasupra capului meu. Nu înţelegeam. Nu *voiam* să înţeleg.

Mama zâmbi cam fals. Probabil, credea că Sam înţelege prin artă cu subînţelesuri cam acelaşi lucru ca şi mine.

M-am uitat la Sam suspicioasă. Genul ăsta de linguşeală nu îi era caracteristic. După ce mama a dispărut sus, şi tata a dispărut în birou, l-am întrebat:

— Îţi place să fii pedepsit?

Sam dădu drumul la sonor chiar când o femeie era mâncată de ceva cu tentacule. După atac, nu mai rămase decât un membru retezat cu aspect fals, întins pe pavaj.

— Cred doar că trebuie s-o fac să mă placă.

— Singura persoană din casa asta care trebuie să te placă sunt eu. Nu-ți face griji cu privire la ei.

Sam ridică o pernuță de pe canapea și o strânse la piept, apăsându-și fața în ea. Vocea îi era înăbușită.

— Va trebui să mă suporte destul de mult timp, îți dai seama?

— Cât timp?

Zâmbetul lui era incredibil de dulce.

— Cât mai mult.

— Pentru totdeauna?

Buzele lui Sam zâmbiră, dar, deasupra zâmbetului, ochii lui galbeni deveniră triști, de parcă știa că minte.

— Mai mult de-atât.

Am eliminat distanța dintre noi și m-am cuibărit în curbura brațului său, și ne-am reîndreptat atenția către televizor, privind cum extraterestrul cu tentacule se strecura prin sistemul de canalizare al unui oraș care nu bănuia nimic. Ochii lui Sam clipeau înspre ecran, de parcă chiar urmărea inutila bătălie intergalactică, dar eu stăteam acolo și încercam să îmi dau scama de ce Sam trebuia să se transforme, și eu nu.

Treizeci și cinci

Sam

9° C

După ce s-a terminat filmul SF (lumea a fost salvată, însă au murit mulți oameni), am stat cu Grace la măsuța de mic dejun din apropierea ușii care dădea pe verandă și am privit-o un timp cum își face temele. Eram incredibil de obosit – vremea din ce în ce mai rece mă rodea ca o durere, chiar dacă nu mă putea copleși suficient ca să mă transforme – și mi-ar fi plăcut să mă târăsc în patul lui Grace sau pe canapea pentru un pui de somn. Dar partea de lup din mine se simțea neliniștită și nu putea să doarmă cu oameni necunoscuți prin preajmă. Ca să mă mențin treaz, am lăsat-o pe Grace la parter să-și facă temele la lumina scăzută a ferestrei și m-am dus la etaj să văd atelierul.

A fost ușor de găsit; erau doar două uși la etaj și dinspre una venea un miros chimic de portocală. Ușa era ușor întredeschisă. Am împins-o și am clipit. Toată încăperea era luminată extravagant cu lămpi care aveau becuri ce imitau lumina naturală, iar efectul era undeva la încrucișarea dintre un deșert în miezul zilei și un hipermarket.

Pereții erau ascunși în spatele unor pânze puse unele peste altele, sprijinite de orice suprafață disponibilă. Izbucniri superbe de culoare, siluete realiste în posturi nerealiste, forme normale în culori anormale, neașteptatul în locuri obișnuite. Tablourile mă făceau să mă simt de parcă aș fi căzut într-un vis, unde tot ceea ce știi îți este prezentat într-o manieră necunoscută. „Orice e posibil în vizuina asta luxoasă / Mi-ai dat o oglindă sau un portret? / Toate permutările

visurilor vor patrula / pe acest tărâm minunat de culoare din fața mea.“

Am rămas în fața a două tablouri supradimensionate, sprijinite de unul dintre pereți. Amândouă reprezentau un bărbat sărutând gâtul unei femei, atitudini identice, dar în culori extrem de diferite. Unul era pictat cu nuanțe de roșu și violet. Era strălucitor, urât, comercial. Celălalt era în nuanțe de albastru-închis și lila, greu de citit. Subestimat și superb. Îmi amintea de cum o sărutasem pe Grace în librărie, cum o simțisem în brațele mele, caldă și adevărată.

— Care îți place?

Vocea mamei ei era luminoasă și deschisă. Mi-am imaginat-o ca fiind vocea ei de galerie. Cea pe care o folosea ca să ademenească portofelele vizitatorilor la vedere, ca să le poată ataca.

Mi-am înclinat capul spre cel albastru.

— Fără îndoială.

— Serios? Păru sincer surprinsă. Nimeni nu a mai spus asta vreodată. Celălalt e mult mai popular. Păși în față, ca să văd că arăta spre cel roșu. Am vândut sute de copii.

— E foarte drăguț, am spus amabil, și ea a râs.

— E hidos. Știi cum se numesc? Arată spre cel albastru, apoi spre cel roșu. *Dragoste și Pasiune*.

I-am zâmbit.

— Bănuiesc că am picat la examenul de bărbăție, nu?

— Pentru că ai ales *Dragoste*? Nu cred asta, dar așa sunt eu. Grace mi-a spus că e o prostie să pictez același lucru de două ori. Mi-a spus că ochii bărbatului sunt prea apropiați unul de celălalt în amândouă.

Am râs.

— Sună a ceva spus de Grace. Dar ea nu e artistă.

Gura ei se răsuci într-o formă tristă.

— Nu. E foarte practică. Nu știu de unde a moștenit asta.

Am mers încet către următorul set de tablouri – animale sălbatice printre sârme cu rufe, căprioare urcate pe ferestre înalte, pești îțindu-se prin scurgeri de canalizare.

— Și asta vă dezamăgește.

— O, nu. Nu. Grace e doar Grace și trebuie s-o iei așa cum e. Rămase în spate, lăsându-mă să mă uit, ani de practică subconștientă în vânzări. Și bănuiesc că va avea o viață mai ușoară pentru că își va lua un serviciu drăguț și normal și va duce o viață bună și stabilă.

Nu m-am uitat la ea când am răspuns.

— Eu cred că mama protestează prea mult.

Am auzit-o oftând.

— Bănuiesc că toată lumea vrea ca odraslele lor să iasă exact ca ei. Lui Grace nu-i pasă decât de numere și de cărți, și de modul în care funcționează lucrurile. Îmi este greu s-o înțeleg.

— Și viceversa.

— Da. Dar tu ești un artist, nu? Trebuie să fii.

Am ridicat din umeri. Observasem o cutie de chitară aproape de ușa atelierului și mă mâncau degetele să găesc coarde, ca să exerseze refrenele din mintea mea.

— Nu pictez. Cânt puțin la chitară.

Urmă o pauză lungă, în timp ce mă privea uitându-mă la un tablou cu o vulpe ascunsă sub o mașină parcată, și apoi spuse:

— Porți lentile de contact?

Fusesem întrebat asta de atâtea ori, încât nici nu mai realizam de cât curaj aveam nevoie să răspund.

— Nu.

— Am un blocaj teribil de artist acum. Mi-ar plăcea să fac un studiu rapid asupra ta. Râse. Era un sunet foarte stângaci. De asta mă holbam la tine mai devreme. Mă gândeam că ai fi un model uimitor pentru un studiu de culoare, cu părul negru și ochii tăi. Îmi amintești de lupii din pădure. Ți-a povestit Grace despre ei?

Am înțepenit. Mi se părea prea aproape, de parcă iscodea, mai ales după întâlnirea cu Olivia. Instinctul meu imediat de lup a fost să fug. Să o iau la goană pe scări, să smulg ușa din țâțâni și să mă topesc la adăpostul copacilor. A durat câteva momente lungi să mă lupt cu dorința de a fugi și de a mă convinge că nu avea de unde să știe și că

interpretez exagerat cuvintele ei. A mai durat o clipă până mi-am dat seama că stăteam de prea mult timp fără să spun nimic.

— O, nu vreau să te fac să te simți stânjenit. Rosti vorbele unele peste altele. Nu trebuie să pozezi pentru mine. Știu că unii oameni se simt penibil. Și, probabil, vrei să te întorci jos, la Grace.

M-am simțit obligat să îmi corectez impolitețea.

— Nu, nu, e în regulă. Adică, mă simt oarecum penibil să fac asta. Pot să fac ceva în timp ce mă pictați? Adică, să nu stau degeaba să mă holbez la pereți?

Mama lui Grace se repezi de-a dreptul la șevalet.

— Nu! Sigur că nu. De ce nu cânți la chitară? Vai, o să fie nemaipomenit. Mulțumesc. Poți să stai acolo, sub luminile alea.

În vreme ce eu luam cutia de chitară, ea alergă de colo-colo prin atelier, aducând un scaun pentru mine, ajustând luminile și aranjând un cearșaf galben ca să reflecte lumina aurie pe o parte a feței mele.

— Trebuie să stau nemișcat?

Ea flutură o pensulă la mine – de parcă asta îmi răspundea la întrebare –, apoi sprijini o pânză nouă pe șevalet și stoarse picături de vopsea neagră pe paletă.

— Nu, nu, doar cântă.

Așa că am acordat chitara și am stat acolo, în lumina aurie și am cântat, și am fredonat cântecele încetișor, gândindu-mă la toate dățile în care stătusem pe canapeaua lui Beck și cântasem cântece pentru haită, la Paul, care cânta la chitara lui împreună cu mine, și la noi cântând armonii. Pe fundal, auzeam scrâșnetul cuțitului de pe paletă și șuieratul pensulei pe pânză și m-am întrebat ce făcea cu fața mea în timp ce eu nu eram atent.

— Te aud fredonând, spuse ea. Cânti?

Am mormăit, dând leneș din degete.

Pensula ei nu înceta deloc să se miște.

— Sunt cântecele tale?

— Mda.

— Ai scris vreunul pentru Grace?

Scriseam o mie de cântece pentru Grace.

— Da.

— Mi-ar face plăcere să îl aud.

Nu am încetat să cânt, doar am trecut cu atenție spre o notă majoră. Pentru prima dată anul acesta, am cântat cu voce tare. Era cel mai fericit cântec pe care îl scrisesem și cel mai simplu.

*M-am îndrăgostit de ea vara, iubita mea de vară
E făcută din vară, iubita mea de vară
Aș vrea să petrec o iarnă cu iubita mea de vară
Dar niciodată nu mi-e destul de cald pentru iubita mea de vară*

*E vară când zâmbeste, râd ca un copil
E vara vieții noastre; o s-o păstrăm pentru o vreme
Ea ține arșița, adierea verii în palmele ei
Aș fi fericit cu vara asta dacă numai atât am avea.*

Ea mă privi.

— Nu știi ce să spun. Îmi arătă brațul. Mi s-a făcut pielea ca de găină.

Am pus chitara jos, foarte atent, ca să nu scoată vreun sunet coardele. Brusca, mi s-a părut foarte important să îmi petrec timpul, atât de prețios și de puțin, cu Grace.

Și, în momentul în care eu luam decizia, s-a auzit o izbitură puternică la parter. A fost atât de sonoră și atât de nepotrivită, încât, pentru un moment, eu și mama ei ne-am încruntat unul la altul de parcă nu ne venea să credem că se auzise.

Apoi, urmă țipătul.

Imediat după, am auzit un mârâit și am ieșit din cameră înainte să mai aud și altceva.

Treizeci și șase

Sam

9° C

Mi-am amintit fața lui Shelby când m-a întrebat:

- Vrei să îmi vezi cicatricile?
- De la ce? am răspuns eu.
- De când am fost atacată. De lupi.
- Nu.

Mi le-a arătat oricum. Burta îi era noduroasă de țesut cicatrizat care dispărea sub sutien.

- Arăta ca un hamburger după ce m-au mușcat.

Nu voiam să știu.

Shelby nu și-a tras cămașa la loc.

— Trebuie să fie ca naiba când omorâm pe cineva. Cred că suntem cel mai groaznic mod de a muri.

Treizeci și șapte

Sam

5° C

O avalanșă de senzații m-a asediat când am intrat în sufragerie. Un aer cumplit de rece m-a înțepat în ochi și mi-a dat stomacul peste cap. Am observat repede gaura zimțată din ușa de la veranda din spate; sticla spartă parțial atârna precar de cadru, și cioburi subțiri, pătate cu roz erau împrăștiate pe podea, reflectând lumina spre mine.

Scaunul din colțul de luat micul dejun era trântit la podea. Parcă cineva împrăștiase vopsea roșie pe podea, forme nesfârșite, stranii cădeau și mânjeau dușumeaua de la ușă spre bucătărie. Apoi, am mirosit-o pe Shelby. Pentru un moment, am stat acolo, înghețat de absența lui Grace și de aerul rece, și de duhoarea de sânge și blană umedă.

— Sam!

Trebuia să fie Grace, deși vocea îi suna ciudat și de nerecunoscut – cineva care se prefăcea că e Grace. M-am împiedicat, alunecând în petele de sânge, și m-am apucat de mânerul ușii, ca să intru în bucătărie.

Scena era ireală în lumina plăcută a bucătăriei. Urme însângerate de labe arătau direcția în care Shelby se răsucea și se smucea, cu Grace țintuită de dulapuri. Grace se zbătea, lovea cu piciorul, dar Shelby era masivă și puțea a adrenalină. Am văzut o urmă de durere în ochii sinceri și mari ai lui Grace înainte ca Shelby să-i smucească trupul. Mai văzusem imaginea asta o dată.

N-am mai simțit frigul. Am văzut o tigaie de fier pe aragaz și am

înșfăcat-o; m-a durut brațul de cât de grea era. Nu voiam s-o lovesc pe Grace – am izbit-o pe Shelby în șold.

Shelby a mârâit către mine, clănțănind din dinți. Nu trebuia să vorbim aceeași limbă ca să știu ce îmi spunea. „Nu te băga.“ O imagine îmi acoperi vederea, clară, perfectă, vie: Grace întinsă pe podeaua din bucătărie, zbatându-se, murind în timp ce Shelby o privea. Am fost paralizat de această imagine puternică trântită în gândurile mele – probabil așa se simțise și Grace când îi arătasem scena cu pădurea aurie. Simțeam că e o amintire puternică, o amintire cu Grace icnind după aer.

Am aruncat tigia și m-am azvârlit asupra lui Shelby.

I-am găsit botul acolo unde era încleștat pe brațul lui Grace și i-am căutat maxilarul. Apăsându-mi degetele în pielea delicată, am apăsat în sus, pe trahee, până când Shelby a schelălăit. Strânsoarea i-a slăbit suficient ca să mă împing în dulapuri cu picioarele și s-o dau jos de pe Grace. Ne-am poticnit la podea, ea zgredzându-se cu ghearele pe gresie, și eu alunecând cu pantofii pe sângele care picura din ea.

Ea mârâi sub mine, furioasă, repezindu-se la fața mea, dar oprindu-se înainte să mă muște. Imaginea cu Grace fără viață pe podea continua să îmi apară în minte.

Mi-am amintii cum rupeam oasele de pui.

În mintea mea, vedeam perfect cum ar fi s-o omor pe Shelby.

Se smuci din mâinile mele de parcă îmi citise gândurile.

— Tată, nu, *ai grijă!* strigă Grace.

O armă explodează în apropiere.

Pentru un scurt moment, timpul s-a oprit în loc. Nu chiar în loc. Parcă dansa și strălucea sub luminile care pâlpâiau și clipeau înainte să se reaprindă. Dacă acel moment ar fi fost un lucru adevărat, ar fi fost un fluture dând din aripi și zburătăcind către soare.

Shelby a căzut din strânsoarea mea, o greutate moartă, și eu am căzut peste dulapurile din spate.

Era moartă. Sau pe moarte, pentru că zvâcnea. Dar nu mă puteam

gândi decât că făcusem mizerie pe podeaua din bucătărie. Mă holbam pur și simplu la pătratele albe de linoleum, urmărind cu privirea dărele pe care le făcuseră pantofii mei prin sânge și gășind o urmă de labă în centrul bucătăriei care rămăsese cumva impecabilă.

Nu-mi puteam imagina cum de miros sângele atât de tare și apoi am privit în jos, la brațele mele care tremurau, și am văzut roșul întins pe mâinile mele și pe încheieturi. A trebuit să mă forțez să îmi amintesc că era sângele lui Shelby. Era moartă. Asta era sângele ei. Nu al meu. Al ei.

Părinții mei numărau până la zero, încet, și sângele țâșni din venele mele.

Îmi venea să vomit.

Eram înghețat.

Eram...

— Trebuie să-l mutăm! Vocea fetei era pătrunzător de tare în liniștea lăsată. Să-l ducem într-un loc cald. Sunt în regulă. Sunt *în regulă*. Doar – ajutați-mă să-l mut!

Vocile lor îmi împunseră capul, prea tari, prea multe. Am simțit mișcare în jurul meu, trupurile lor și pielea mea răsucindu-se și învârtindu-se, dar, în interiorul meu, o parte din mine era complet nemișcată.

Grace. M-am agățat de numele acela. Dacă reușeam să îl păstrez în minte, voi fi OK.

Grace.

Tremuram, tremuram; pielea mi se decojea de pe trup.

Grace.

Oasele mele mă strângeau, mă pișcau, îmi apăsau pe mușchi. Grace.

Ochii ei mă ținură acolo chiar și după ce am încetat să îi mai simt degetele strângându-mi brațul.

— Sam, spuse ea. Nu pleca.

Treizeci și opt

Grace

3° C

— Cine ar face așa ceva unui copil? Mama se strâmbă. Nu eram sigură dacă se strâmbase din cauza a ceea ce îi povestisem sau din cauza mirosului de urină și antiseptic din spital.

Am ridicat din umeri și m-am foit inconfortabil pe patul de spital. Nu prea aveam de ce să fiu acolo. Tăietura de pe braț nu avusese nevoie nici de copci. Voiam doar să îl văd pe Sam.

— Deci e complet dat peste cap. Mama se încruntă la televizorul de deasupra patului de spital, deși era închis. Nu așteptă să răspund. Ei bine, sigur. Sigur că e. E normal să fie. Nu treci prin așa ceva fără sa fii dat peste cap. Bietul copil. Arăta de parcă îl durea rău.

Speram că mama o să înceteze să bată câmpii despre asta până când Sam termina de vorbit cu asistenta. Nu voiam să mă gândesc la curbura umerilor lui, la forma nenaturală pe care o luase trupul lui ca reacție la frig. Și speram că Sam va înțelege de ce îi spusese mamei despre părinții lui – faptul că știa despre ei trebuia să fie mai bine decât să știe despre lupi.

— Ți-am spus, mamă. *Chiar* îl afectează să își amintească. Sigur că a luat-o razna când a văzut sângele de pe brațele lui. E condiționare clasică sau cum s-o numi. Caută pe Google.

Mama și-a strâns brațele în jurul ei.

— Dar dacă n-ar fi fost acolo...

— Da, aș fi murit, bla, bla, bla... Dar *a fost* acolo. De ce vă agitați cu toții mai mult decât mine? Multe dintre urmele de dinți lăsate de Shelby se transformaseră deja în vânătăi urâte deși nu mă vindecam

la fel de repede cum o făcuse Sam când fusese împușcat.

— Pentru că nu ai instinct de supraviețuire, Grace. Ești ca un tanc, înaintezi pufăind, gândindu-te că nimic nu te poate opri până întâlnești un tanc mai mare. Ești sigură că vrei să ieși cu cineva cu un astfel de istoric? Mamei păru să îi placă teoria ei. Sam ar putea avea o cădere nervoasă. Am citit că oamenii au așa ceva când împlinesc douăzeci și opt de ani. Ar putea fi aproape normal și apoi brusc s-o ia razna. Adică, știu că niciodată nu ți-am mai spus ce să faci cu viața ta. Dar dacă... dacă te rog să nu-l mai vezi?

Nu mă așteptasem la asta. Vocea îmi era fragilă.

— Aș spune că, în virtutea faptului că nu te-ai purtat ca un părinte până acum, ai renunțat la capacitatea de a mai exercita vreun fel de influență asupra mea. Eu și Sam suntem împreună. Nu e loc de întors.

Mama își aruncă mâinile în aer de parca încerca să oprească tancul Grace să nu o calce.

— Bine. Cum vrei. Doar fii atentă, bine? Mă rog. Mă duc să îmi iau ceva de băut.

Și gata, energiile ci parentale s-au epuizat. Făcuse pe mama conducându-ne la spital, privind-o pe asistentă cum îmi îngrijește rănila și avertizându-mă cu privire la iubitul meu psihotic, și acum terminase. Era evident că o să supraviețuiesc, așa că ea își încheiase treaba.

La câteva minute după ce a plecat, ușa s-a deschis, și Sam s-a apropiat de patul meu, arătând palid și obosit în luminile verzui. Obosit, dar uman.

— Ce ți-au făcut? am întrebat.

Gura i s-a arcuit într-un zâmbet lipsit de umor.

— Mi-au dat un bandaj pentru o tăietură care s-a vindecat de când l-au pus pe ea. Ce i-ai spus? Se uită în jur, după mama.

— I-am spus despre părinții tăi și că asta e în neregulă cu tine. M-a crezut. E OK. Te simți bine? Da? Nu eram sigură ce întreb, în cele din urmă, am spus: Tata mi-a zis că e moartă. Shelby. Bănuiesc că nu s-a

putut vindeca la fel de repede ca tine. A fost prea rapid.

Sam își puse palmele pe gâtul meu și mă sărută. Își apăsă fruntea pe a mea, astfel încât ne priveam fix unul pe altul și arăta de parcă avea un singur ochi.

— O să mă duc în iad.

— De ce?

Singurul lui ochi clipi.

— Pentru că ar trebui să îmi pară rău de moartea ei.

M-am tras înapoi, ca să îi văd expresia de pe chip; era ciudat de absentă. Nu eram sigură ce să spun ca reacție la informația asta, dar Sam mă salvă luându-mi mâinile și strângându-le cu putere.

— Știu că ar trebui să fiu supărat acum. Dar simt că am evitat un proiectil uriaș. Nu m-am transformat, tu ești în regulă și, pentru moment, Shelby e un lucru în minus de care să mă îngrijorez. Mă simt... mă simt *amețit*.

— Mama crede că ești instabil, i-am spus.

Sam mă sărută din nou, închizând ochii pentru un moment, apoi mă mai sărută încă o dată, cu delicatețe.

— Sunt. Vrei să fugi?

Nu știam dacă se referă la fugitul din spital sau să fug de el.

— Domnule Roth? O asistentă apăru în ușă. Poți să rămâi aici, dar trebuie să stai jos pentru asta.

La fel ca și mine, Sam trebuia să facă o serie de vaccinuri antirabice – procedura medicală standard în cazul atacurilor animaliere neprovocate. Doar nu aveam să le spunem că Sam cunoștea acel animal personal și că animalul respectiv intenționase să mă omoare și nu era turbat. M-am dat mai încolo, ca să îi fac loc lui Sam, care se așeză lângă mine, cu o privire neliniștită către seringă din mâinile asistentei.

— Nu te uita la ac, îl sfătui asistenta în timp ce îi trăgea în sus mâneca plină de sânge, cu mâinile acoperite de mănuși de cauciuc. Sam privi în altă parte, la fața mea, dar ochii îi erau distanți și goi, cu mintea altundeva în vreme ce asistenta îi împungea pielea cu acul.

Privind cum apasă pe piston, mi-am imaginat că e un tratament pentru Sam – vară lichidă injectată direct în venele lui.

Se auzi o bătaie în ușă și o altă asistentă își băgă capul în încăpere.

– Brenda, ai terminat? întrebă a doua asistentă. Cred că au nevoie de tine la 302. E o fată acolo care o ia razna.

– O, minunat, spuse Brenda, sarcastică. Voi doi ați terminat. Mi se adresă: O să îi duc hârtiile mamei tale când termin.

– Mulțumesc, zise Sam și mă luă de mână. Am mers împreună pe coridor și, pentru un moment ciudat, m-am simțit ca în prima seară când ne-am cunoscut, de parcă nu trecuse timpul deloc.

– Așteaptă, am spus când am trecut prin sala de așteptare de la urgențe, și Sam m-a lăsat să îl opresc. Am privit prin sala aglomerată, dar femeia pe care mi se păruse că o văd dispăruse.

– Pe cine cauți?

– Mi s-a părut că o văd pe mama Oliviei. Am privit din nou în sala de așteptare, dar erau numai chipuri necunoscute.

Am văzut cum i se umflă nările lui Sam și cum sprâncenele i se apropie un pic, dar el n-a spus nimic în vreme ce ne îndreptam spre ușile de sticlă ale spitalului. Afară, mama trăsesese mașina în față deja, neștiind ce favoare îi făcuse lui Sam.

Dincolo de mașină, mici fulgi de zăpadă cădeau din cer, ca o întruchipare delicată a frigului. Ochii lui Sam erau îndreptați înspre copacii din partea cealaltă a parcurii, abia vizibili la lumina felinarelor. M-am întrebat dacă se gândea la răcoarea mortală care se strecura prin crăpăturile portierei sau la trupul frânt al lui Shelby, care nu va mai fi niciodată om, sau dacă, la fel ca mine, se gândea la seringă imaginară plină cu vară lichidă.

Treizeci și nouă

Sam

5° C

Viața mea cârpită: o duminică liniștită, miros de cafea în respirația lui Grace, peisajul nefamiliar al noii cicatrici noduroase de pe brațul meu, mirosul periculos de zăpadă din aer. Doua lumi diferite dând târcoale una alteia, apropiindu-se tot mai mult, înnodându-se în feluri în care nu mi-aș fi imaginat niciodată.

Aproape-transformarea din ziua precedentă încă plana asupra mea, amintirea încețoșată a mirosului de lup încă prinsă în părul meu și pe vârfurile degetelor. Ar fi fost atât de ușor să cedez. Chiar și acum, douăzeci și patru de ore mai târziu, simțeam că trupul meu încă se mai luptă.

Eram atât de obosit.

Am încercat să mă cufund într-un roman, ghemuit într-un scaun moale de piele, aproape ațipind. De când temperaturile vespérale începuseră să coboare dramatic în ultimele zile, ne petreceam timpul liber în biroul mare și nefolosit al tatălui ei. Cu excepția dormitorului, era cel mai călduros și mai protejat de curent loc din casă. Îmi plăcea camera. Pereții erau acoperiți de enciclopedii cu cotoare închise la culoare, prea vechi pentru a mai fi utile, și de plăcuțe din lemn, de asemenea, închise la culoare – premii pentru alergarea la maratoane, prea vechi ca să mai însemne ceva. Biroul era foarte mic și maro, o vizuină din piele neagră, lemn cu miros de fum și dosare din carton: era un loc unde să fii la adăpost și productiv.

Grace stătea la masă, făcându-și temele, iar părul îi era luminat de

două lămpi de birou aurii, ca într-o pictură veche. Felul în care stătea, cu capul aplecat în concentrare, îmi atrase atenția într-un fel în care cartea n-o făcea.

Mi-am dat seama că stiloul lui Grace nu se mișca de o buna bucată de vreme. Am întrebat-o:

— La ce te gândești?

Ea își roti scaunul, ca să mă privească în față, și își bătu stiloul de buze; era un gest fermecător, care mă făcea să vreau s-o sărut.

— La o mașină de spălat și un uscător. Mă gândeam că, atunci când o să mă mut de-acasă, va trebui fie să folosesc spălătoria publică, fie să îmi cumpăr o mașină de spălat și un uscător.

M-am uitat pur și simplu la ea, pe jumătate fascinat, pe jumătate îngrozit de felul în care îi funcționa mintea.

— *Asta* te distrăgea de la teme?

— Nu eram distrasă, spuse Grace înțepată. Îmi ofeream o pauză de la cititul acestei povestiri stupide pentru ora de engleză. Se roti iarăși și se aplecă peste birou.

Se lăsă liniștea pentru o vreme; Grace tot nu-și puse stiloul pe hârtie. În cele din urmă, fără să își ridice capul, zise:

— Crezi că există vreun tratament?

Am închis ochii și am oftat.

— Of, Grace.

Grace insistă.

— Spune-mi, atunci. E știință? Sau e magie? Ce ești?

— Contează ce sunt?

— Desigur, zise ea și vocea îi era frustrată. Magia ar fi intangibilă. Știința are tratamente. Nu te-ai întrebat niciodată cum a început totul?

N-am deschis ochii.

— Într-o zi, un lup a mușcat un om, și omul s-a molipsit. Magie sau știință, e același lucru. Singurul lucru magic este că nu-l putem explica.

Grace n-a mai spus nimic, dar îi puteam *simți* neliniștea. Am stat

acolo fără să spun nimic, ascunzându-mă în spatele cărții, știind că Grace are nevoie de vorbele mele – vorbe pe care nu eram dispus să i le zic. Nu eram sigur care dintre noi era mai egoist – ea, pentru că voia ceva ce nimeni nu-i putea promite, sau eu, pentru că nu îi promiteam ceva ce era prea dureros de imposibil de dorit.

Înainte ca vreunul dintre noi să spargă tăcerea stânjenitoare, ușa biroului s-a deschis, și tatăl ei a intrat, cu ochelarii aburiți din pricina schimbării de temperatură. Cercetă camera, observând schimbările pe care le făcuserăm. Chitara nefolosită din atelierul mamei ei – sprijinită de fotoliul meu. Teancul meu de cărți necartonate, zdrențuite – pe măsuta de lângă fotoliu. Teancul ordonat de creioane ascuțite de pe biroul lui. Ochii i se opriră pe filtrul de cafea pe care Grace îl adusese ca să își satisfacă pofta de cofeină; păru fascinat de el la fel cum fusesem și eu. Un filtru de cafea micuț. Pentru copilașii care au nevoie de o doză rapidă de cofeină.

– Am ajuns acasă. Mi-ați pus stăpânire pe birou?

– Era neglijat, spuse Grace fără să ridice capul din teme. Era prea util ca să se irosească. Și acum nu-l poți avea înapoi.

– Evident, remarcă el. Se uită la mine, cufundat în fotoliul lui. Ce citești?

Am spus:

– *Bel Canto*.

– N-am auzit niciodată de ea. Despre ce e vorba?

Își miji ochii către copertă; am ridicat-o ca s-o vadă.

– Cântăreți de operă și tăiatul cepei. Și arme.

Spre surprinderea mea, expresia tatălui ei se luminează și se umplu de înțelegere.

– Sună a ceva ce ar citi mama lui Grace.

Grace se întoarse în scaunul ei.

– Tată, ce ai făcut cu cadavrul?

El clipi.

– Poftim?

– După ce ai împușcat-o. Ce ai făcut cu cadavrul?

— *Aa*. L-am pus pe verandă.

— Și?

— Și ce?

Grace se împinse de la birou, exasperată.

— Și ce ai făcut cu el după aceea? Știu că nu l-ai lăsat să putrezească pe verandă.

O senzație înceată de greață începuse să mi se formeze în stomac.

— Grace, de ce faci așa caz de asta? Sunt sigur că s-a ocupat mama ta de asta.

Grace își apăsă fruntea cu degetele.

— Tată, cum poți să crezi că l-a mutat *mama*? Era cu noi, la spital.

— Nu m-am gândit la asta sincer să fiu. Voiam să sun la protecția animalelor să îl ridice, dar a dispărut a doua zi dimineață, așa că m-am gândit că poate voi ați sunat.

Grace scoase un zgomot strangulat.

— Tată! Mama nu poate suna nici să comande pizza. Cum crezi că a sunat ea la protecția animalelor?

Tatăl ei ridică din umeri și își amestecă supa.

— S-au întâmplat lucruri și mai ciudate. Nu merită să te agiți atât din cauza asta. L-o fi târât de pe verandă vreun animal sălbatic. Nu cred că alte animale pot lua turbare de la un animal mort.

Grace își încrucișă brațele la piept și se uită urât la el, ca și când comentariul lui era prea idiot ca să merite un răspuns.

— Nu te bosumfla, spuse el și împinse ușa cu umărul ca să plece. Nu te prinde.

Vocea lui Grace era rece ca gheața.

— Trebuie să mă ocup eu de toate.

El îi zâmbi drăgăstos, reducând cumva amploarea supărării ei.

— Am fi pierduți fără tine, evident. Nu sta foarte târziu.

Ușa s-a închis încet în urma lui, iar Grace se uită în gol la rafturile cu cărți, la birou, la ușa închisă. La orice, numai la fața mea nu.

Am închis romanul fără să îmi notez pagina.

— Nu e moartă.

— Poate a sunat mama la protecția animalelor, spuse Grace spre birou.

— Mama ta n-a sunat la protecția animalelor. Shelby trăiește.

— Sam. Taci. Te rog. Nu știm sigur. Poate vreun alt lup i-a târât cadavrul de pe verandă. Nu trage concluzii pripite.

Mă privi în cele din urmă și am văzut că Grace, în ciuda incapacității ei totale de a citi oamenii, își dăduse seama ce reprezenta Shelby pentru mine. Trecutul meu care mă înhăța, încercând să mă fure înainte să mă fure iarna.

Am simțit că lucrurile îmi scapă de sub control. Găsisem raiul și îl apucasem cât de strâns putusem, dar era fragil, un fir subțire care îmi aluneca printre degete, prea fin să-l pot reține.

Patruzeci

Sam

14° C

Așa că i-am căutat.

În fiecare zi, cât Grace era la școală, i-am căutat pe cei doi lupi în care nu aveam încredere, cei care trebuiau să fie morți. Mercy Falls era mic. Pădurea Boundary nu era la fel de mică, dar îmi era mai familiară și poate mai dornică să-mi împărtășească secretele ei.

Îi voi găsi pe Shelby și pe Jack și îi voi înfrunta în condițiile stabilite de mine.

Dar Shelby nu lăsase nicio urmă pe verandă, așa că poate chiar dispăruse. Nici Jack nu era de găsit – o urmă rece și moartă. O fantomă care nu lăsa niciun cadavru în urmă. Mi se părea că am cercetat toată pădurea în căutarea lui.

M-am gândit – și am sperat vag – că a murit și el și a încetat să fie o problemă. Că poate a fost lovit de vreo mașină și aruncat în vreo groapă undeva. Dar nu era nicio urmă care să ducă la șosele, niciun copac însemnat, nicio dâră de miros de lup nou în parcare școlară. Dispăruse complet, la fel ca zăpada în timpul verii.

Ar fi trebuit să mă bucur. Dispariția însemna discreție. Dispariția lui însemna că nu mai era problema mea.

Dar nu puteam să accept asta nicicum. Noi, lupii, făceam multe lucruri: ne transformam, ne ascundeam, urlam la luna singuratică și palidă, dar niciodată nu dispăream cu totul. Oamenii dispăreau. Oamenii ne transformau în monștri.

Patruzeci și unu Grace

12° C

Eu și Sam eram ca niște călușei într-un carusel. Urmam același și același traseu – acasă, la școală, la librărie, acasă, la școală, acasă și tot așa –, dar, de fapt, mergeam în cerc pe lângă aceeași problemă majoră, fără să ne apropiem de ea. Adevăratul miez al problemei: iarna. Frig. Pierdere.

Nu vorbeam despre ceea ce se apropia, dar aveam impresia că pot să simt mereu răceala umbrei pe care o arunca asupra noastră. Citisem o poveste odată, într-o colecție oribilă de mituri grecești, despre un om pe nume Damocles care avea o sabie atârnată deasupra tronului său, prinsă doar într-un singur fir de păr. Așa și cu noi – umanitatea lui Sam atârna de un fir subțire.

Luni, conform caruselului, m-am dus la școală, ca de obicei. Deși trecuseră doar două zile de când mă atacase Shelby, chiar și vânătăile dispăruseră. Până la urmă, aveam ceva de vârcolac în mine.

Am rămas surprinsă că Olivia lipsea în continuare. Anul trecut nu lipsise nicio zi.

Am tot așteptat să intre la una dintre cele două ore pe care le aveam împreună înainte de prânz, dar n-a făcut-o. Mă tot uitam la banca ei liberă din clasă. Poate era doar bolnavă, dar o parte din mine pe care încercam s-o ignor îmi spunea că e vorba despre ceva mai mult. La a patra oră, m-am strecurat în banca mea obișnuită din spatele lui Rachel.

— Rachel, hei, ai văzut-o pe Olivia?

Rachel se întoarce cu fața spre mine.

— Poftim?

— Olivia. Nu aveți ora de științe împreună?

Ea ridică din umeri.

— N-am mai vorbit cu ea de vineri. Am încercat s-o sun, dar mama ei mi-a spus că e bolnavă. Dar tu, floristică? Unde ai fost în weekend? Nu mă suni niciodată, nu-mi scrii deloc.

— M-a mușcat un raton, i-am spus. A trebuit să îmi fac vaccin antirabic, și duminică am dormit toată ziua. Ca să mă asigur că nu fac spume la gură și nu mă apuc să-i atac pe oameni.

— Scârbos. Unde te-a mușcat?

Am făcut semn înspre blugi.

— De gleznă. Nu arată cine știe ce. Dar sunt îngrijorată cu privire la Olive. N-am reușit să dau de ea la telefon.

Rachel se încruntă și își puse picior peste picior; purta, ca de obicei, dungii, de data asta, colanți în dungii. Îmi spuse:

— Nici eu. Crezi că ne evită? Mai e supărată pe tine?

Am dat din cap că nu.

— Nu, nu cred.

Rachel se strâmbă.

— Dar noi *suntem* OK, da? Adică, nu prea am vorbit. Despre chestii, adică. S-au întâmplat chestii. Dar noi n-am, știi, vorbit. Și nici nu ne-am vizitat acasă. Sau mă rog.

— Suntem OK, am spus eu cu fermitate.

Ea își scarpină colanții multicolori și își mușcă buza înainte să zică:

— Crezi că ar trebui să, știi tu, să mergem pe la ea pe acasă, să vedem dacă dăm de ea?

N-am răspuns imediat și nici ea n-a insistat. Acesta era un teritoriu nefamiliar pentru amândouă: niciodată nu trebuise să ne chinuim să menținem unitatea trioului nostru. Nu știam dacă era bine sau nu să ne ducem s-o căutăm pe Olivia. Părea cam drastic, dar cât timp trecuse de când o văzuserăm ultima oară sau de când

vorbiserăm cu ea? Am spus încet:

– Ce-ar fi să așteptăm până la sfârșitul săptămânii? Dacă nu avem vești de la ea până atunci, o să...

Rachel dădu din cap, părând ușurată.

– Super.

Se întoarse în banca ci în timp ce domnul Rink, în fața clasei, își drese glasul, ca să ne atragă atenția. Ne spuse:

– OK, probabil o să auziți asta de mai multe ori azi de la profesorii voștri, dar nu vă apucați să lingeți țâșnitoarele de apă sau să vă sărutați cu străinii, da? Pentru că Departamentul de sănătate publică ne-a informat că avem câteva cazuri de meningită în partea asta a statului. Și asta se transmite cum – știe cineva? Prin săruturi și lins chestii! Nu faceți asta!

Din spatele clasei se auziră huiduieli apreciative.

– Și, dacă tot nu puteți face asta, o să ne ocupăm de ceva aproape la fel de interesant. Studii sociale! Deschideți manualele la pagina o sută doisprezece.

Am privit iarăși către ușă, pentru a mia oară, sperând s-o văd pe Olivia intrând, apoi am deschis manualul.

Când a venit pauza de prânz, m-am strecurat pe hol și am sunat acasă la Olivia. A sunat de douăsprezece ori și apoi mi-a intrat robotul. Nu am lăsat un mesaj; dacă chiulea pentru alt motiv decât că era bolnavă, nu voiam să îi dau mamei ci un mesaj întrebând unde e în timpul orelor. Tocmai voiam să închid dulapul când am observat că buzunarul cel mai mic al rucsacului avea fermoarul parțial deschis. O bucată de hârtie cu numele meu pe ea ieșea un pic în afară. Am despăturit-o, iar obrajii mi s-au îmbujorat pe neașteptate când am recunoscut scrisul dezordonat al lui Sam:

*„Fără de preget, chiar de știm priveriștea iubirii,
Și țintirimul cel mărunt cu nume care plâng,
Și groaznicul abis a-toate mut în care alții
Sfârșesc: fără de preget mergem amândoi*

*Afară spre copaci bătrâni; fără de preget,
Întârziem, loc printre flori aflând, în fața cerului.”⁵
E Rilke. Aș vrea s-o fi scris eu pentru tine.*

Nu am înțeles-o complet, dar am citit-o cu voce tare, gândindu-mă la Sam, șoptind cuvintele în sinea mea. În gura mea, formele cuvintelor au devenit frumoase. Am simțit un zâmbet pe chipul meu, chiar dacă nu era nimeni prin preajmă să-l vadă. Încă mai eram îngrijorată, dar, pentru un moment, am plutit deasupra tuturor grijilor, încălzită de amintirea lui Sam.

Nu voiam să îmi împrăștii sentimentele tăcute, optimiste în cantina gălăgioasă, așa că m-am retras în clasa goală pentru următoarea oră și m-am așezat. Am trântit manualul de engleză pe masă și am netezit biletul ca să îl recitesc.

Stând în clasa goală și ascultând sunetele elevilor zgomotoși din cantină, mi-am amintit de momentele când îmi era rău și eram trimisă la cabinetul medical. Cabinetul avea același sentiment înăbușit al distanței, ca un satelit al unei planete gălăgioase care era școala. Petrecusem mult timp acolo după ce mă atacaseră lupii, bolnavă de gripa care probabil nu fusese gripă.

Pentru o vreme, am privit îndelung telefonul mobil deschis, gândindu-mă cum fusesem mușcată. Cum mă îmbolnăvisem din cauza asta. Cum mă însănătoșisem după aceea. De ce fusesem singura care se însănătoșise?

— Te-ai răzgândit?

Am ridicat brusc bărbia la auzul vocii și m-am trezit cu Isabel în banca de lângă mine. Spre surprinderea mea, nu arăta așa perfect ca de obicei; sub ochi avea cearcăne care erau doar parțial acoperite de machiaj, iar ochii injectați nu erau ascunși de nimic.

— Pardon?

---

⁵ În românește de N. Argintescu-Amza, volumul *Versuri*, Editura pentru literatură universală, București, 1966 (n. tr.).

— Cu privire la Jack. Că nu știi nimic despre el.

M-am uitat la ea, precaută. Auzisem odată că avocații nu adresează nicio întrebare la care nu știi deja răspunsul, și vocea lui Isabel era surprinzător de sigură.

Întinse un braț lung, bronzat artificial în geanta ei și scoase un teanc de hârtii. Le aruncă pe cartea mea de poezie.

— Prietena ta a scăpat astea.

Mi-a luat un moment să-mi dau seama că era un teanc de hârtii lucioase și că imaginile din fața mea erau fotografiile de-ale Oliviei. Stomacul meu s-a dat peste cap. Primele fotografii erau cu pădurea, nimic remarcabil în mod special. Apoi, mai erau unele cu lupi. Lupul vărgat, nebun, pe jumătate ascuns de copaci. Și lupul acela negru – oare Sam îmi spusese cum îl cheamă? Am ezitat, cu degetele la marginea fotografiilor, gata să trec la următoarea. Isabel se încordase vizibil lângă mine, pregătindu-se pentru ce se afla în poza următoare. Știam că orice prinsese Olivia pe film va fi greu de explicat.

În cele din urmă, Isabel se aplecă nerăbdătoare și smulse primele fotografii din teanc.

— Dă mai departe odată.

Era o fotografie de-a lui Jack. Jack ca lup. Un cadru apropiat cu ochii lui pe fața de lup.

Și următoarea era tot cu Jack. Ca persoană. Gol.

Fotografia era extrem de reușită, artistică, părea că Jack pozează pentru ea, cu brațele strânse în jurul corpului, cu capul întors peste umăr către aparatul de fotografiat, cu zgârieturi pe curba prelungă și palidă a spatelui.

Mi-am mușcat buza și m-am uitat la fața lui în ambele poze. Nu era nicio poză cu el transformându-se, dar asemănarea ochilor era izbitoare. Prim-planul cu chipul lui de lup – aia era fotografia doveditoare. Și atunci m-a izbit semnificația adevărată a acestor poze, care era adevărata lor importanță. Nu că Isabel știa, ci că Olivia știa. Olivia făcuse aceste fotografii, deci sigur știa. Dar de cât timp și

de ce nu-mi spusese?

— Spune ceva.

În cele din urmă, am ridicat privirea din poze și m-am uitat la Isabel.

— Ce vrei să spun?

Isabel scoase un sunet iritat.

— Vezi și tu pozele. Trăiește. E *chiar acolo*.

M-am uitat din nou la poza cu Jack care se holba în gol spre pădure. Părea că îi este frig în noua lui piele.

— Nu știi ce vrei să spun. Ce vrei de la mine?

Isabel păru să se lupte cu ea însăși. Pentru o secundă, arătă de parcă ar fi sărit la mine, dar apoi închise ochii. Îi deschise și privi în altă parte, la panoul alb.

— Tu n-ai un frate, nu? Sau vreo soră?

— Nu, sunt singură la părinți.

Isabel ridică din umeri.

— Atunci nu știi cum să îți explic. E fratele meu. Am crezut că e mort. Dar nu e. Trăiește. E *chiar acolo*, dar nu știi unde e acest *acolo*. Nu știi *ce* este el acum. Dar cred – cred că tu știi. Numai că nu vrei să mă ajuți. Mă privi și ochii îi sclipiră sălbatici. Ce ți-am făcut eu ție vreodată?

M-am bâlbâit. Adevărul era că Jack era fratele ei. Mi se părea că are dreptul să știe. Dar numai dacă n-ar fi fost *Isabel* cea care să întrebe. Am zis:

— Isabel... trebuie să știi de ce îmi e teamă să vorbesc cu tine. Nu mi-ai făcut nimic mie personal. Dar știi oameni pe care i-ai distrus. Doar... doar spune-mi de ce ar trebui să am încredere în tine.

Isabel îmi smulse fotografiile și le îndesă la loc în poșetă.

— După cum ai spus și tu. Nu ți-am făcut nimic niciodată. Sau poate pentru că eu cred că ce e în neregulă cu Jack e în neregulă și cu prietenul tău.

Am fost anormal de paralizată gândindu-mă la fotografiile pe care *nu* le văzusem în teanc. Oare era și Sam acolo? Poate Olivia

știuse despre lupi de mai mult timp decât mine – o să încerc să îmi amintesc exact ce spusese Olivia în cursul discuției noastre în contradictoriu, să văd dacă vorbise cu subînțeleles. Isabel se uita fix la mine, așteptând să zic ceva, dar nu știam ce. În cele din urmă, m-am răstit:

– Bine, nu te mai holba la mine și lasă-mă să mă *gândesc*.

Ușa clasei bubui când elevii începură să intre la ore. Am smuls o pagină din caiet și am mâzgălit numărul meu de telefon pe ea.

– Asta-i numărul meu de mobil. Sună-mă într-o zi după școală și vedem pe unde ne întâlnim.

Isabel luă numărul. M-am așteptat să văd satisfacție pe chipul ei, dar, spre surprinderea mea, arăta la fel de rău ca și mine. Secretul lupilor nu era un secret pe care ar fi vrut cineva să îl afle.

– Avem o problemă.

Sam se întoarse spre mine din scaunul șoferului.

– N-ar trebui să fii la școală?

– Am ieșit mai devreme. Ultima oră era cea de artă. Nimeni nu avea să-mi ducă dorul, mie și sculpturii mele hidoase din lut și sârmă. Isabel știe.

Sam clipi, încet.

– Cine e Isabel?

– Sora lui Jack, nu mai ții minte? Am dat căldura mai încet – Sam o dăduse la *maximum* – și mi-am îndesat rucsacul la picioare. I-am relatat discuția cu Isabel, fără să menționez cât de înfiorătoare era poza cu Jack ca om. N-am nicio idee ce conțineau celelalte poze.

Sam trecu imediat peste întrebarea legată de Isabel.

– Erau pozele Oliviei?

– Mda.

Pe chip i se citea îngrijorarea.

– Mă întreb dacă asta are vreo legătură cu modul în care s-a purtat Olivia la librărie. Cu mine. Fiindcă eu n-am răspuns, Sam se uită la volan sau la ceva de dincolo de el. Dacă știa ce suntem, atunci

comentariul ei referitor la ochi pare foarte logic. Încerca să ne facă să mărturisim.

Am spus:

— Mda, de fapt. Asta ar avea sens.

Sam oftă din greu.

— Îmi vine deodată în minte ce-a spus Rachel. Despre lupul care a fost acasă la Olivia.

Am închis ochii și i-am deschis din nou, cu imaginea lui Jack în minte, cu brațele strânse în jurul corpului.

— Îh. Nu vreau să mă gândesc la asta. Ce facem cu Isabel? N-am cum s-o evit. Și nici nu pot continua să mint; arăt ca o idioată.

Sam zâmbi cu jumătate de gură.

— Ei bine, *te-aș întreba* ce fel de persoană e și ce crezi că ar trebui să facem...

— ... dar nu mă pricep să citesc oamenii, am încheiat pentru el.

— Tu ai spus-o, nu eu. Ține minte asta.

— Bun, și ce facem? De ce simt că eu sunt singura panicată de pe aici? Tu ești complet... calm.

Sam ridică din umeri.

— Probabil pentru că nu sunt deloc pregătit pentru așa ceva. Nu cred că știu ce să plănuiesc înainte s-o cunosc. Dacă aș fi stat de vorbă cu ea când avea pozele, poate că aș fi fost îngrijorat, dar acum nu mă pot gândi concret la asta. Nu știu, Isabel pare un nume drăguț.

Am râs.

— Da, și porcii zboară.

Sam făcu o față melodramatică și agonia plină de regrete prefăcute era atât de exagerată, că mă făcu să mă simt mai bine.

— E groaznică?

— Așa credeam înainte. Acum? Am ridicat din umeri. Încă mă mai gândesc. Deci ce facem?

— Cred că trebuie să stăm de vorbă cu ea.

— Amândoi? Unde?

— Da, amândoi. Asta nu e doar problema ta. Nu știi. Undeva unde e liniște. Undeva unde să pot s-o evaluez înainte să mă hotărâsc ce să îi spun. Se încruntă. N-ar fi primul membru de familie care ar afla.

Știam din încruntarea lui că nu vorbește despre părinții săi — expresia feței nu i s-ar fi schimbat dacă despre ei vorbea.

— Nu?

— Soția lui Beck știa.

— La timpul trecut?

— Cancer la sân. A fost cu mult înainte mea. N-am cunoscut-o niciodată. Am aflat despre ea de la Paul și din greșeală. Beck nu voia să știu despre ea. Probabil, pentru că majoritatea oamenilor nu ne accepta ușor și nu voia să cred că mă pot duce să-mi caut și cu o soțioară sau ceva de genul ăsta.

Mi s-a părut nedrept ca două tragedii atât de cumplite să lovească un cuplu. Mi-am dat seama prea târziu ca să mai spun ceva, că aproape ratasem amărăciunea nefamiliară din vocea lui. M-am gândit să spun ceva, să îl întreb despre Beck, dar momentul trecuse, pierdut în zgomot, după ce Sam a deschis radioul și a apăsător pe accelerație.

Scoase mașina din parcare, cu fruntea ridată de griji.

— La naiba cu regulile, spuse Sam. Vreau s-o cunosc.

Patruzeci și doi

Sam

12° C

Primele cuvinte pe care le-am auzit din gura lui Isabel au fost:

— Pot să întreb de ce naiba facem quiche⁶, în loc să vorbim despre fratele meu?

Tocmai se dăduse jos dintr-un SUV alb, masiv, care ocupa aproape toată aleea din fața casei familiei Brisbane. Prima mea impresie a fost că e *înaltă* – probabil din cauza tocurelor de doisprezece centimetri sau din cauza cizmelor înalte pe care le purta la care se adăugau *buclele*, pentru că avea un cap mai plin de bucle decât o păpușă de porțelan.

— Nu, spuse Grace și am iubit-o pentru felul în care a făcut-o, fără să lase loc de negociere.

Isabel scoase un zgomot care, dacă ar fi fost transformat într-o rachetă, conținea suficient vitriol cât să ștergă de pe fața pământului o țărișoară întreagă.

— Dar pot să întreb cine e el?

Am privit-o la timp ca s-o observ uitându-se la fundul meu. Întoarse repede capul când am răspuns la fel ca Grace.

— Nu.

Grace ne conduse înapoi. Se întoarse spre Isabel în holul de la intrare și spuse:

— Nu pune întrebări despre Jack. Mama e acasă.

---

⁶ Tip de tarta franțuzească (n. tr.).

— Tu ești, Grace? strigă mama ei de la etaj.

— Da! O să facem quiche! Grace își atârnă haina în cuier și ne îndemnă să facem la fel.

— Am adus niște chestii de la atelierul din oraș, dă-le la o parte de-acolo! strigă mama ei ca răspuns.

Isabel strâmbă din nas și rămase îmbrăcată cu jacheta ei tivită cu blană, îndesându-și mâinile în buzunare și dându-se deoparte în timp ce Grace împingea cutiile spre perete ca să facă loc printre ele. Isabel păru complet nelalocul ei în bucătăria confortabilă și aglomerată. Nu m-am putut hotărî dacă buclele ei perfect artificiale făceau linoleumul de pe jos, nu chiar așa de alb, să pară mai patetic sau dacă podeaua veche și crăpată îi făcea părul să pară mai perfect și mai fals. Până acum, nici măcar nu-mi dădusem seama că bucătăria era ponosită.

Isabel se dădu și mai mult în spate când Grace își suflecă mânecile și își spală mâinile la chiuvetă.

— Sam, dă drumul la radio și găsește ceva bun, te rog.

Am găsit un radio mic pe blatul din bucătărie, între niște cutii de sare și zahăr și i-am dat drumul.

— Doamne, chiar o să facem quiche, gemu Isabel. Am crezut că e un cod pentru altceva. Am rânjit către ea, și ea mi-a prins privirea și a făcut o față speriată. Dar expresia era prea reușită – nu am crezut cu adevărat că era înfricoșată. Ceva din ochii ei m-a făcut să cred că măcar e curioasă cu privire la toată situația. Și situația era așa: nu aveam de gând să am încredere în Isabel până când nu eram sută la sută sigur ce fel de persoană e.

Mama lui Grace intră în bucătărie mirosind a vapori de terebentină cu parfum de portocală.

— Bună, Sam. Și tu faci quiche?

— Încerc, am spus cu sinceritate.

Ea râse.

— Ce amuzant. Ea cine e?

— Isabel, spuse Grace. Mamă, știi unde e cartea verde de bucate?

O aveam aici dintotdeauna. Are rețeta de quiche în ea.

Mama ei ridică din umeri neajutorată și îngenunche lângă una dintre cutiile de pe podea.

— O fi făcut pași. Ce Dumnezeu se aude la radio? Sam, sigur găsești ceva mai bun de atât.

În timp ce Grace răscolea prin niște cărți de bucate aranjate pe un colț al blatului din bucătărie, eu am schimbat posturile de radio până când mama lui Grace a spus: „Oprește-te chiar acolo!” când am ajuns pe un post cu muzică pop cam ciudată. Se ridică ținând o cutie în mână.

— Cred că munca mea aici s-a terminat. Distracție plăcută, copii. Mă întorc... la un moment dat.

Grace abia păru s-o observe plecând. Îmi făcu semn:

— Isabel, scoate ouă, brânză și lapte din frigider. Sam, trebuie să facem niște aluat de plăcintă obișnuit. Vrei să încălzești cuptorul la două sute treizeci de grade și să ne aduci niște tăvi?

Isabel se holba în frigider.

— Sunt vreo opt mii de feluri de brânză aici. Mie toate îmi par la fel.

— Ocupă-te tu de cuptor și lasă-l pe Sam să aducă brânza și restul. El se pricepe la mâncare, spuse Grace. Stătea pe vârfuri ca să ia făina dintr-un dulap suspendat; trupul îi era întins într-un mod superb și mă făcea în cel mai rău mod să vreau să îi ating pielea expusă de la baza spatelui. Dar apoi, a tras făina jos, și eu am ratat ocazia, așa că am schimbat locurile cu Isabel, am luat niște cheddar tare, ouă și lapte și le-am pus pe toate pe masă.

Până când am terminat eu de spart ouăle și de amestecat niște maioneză, Grace deja tăiasse niște margarină în făină, într-un vas. Bucătăria era brusc plină de activitate, de parcă eram o legiune.

— Ce naiba e asta? întrebă Isabel, holbându-se la o pungă pe care i-o dăduse Grace.

Grace pufni în râs.

— E o ciupercă.

– Arată de parcă ar fi ieșit din fundul unei vaci.
– Mi-ar plăcea vaca aia, spuse Grace, aplecându-se peste Isabel să trântescă niște unt într-o tigaie. Fundul ei ar valora un milion. Sotează alea în tigaie câteva minute până când arată bine și gustoase.

– Cât timp?

– Până sunt delicioase, am repetat eu.

– Ai auzit băiatul, spuse Grace. Întinse o mână. Tavă!

– Ajut-o tu, i-am zis lui Isabel. O să am eu grijă de chestiile delicioase, de vreme ce tu nu poți.

– Eu sunt *deja* delicioasă, mormăi Isabel. Îi dădu lui Grace două tăvi, și Grace desfăcu îndemânatică aluatul – ca prin magie – pe fundul fiecăreia. Începu să îi arate lui Isabel cum să încrețească marginile. Tot procesul părea foarte banal; m-am gândit că Grace ar fi putut face toată treaba mai repede, fără ca Isabel și cu mine să îi stăm în drum.

Isabel m-a prins zâmbind văzându-le încrețind aluaturile de plăcintă.

– La ce te hlizești? Uita-te la ciupercile tale!

Am salvat ciupercile la timp și am adăugat spanacul pe care Grace mi l-a împins în mâini.

– *Rimelul* meu. Vocea lui Isabel se ridică deasupra larmei crescânde și m-am uitat la ea și la Grace râzând și plângând în timp ce tăiau ceapă. Apoi, mirosul puternic al cepelor m-a izbit în nas și mi-au dat și mie lacrimile.

Le-am oferit tigaia mea de sote.

– Aruncă-le aici. O să le omoare un pic.

Isabel a răzuit ceapa de pe tocător în tigaie, și Grace m-a plesnit peste fund cu palma murdară de faină. Mi-am sucit gâtul, încercând să văd dacă a lăsat vreo urmă, în vreme ce Grace își freca palma cu faina rămasă ca să se acopere mai bine și a încercat din nou.

– *Ăsta e cântecul meu!* anunță Grace deodată. Dă mai tare! Dă mai tare!

Era Mariah Carey în cel mai groaznic mod posibil, dar era atât de

potrivit în acel moment. Am dat mai tare până când micile difuzoare au bâzâit în cutiile de metal de lângă ele. Am apucat-o pe Grace de mână și am tras-o spre mine și am început să dansăm de parcă eram grozavi, teribil de stângaci și insuportabil de sexy, ea frecându-se de mine, cu mâinile în aer, eu cu brațele în jurul taliei ei, prea jos ca să fie inocente.

M-am gândit în sinea mea: „Viața se măsoară în momente ca astea“. Grace își lăsă capul pe spate, cu gâtul lung și palid pe umărul meu, ca să ajungă la gura mea pentru un sărut, și, chiar înainte s-o sărut, am văzut ochii melancolici ai lui Isabel privind cum gura mea o atinge pe a lui Grace.

— Spune-mi pe cât timp să setez cronometrul, spuse Isabel, prinzându-mi privirea și întorcând capul. Și apoi poate vorbim...

Grace încă se mai sprijinea cu spatele de mine, în siguranță în brațele mele, plină de faină și atât de apetisantă, că îmi doream din tot sufletul să fiu singur cu ea aici, acum. Gesticulă leneș către cartea de bucate deschisă de pe blat, îmbătată de prezența mea. Isabel consultă rețeta și setă cronometrul.

Urmă un moment de liniște când ne-am dat seama că terminaserăm, apoi am inspirat adânc și m-am întors s-o înfrunt pe Isabel.

— Bine, îți spun ce e în neregulă cu Jack.

Isabel și Grace părură amândouă speriate.

— Hai să stăm jos, sugeră Grace, desprinzându-se din brațele mele. Sufrageria e pe-acolo. Aduc niște cafea.

Așa că eu și Isabel ne-am îndreptat spre sufragerie. La fel ca bucătăria, era aglomerată într-un mod pe care nu-l observasem până acum, când Isabel era în ea. A trebuit să dea la o parte un morman de rufe neîmpăturite ca să se așeze pe canapea. Nu voiam să stau lângă ea, așa că m-am așezat în fotoliul din fața ei.

Privindu-mă cu colțul ochiului, Isabel m-a întrebat:

— Tu de ce nu ești ca Jack? De ce nu te transformi în lup și înapoi ca el?

N-am tresărit; dacă Grace nu m-ar fi avertizat cât de mult ghicise Isabel, probabil aş fi făcut-o.

— Sunt așa de mai mult timp. Devii mai stabil pe măsură ce trece vremea. La început, te transformi în lup și înapoi tot timpul. Temperatura are puțin de-a face cu asta, nu ca mai târziu.

Îmi mai adresă o întrebare usturătoare.

— Tu i-ai făcut asta lui Jack?

Am lăsat repulsia să mi se vadă pe față.

— Nu știu cine a făcut-o. Sunt destui ca noi și nu toți sunt oameni de treabă. N-am menționat pușca lui cu aer comprimat.

— De ce e atât de furios?

Am ridicat din umeri.

— Habar n-am. Pentru că e o persoană furioasă?

Expresia lui Isabel deveni... *întrebătoare*.

— Uite ce e, dacă ești mușcat, nu te transformi într-un monstru. Te transformi într-un lup. Ești ceea ce ești. Când ești lup sau când te transformi nu ai inhibiții omenești, așa că, dacă ești în mod normal furios sau violent, devii mai rău.

Grace intră în sufragerie, cărând precar trei căni de cafea. Isabel a luat-o pe cea cu un castor pe o parte, iar eu am luat-o pe cea cu numele unei bănci. Grace s-a așezat lângă Isabel pe canapea.

Isabel a închis ochii o secundă.

— OK. Să văd dacă am înțeles bine. Fratele meu n-a fost cu *adevărat* ucis de lupi. A fost doar schilodit și apoi transformat într-un *vârcolac*? Scuze, dar nu înțeleg toată povestea cu nemortul. Și nu se presupune că trebuie să fie și ceva cu luna, și gloanțe de argint, și alte rahaturi din astea?

— S-a vindecat singur, dar a durat o vreme, i-am spus. Nici n-a murit cu *adevărat*. Nu știu cum a evadat de la morgă. Luna și gloanțele de argint sunt doar mituri. Nu știu cum să le explic. E... e ca o boală care se agravează dacă e frig. Cred că mitul cu luna a început pentru că noaptea se face frig, așa că, la început, ne transformăm în lupi noaptea. În consecință, oamenii au crezut că

luna provoacă transformarea.

Isabel părea să accepte totul destul de bine. Nu leșina și nici nu părea să îi fie teamă. Sorbi din cafea.

— Grace, e dezgustătoare.

— E cafea instant, se scuză Grace.

Isabel întrebă:

— Deci fratele meu mă recunoaște când e lup?

Grace privi la fața mea; eu nu m-am putut uita la ea când am răspuns.

— Probabil un pic. Unii dintre noi nu își amintesc nimic despre viețile lor când sunt lupi. Alții își amintesc un pic.

Grace se uită în altă parte, sorbindu-și cafeaua, prefăcându-se că nu îi pasă.

— Deci există o haită?

Isabel pusese o întrebare bună. Am dat din cap că da.

— Dar Jack nu i-a găsit încă. Sau ei nu l-au găsit pe el.

O vreme, Isabel își trecu degetul peste buza căni de cafea. În cele din urmă, privi de la mine la Grace și apoi la mine.

— OK, deci care-i poanta aici?

Am clipit.

— La ce te referi?

— Adică, stai aici și vorbești, și Grace e aici, încercând să pretindă că totul e în regulă, dar *nu* e totul în regulă, nu?

Bănuiesc că nu trebuia să fiu surprins de intuiția ei. Nu te cațări în vârful elitei sociale a unui liceu fără să te pricepi să citești oamenii. Am privit în cana mea de cafea plină. Nu-mi plăcea cafeaua – avea o aromă prea puternică și amăruie. Eram lup de prea mult timp; îmi pierdusem plăcerea de a bea cafea.

— Avem date de expirare. Cu cât mai mult trece de când am fost mușcați, cu atât avem nevoie de mai puțin frig ca să ne transformăm în lupi. Și cu atât mai multă căldură să devenim iarăși oameni. În cele din urmă, nu ne mai transformăm, devenim oameni din nou.

— Cât timp?

Nu m-am uitat la Grace.

— Depinde de la lup la lup. Ani întregi pentru unii lupi.

— Dar nu și pentru tine.

„Taci din gură. Isabel.” Nu voiam să îi pun lui Grace expresia calmă la încercare. Am scuturat foarte vag din cap, sperând că Grace se uită pe fereastră, și nu la mine.

— Și dacă ați locui în Florida sau într-un loc foarte cald?

Am fost ușurat să schimbăm subiectul.

— Câțiva dintre noi au încercat asta. Nu funcționează. Doar te face supersensibil la cea mai mică schimbare de temperatură.

Ulrik, Melissa și un lup pe nume Bauer se duseseră în Texas într-un an, în speranța că o să păcălească iarna. Încă îmi mai aminteam telefonul încântat de la Ulrik după ce trecuseră săptămâni întregi fără să se transforme – și apoi întoarcerea cu coada între picioare, fără Bauer, după ce trecuseră pe lângă ușa întredeschisă a unui magazin cu aer condiționat, și Bauer se transformase imediat. Se pare că Protecția Animalelor din Texas nu credea în arme cu tranchilizante.

— Dar la ecuator? Unde temperatura nu se schimbă niciodată?

— Nu știu. Am încercat să nu par exasperat. Niciunul dintre noi nu s-a decis să plece în pădurea tropicală, dar o să țin minte asta pentru când o să câștig la loto.

— Nu e nevoie să fii măgar, spuse Isabel, punându-și cana de cafea pe un teanc de reviste. Întrebam doar. Deci oricine este mușcat se transformă?

„În afară de cea pe care mi-aș dori s-o pot lua cu mine.”

— Cam așa.

Mi-am auzit vocea, cât de obosită părea, și nu mi-a păsat.

Isabel strânse din buze și am crezut că o să insiste, dar n-a făcut-o.

— Deci asta e. Fratele meu e un vârcolac, un vârcolac adevărat și nu există tratament pentru asta.

Ochii lui Grace se îngustară și mi-am dorit să știu la ce se gândea.

— Mda. Te-ai prins. Dar deja știai asta. Deci de ce ne-ai întrebat pe

noi?

Isabel ridică din umeri.

— Probabil că așteptam să sară cineva de după perdea și să spună: „Bau, te-am păcălit! Nu există vârcolaci. Ce era în mintea ta?”

Voiam să îi zic că pe bune *nu existau* vârcolaci. Existau oameni și existau lupi, și existau cei care erau pe drumul dintre unii și alții. Dar eram obosit, așa că n-am spus nimic.

— Zi-mi că n-o să spui nimănu.

Grace vorbi brusc.

— Nu cred că ai făcut-o până acum, dar nu poți să spui nimănu acum.

— Crezi că sunt tâmpită? Tata a împușcat un lup pentru că e furios pe ei. Crezi că o să încerc să îi spun că Jack e unul dintre ei? Și mama e deja mai plină de antidepresive decât o farmacie. Da, mi-ar fi de mare ajutor. Va trebui să mă descurc pe cont propriu.

Grace îmi aruncă o privire care spunea: „Ai ghicit bine, Sam”.

— Și ne mai ai și pe noi, adăugă Grace. O să te ajutăm cât putem. Jack nu trebuie să treacă prin asta singur, dar trebuie să îl găsim mai întâi.

Isabel își curăță cizma de o scamă invizibilă, de parcă nu știa cum să răspundă la amabilitatea noastră. În cele din urmă, spuse, uitându-se tot la cizmă:

— Nu știu. Ultima oară când l-am văzut nu era o persoană prea drăguță. Nu știu dacă vreau să îl găsesc.

— Îmi pare rău, am zis.

— Pentru ce?

Pentru că nu am putut să îți spun că purtarea lui oribilă e din cauza mușcăturii și va dispărea.

Am ridicat din umeri. În ultima vreme, parcă făceam prea des asta.

— Pentru că nu am vești mai bune.

Din bucătărie se auzi un țârâit enervant.

— Quiche-ul e gata, spuse Isabel. Măcar primesc un premiu de

consolare. Privi spre mine și apoi spre Grace. Deci, în curând, o să înceteze să se mai transforme așa de des? Pentru că e aproape iarnă?

Am dat din cap că da.

— Bine, spuse Isabel, privind pe fereastră la ramurile dezgolite ale copacilor, către pădurea care acum era casa lui Jack și care în curând va fi a mea.

— Abia aștept să vină.

Patruzeci și trei

Grace

7° C

Din cauza insomniei, eram ca un zombi. Eram

Eseul la engleză

Vocea domnului Rink

Licăririle luminii fluorescente de deasupra băncii mele

Curs de biologie avansată

Fața ca de piatră a lui Isabel

Pleoape grele

— Pământul către Grace, spuse Rachel, pișcându-mă de cot când trecu pe lângă mine pe trotuar. Uite-o pe Olivia! Nici n-am văzut-o la ore, tu da?

Am urmărit privirea lui Rachel către elevii care așteptau autobuzul școlar. Olivia era printre ei, sărind în sus și în jos ca să se încălzească. Fără aparatul foto. M-am gândit la poze.

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Da. Da, trebuie, spuse Rachel. Pentru că trebuie să vă împăcați până la vacanța noastră de Crăciun în locuri mai însorite și mai călduroase. Aș merge cu tine, dar mă așteaptă tata și are o programare în Duluth. O să facă urât dacă nu ajung acolo în clipa asta. Spune-mi și mie ce zice!

Rachel alergă spre parcare, și eu am fugit către Olivia.

— Olivia.

A tresărit și am apucat-o de cot de parcă ar fi zburat dacă n-o făceam.

— Am încercat să te sun.

Olivia își trase pe cap căciula și se încordă să facă față frigului.

– Da?

Pentru un moment, m-am gândit să aștept să văd ce-o să spună. Să văd dacă mărturisește că știe despre lupi, fără s-o întreb eu. Dar veneau autobuzele și nu voiam să aștept. Am coborât vocea și i-am șoptit la ureche:

– Am văzut una dintre pozele tale. Cu Jack.

Se întoarse brusc cu fața la mine.

– *Tu* le-ai luat?

Am încercat, cu un oarecare succes, să elimin acuzațiile din vocea mea.

– *Isabel* mi le-a arătat.

Olivia se albi la față.

Am întrebat-o:

– De ce nu mi-ai spus? De ce nu m-ai sunat?

Își mușcă buza și privi către parcare.

– La început, am vrut să fac asta. Să îți spun că ai avut dreptate. Dar apoi am dat peste Jack și el mi-a spus să nu spun nimănui despre el, și m-am simțit vinovată de parcă făceam ceva rău.

M-am uitat la ea.

– Ai *vorbit* cu el?

Olivia ridică nefericită din umeri și tremură în frigul tot mai puternic al după-amiezii.

– Făceam poze lupilor, ca întotdeauna, și l-am văzut. L-am văzut – coborî vocea și se aplecă spre mine – transformându-se. Devenind om din nou. Nu mi-a venit să cred. Și nu avea haine și casa mea nu era departe, așa că l-am dus la mine și i-am dat din hainele lui John. Cred că încercam să mă conving singură că nu sunt nebună.

– Mersi, am zis sarcastic.

I-a luat un moment. Apoi, a spus cu repeziciune:

– Of, Grace, știi. Știi că mi-ai spus de la început, dar ce era să fac – să te cred? *Sună* imposibil. Pare imposibil. Dar mi-a părut rău pentru el. Nu aparține nici unei lumi acum.

— De cât timp durează asta?

Ceva mă înțepa. Trădarea sau ceva asemănător. Îi spusese Oliviei de la început despre suspiciunile mele, și ea așteptase până m-am dus eu la ea ca să recunoască ceva.

— Nu știu. De o vreme. I-am dat mâncare și i-am spălat hainele și chestii de genul ăsta. Nu știu unde stă. Am vorbit mult până când ne-am certat cu privire la tratament. Chiuleam de la școală ca să vorbesc cu el și să încerc să fac mai multe poze cu lupii. Voiam să văd dacă se mai transformă și alții. Tăcu. Grace, el spune că ai fost mușcată și te-ai vindecat.

— E adevărat. Mă rog, am fost mușcată. Știai asta. Dar nu m-am transformat niciodată într-un lup, evident.

Ochii îi erau fixați asupra mea.

— Niciodată?

Am dat din cap că nu.

— Nu. Ai mai spus cuiva?

Olivia îmi aruncă încă o privire disprețuitoare.

— Nu sunt tâmpită.

— Ei bine, Isabel a pus mâna pe ele cumva. Dacă ea a putut, oricine poate.

— Nu am poze care să arate ce se întâmplă, spuse Olivia. Ți-am spus, nu sunt chiar tâmpită. Am doar poze cu înainte și după. Și cine ar înțelege ceva din asta?

— Isabel, am zis cu.

Olivia se încruntă la mine.

— Am grijă. Oricum, nu l-am mai văzut de când ne-am certat. Trebuie să plec. Făcu semn spre autobuz. Deci nu te-ai transformat niciodată?

Acum, era rândul meu să îi arunc o privire disprețuitoare.

— Niciodată nu te-am mințit, Olive.

Se uită la mine un lung moment. Apoi, spuse:

— Vrei să vii pe la mine pe-acasă?

Voiam oarecum să îmi zică că îi părea rău. Că nu avusese

încredere în mine. Că nu-mi răspunsese la telefon. Că se certase cu mine. Că nu-mi spusese *ai avut dreptate*. Așa că am spus doar:

— Îl aștept pe Sam.

— Bine. Poată în altă zi săptămâna asta?

Am clipit.

— Poate.

Apoi, a dispărut, s-a urcat în autobuz și a devenit doar o siluetă pe fereastră croindu-și drum către spatele autobuzului. Crezusem că, dacă o aud recunoscând că știuse despre lupi, o să simt vreun fel de ușurare, dar nu simțeam decât o neliniște tulburătoare. În tot acest timp cât noi îl căutaserăm pe Jack, Olivia știuse de la început unde era. Nu eram sigură ce să cred.

În parcare, am văzut Broncoul apropiindu-se încet, îndreptându-se în direcția mea. Când l-am zărit pe Sam la volan, m-am simțit împăcată într-un fel în care nu mă simțisem după conversația cu Olivia. Ce ciudat că vederea propriei mele mașini mă putea face atât de fericită.

Sam se aplecă să îmi deschidă portiera din partea pasagerului. Încă arăta un pic obosit. Îmi dădu un pahar de plastic cu cafea aburindă.

— Ți-a sunat telefonul acum câteva minute.

— Mersi. Am urcat în Bronco și am acceptat cafeaua cu recunoștință. Sunt un zombi azi. Muream după niște cofeină și tocmai am avut cea mai ciudată discuție cu Olivia. Îți spun după ce îmi iau doza de cofeină. Unde mi-e telefonul?

Sam arătă spre torpedou. L-am deschis și am scos telefonul. *Aveți un mesaj nou*. Am format numărul mesageriei vocale, l-am pus pe speaker și am așezat telefonul pe bord, întorcându-mă către Sam.

— Sunt gata acum, i-am spus.

Sam se uită la mine, cu sprâncenele întrebătoare.

— Pentru?

— Sărutul meu.

Sam își mușcă buza.

— Prefer atacurile-surpriză.

— „Aveți un mesaj nou“, rosti vocea înregistrată a operatoarei.

M-am strâmbat, trântindu-mă înapoi în scaun.

— Mă înnebunești.

El se hlizi.

— „Bună, iubito! N-o să ghicești niciodată cu cine m-am întâlnit azi!“ Vocea mamei bâzâi din difuzorul telefonului mobil.

— Ai putea să te arunci pe mine, i-am sugerat. Din partea mea, ar fi perfect.

Mama părea încântată.

— „Naomi Ett! O știi, am fost colege la școală.“

— Nu credeam că ești genul acela de fată, spuse Sam.

Cred că glumea.

Mama continuă.

— „Acum, e măritată și toate cele, și e în oraș pentru scurt timp, așa că eu și tata o să petrecem puțin timp cu ea.“

M-am încruntat la el.

— Nu sunt. Dar cu tine, nimic nu mai e valabil.

— „Deci nu ne întoarcem decât foarte târziu diseară, se încheie mesajul mamei. Vezi că sunt niște resturi în frigider și desigur ne poți suna în caz de ceva.“

Resturile *mele*. De la tocana pe care o făcusem eu.

Sam se uita la telefonul mobil în timp ce operatoarea preluă de unde se oprise mama.

— „Ca să reascultați acest mesaj, apăsați tasta unu. Ca să ștergeți mesajul...“

L-am șters. Sam se uita în continuare la telefon, cu privirea oarecum distantă. Nu știam la ce se gândește. Poate, la fel ca mine, avea capul plin de o duzină de probleme diferite, toate prea amorfe și intangibile ca să fie rezolvate.

Am trântit clapeta telefonului, și sunetul scos păru să rupă vraja. Privirea lui Sam se fixă intens asupra mea.

— Hai să fugim împreună.

Am ridicat din sprânceană.

— Nu, pe bune. Hai să mergem undeva. Pot să te duc undeva în seara asta? Undeva mai bun decât resturile de mâncare?

Nu știam ce să spun. Cred că poate ce voiam să spun era: „Chiar crezi că trebuie să întreb?”

L-am privit pe Sam cu seriozitate în timp ce el se bâlbâia, încălecând cuvintele în graba de a le scoate pe gură. Dacă n-aș fi mirosit aerul în acel moment, probabil nu mi-aș fi dat seama că ceva era în neregulă. Dar dinspre el venea în valuri aroma dulceagă a neliniștii. Era neliniștit în privința mea? Neliniștit în legătură cu ceva ce se întâmplase azi? Neliniștit pentru că ascultase buletinul meteo?

— Ce s-a întâmplat?

— Vreau doar să plec din oraș în seara asta. Vreau să plec undeva pentru scurt timp. O minivacanță. Câteva ore în viața altcuiva, înțelegi? Adică, nu trebuie să facem asta dacă nu vrei. Și dacă tu crezi că nu...

— Sam, am spus. Taci din gură.

El tăcu.

— Ia-o din loc.

Am luat-o din loc.

Sam a ieșit pe autostradă și am mers și am mers până când cerul a devenit roz deasupra copacilor, și păsările care zburau pe deasupra drumului erau niște siluete negre. Era destul de frig, astfel că mașinile care intrau pe autostradă pufăiau fum alburiu de eșapament în aerul înghețat. Sam conducea cu o mână, iar degetele celeilalte erau împletite cu ale mele. Era mult mai bine decât să stau acasă cu niște resturi de mâncare.

Până când am ieșit de pe autostradă, fie mă obișnuisem deja cu mirosul neliniștii lui Sam, fie se calmase, pentru că singurul miros din mașină era parfumul lui moscat, de lup și de pădure.

— Deci, am spus eu și mi-am trecut un deget peste dosul palmei lui reci. Unde mergem, totuși?

Sam privi spre mine, iar becuțele de pe bord îi luminară zâmbetul melancolic.

— E un magazin minunat de dulciuri în Duluth.

Era incredibil de drăguț din partea lui că mersese o oră cu mașina doar ca să ajungem la un magazin de dulciuri. Incredibil de prostesc, având în vedere buletinul meteo, dar totuși incredibil de drăguț.

— N-am fost niciodată acolo.

— Au cele mai grozave mere în caramel, îmi promise Sam. Și cheștiile astea lipicioase, nici nu știu cum se cheamă. Au probabil un milion de calorii. Și ciocolată caldă – o, Doamne, Grace! E uimitoare.

Nu-mi venea nimic în minte ce să spun. Eram vrăjită ca o idioată de felul în care spusese Grace. Tonul pe care o spusese. Modul în care buzele lui formau vocalele. Timbrul vocii lui îmi rămăsese în cap ca o melodie.

— Am scris chiar și un cântec despre trufele lor, îmi mărturisi el. Asta îmi atrase atenția.

— Te-am auzit cântând la chitară pentru mama. Mi-a spus că e un cântec despre mine. Mie de ce nu mi l-ai cântat niciodată?

Sam a ridicat din umeri.

M-am uitat dincolo de el, la orașul iluminat puternic, fiecare clădire și pod iluminat curajos contra întunericului timpuriu al iernii; ne îndreptam spre centru. Nici nu mai țineam minte, când nu mai fusesem acolo.

— Ar fi foarte romantic. Și ar adânci reputația ta de iubit muzician supertare.

Sam nu și-a luat ochii de la drum, dar a zâmbit. Am zâmbit și eu, apoi m-am uitat pe geam să văd cum înaintăm prin oraș. Sam nici măcar nu se uita la indicatoarele stradale în vreme ce conducea pe străzile peste care se lăsase seara. Stâlpii de iluminat aruncau dungi strălucitoare peste parbriz, iar liniile albe coborau sub noi, marcând timpul deasupra și dedesubtul nostru.

Într-un final, a parcat paralel cu alte mașini și mi-a făcut semn către un magazin iluminat călduros la câteva uși în fața noastră. S-a

întors spre mine.

– Raiul.

Am coborât împreună din mașină și am străbătut în fugă distanța până la magazin. Nu știam cât e de frig, dar, când am împins ușa magazinului de dulciuri, respirația mea a creat un nor de abur fără formă. Sam a intrat după mine în lumina galbenă și caldă, cu brațele strânse în jurul său. Clopoțelul de deasupra ușii încă mai suna să anunțe că am intrat când Sam s-a strecurat în spatele meu și m-a tras spre el, încleștându-și brațele peste pieptul meu. Mi-a șoptit în ureche:

– Nu te uita. Închide ochii și adulmecă. Adulmecă, *pe bune*. Știu că poți.

Mi-am sprijinit capul pe umărul lui, simțindu-i căldura corpului lipit de al meu, și am închis ochii. Nasul meu era la câțiva centimetri de pielea gâtului său și *asta* am adulmecat. Un miros aspru, sălbatic, complex.

– Nu pe mine, spuse el.

– Numai asta adulmec, am murmurat eu, deschizând ochii ca să mă uit la el.

– Nu fi încăpățânată. Sam m-a întors puțin, ca să stau cu fața spre mijlocul magazinului; am văzut rafturile pline cu fursecuri și bomboane în cutii de tablă și strălucirea unei vitrine de sticlă plină cu prăjituri dincolo de ele. Cedează și tu o dată. Merită.

Ochii lui triști m-au implorat să explorez ceva ce lăsasem neatins ani întregi. Ceva mai mult decât neatins – ceva ce îngropasem de viu. Ceva ce îngropasem când crezusem că sunt singură pe lume. Acum, îl aveam pe Sam în spatele meu, ținându-mă strâns la piept de parcă m-ar fi susținut în picioare, cu respirația lui caldă bătându-mi peste ureche.

Am închis ochii, am inspirat adânc și am lăsat aromele să mă inunde. Cea mai puternică dintre ele. Caramel și zahăr brun, care mirosea la fel de galben-portocaliu ca soarele, a fost prima pe care am simțit-o. Asta era ușoară. Era cea pe care ar fi simțit-o oricine ar fi

intrat în magazin. Și apoi aroma ciocolatei, desigur, ciocolata neagră, amăruie și ciocolata dulce, cu lapte. Nu cred că o fată normală ar fi mirosit și altceva pe lângă acestea și o parte din mine voia să se oprească acolo. Dar simțeam inima lui Sam bubuind în spatele meu și, pentru prima dată în viața mea, am cedat.

Parfumul iute al mentei mi-a intrat în nări, apoi cel al zmeurei, aproape prea dulce, ca al fructelor mult prea coapte. Mărul, crocant și pur. Nucile, untoase, calde, aspre, ca Sam. Aroma subtilă și blândă a ciocolatei albe. O, Doamne, un fel de cafea mocca, bogată, neagră și păcătoasă. Am oftat de plăcere, dar mai erau arome. Fursecurile cu unt de pe rafturi aduseră un parfum făinos, consolator, și acadelele, un desfrâu de arome de fructe prea concentrate ca să fie naturale. Mușcătura sărată a covrigeilor, mirosul ascuțit al lămâii, beția fragilă a fructelor de anason. Mirosuri al căror nume nici nu-l cunoșteam. Am gemut.

Sam m-a răsplătit cu cel mai blând sărut pe ureche înainte să îmi șoptească:

— Nu e uimitor?

Am deschis ochii; culorile păreau fade în comparație cu ceea ce tocmai trăisem. Nu mă puteam gândi la ceva care să nu sune banal, așa că doar am dat din cap că da. El m-a sărutat din nou, pe obraz, și mi-a privit fața, cu o expresie luminoasă și încântată pe chip, ca reacție la ceea ce vedea la mine. Mi-am dat seama că el nu mai împărtășise acest loc, această experiență cu nimeni altcineva. Numai cu mine.

— Îl ador, am spus în cele din urmă atât de încet, că nici nu eram sigură că mă auzise. Dar sigur că mă auzise. Putea auzi tot ce puteam auzi și eu.

Nu eram sigură că sunt pregătită să admit cât de anormală eram.

Sam mi-a dat drumul, dar m-a luat de mână și m-a tras spre interiorul magazinului.

— Haide. Acum e partea dificilă. Alege ceva. Ce vrei? Alege ceva. Orice. Îți cumpăr eu.

„Te vreau pe tine.” Simțindu-i strânsoarea mâinii în mâna mea, atingerea pielii lui de a mea, văzând modul în care se mișcă în fața mea, jumătate om, jumătate lup, și amintindu-mi mirosul lui – muream de dorință să îl sărut.

Sam m-a strâns de mână de parcă îmi citea gândurile și m-a condus la vitrina cu dulciuri. M-am uitat la rândurile perfecte de ciocolățele, prăjiturile, covrigei glazurați și trufe.

– E frig în seara asta, nu? a întrebat fata de la teighea. Au anunțat ninsoare. Abia aștept. S-a uitat la noi și ne-a adresat un zâmbet naiv, indulgent și m-am întrebat cât de prostesc de fericiți păream, ținându-ne de mână și salivând în fața ciocolatelor.

– Care sunt cele mai bune? am întrebat eu.

Fata a arătat imediat spre câteva tăvi cu ciocolățele. Sam a scuturat din cap.

– Ne faceți două ciocolate calde?

– Cu frișcă?

– Mai trebuie să întrebați?

Fata a zâmbit și s-a întors să le prepare. Un *parfum* bogat de ciocolată a plutit peste teighea când a deschis cutia de cacao. În timp ce turna esență de mentă pe fundul a două pahare de hârtie, eu m-am întors spre Sam și l-am apucat și de mâna cealaltă. M-am ridicat pe vârfuri și i-am furat un sărut delicat de pe buze.

– Atac-surpriză, am spus eu.

Sam s-a aplecat și m-a sărutat și el, lenevind cu gura pe a mea, atingându-mi buza de jos cu dinții și făcându-mă să tremur.

– Atac-surpriză și din partea mea.

– Vicleanule, i-am spus cu vocea mai șoptită decât intenționasem.

– Voi doi sunteți așa de drăguți, a zis vânzătoarea, așezând pe teighea două pahare cu moțuri de frișcă în vârf. Avea un zâmbet oarecum strâmb și deschis, care mă făcu să cred că zâmbea mult. Pe bune. De cât timp ieșiți împreună?

Sam îmi dădu drumul la mână, ca să își scoată portofelul și trase

câteva bancnote.

— De șase ani.

Am strâmbat din nas, ca să maschez un zâmbet. Desigur că Sam lua în calcul și perioada când fuseserăm două specii complet diferite.

— Uau. Vânzătoarea dădu din cap apreciativ. E uimitor pentru un cuplu de vârsta voastră.

Sam îmi dădu ciocolata caldă și nu răspunse. Dar ochii lui galbeni mă priveau posesiv – m-am întrebat dacă el își dădea seama că modul în care se uita la mine era mult mai intim decât ar fi putut fi vreodată un pipăit.

M-am aplecat, ca să mă uit la alvița de pe raftul cel mai de jos al vitrinei. Nu aveam curajul să mă uit la ei doi când am recunoscut:

— Ei bine, a fost dragoste la prima vedere.

Fata oftă.

— E atât de romantic. Să-mi faceți o favoare și să nu vă schimbați niciodată. Lumea are nevoie de mai multă dragoste la prima vedere.

Vocea lui Sam era răgușită.

— Vrei alviță, Grace?

Ceva din vocea lui, o nuanță, mă făcu să îmi dau seama că vorbele mele avuseseră mai mult efect decât intenționasem. M-am întrebat când fusese ultima oară când îi spusese cineva că îl iubește.

Mă întrista să mă gândesc la asta.

M-am ridicat și l-am luat din nou pe Sam de mână; degetele lui le-au strâns pe ale mele atât de tare că aproape m-a durut. Am zis:

— De fapt, brișele acelea cu cremă arată fantastic. Ne dați câteva din acelea?

Sam a dat din cap către vânzătoare. Câteva minute mai târziu, aveam în mână o pungă maro din hârtie plină cu dulciuri, și Sam avea frișcă pe vârful nasului. I-am spus asta, și el s-a strâmbat, jenat, ștergându-și-o cu mâneca.

— Mă duc să pornesc mașina, i-am spus, dându-i punga de hârtie. S-a uitat la mine fără să zică nimic, așa că am adăugat: Ca s-o încălzesc.

— A. Da. Bine gândit.

Cred că uitase cât de frig era afară. Dar eu nu uitasem și aveam o imagine groaznică în minte cu el convulsionându-se în mașină în timp ce cu încercam să dau căldura mai tare. L-am lăsat în magazin și am ieșit în noaptea neagră de iarnă.

A fost ciudat că, imediat ce am închis ușa în spatele meu, m-am simțit complet singură, brusc asaltată de imensitatea nopții, pierdută fără atingerea și mirosul lui Sam care să mă ancoreze în realitate. Nimic de-aici nu-mi era familiar. Dacă Sam se transforma acum în lup, nu știam cât timp mi-ar lua să ajung acasă sau ce să fac cu el – n-aș fi avut inima să-l las aici pur și simplu, la kilometri distanță de pădurea lui. L-aș fi pierdut în ambele forme. Strada era deja acoperită de un puf alb și din ce în ce mai mulți fulgi pluteau în jurul meu, delicați și prevestitori de rele. În vreme ce descuiam portiera, respirația mi se transforma în fantome albe în fața mea.

Neliniștea asta crescândă era ceva neobișnuit pentru mine. Am tremurat și am așteptat în Bronco până când s-a încălzit, sorbind din ciocolata caldă. Sam avusese dreptate – ciocolata fierbinte era uimitoare și m-am simțit instantaneu mai bine. Menta mi-a injectat gura cu rece în același timp în care ciocolata mi-a umplut-o cu fierbințeală. Mă alina enorm și, până s-a încălzit mașina, m-am simțit prostește imaginându-mi că ceva ar putea merge rău în seara asta.

Am sărit din Bronco și am băgat capul pe ușa magazinului, căutându-l pe Sam acolo unde stătea, lângă ușă.

— E gata.

Sam s-a cutremurat vizibil când a simțit rafala de aer rece care a intrat pe ușă și, fără să spună un cuvânt, s-a repezit spre mașină. I-am mulțumit din mers vânzătoarei înainte să îl urmez pe Sam, dar, pe drum spre mașină, am văzut ceva pe trotuar care m-a făcut să mă opresc. Sub urmele de pași pe care le lăsase Sam, se mai vedea un set de urme, mai vechi, pe care nu le observasem, urme care sugerau că cel care le lăsase se plimbase încoace și încolo prin zăpadă, în fața magazinului de dulciuri.

Am urmărit cu privirea calea lor, cum traversau încoace și încolo înspre magazin, pași lungi și ușori, și apoi o luau în jos pe trotuar. La vreo patru metri mai încolo, se vedea o grămăjoară închisă la culoare, ieșită din cercul de lumină făcut de stâlpul stradal. Am ezitat, gândindu-mă: „Urcă în mașină“, dar apoi instinctul m-a îndemnat și m-am dus spre ea.

Grămăjoara era formată dintr-o jachetă neagră, o pereche de blugi și un pulover pe gât, iar dintre haine ieșea o dâră de urme de labe prin pudra superficială de zăpadă.

Patruzeci și patru

Sam

0° C

Pare stupid, dar unul dintre lucrurile pe care le iubeam la Grace era faptul că nu trebuia să vorbească. Uneori, îmi doream ca liniștea mea să fie tăcută, plină de gânduri, goală de cuvinte. Dacă altă dată ar fi încercat să mă ademenească în conversație, Grace doar s-a întins și mi-a luat mâna, odihnind mâinile noastre înnodate pe piciorul meu, și și-a sprijinit capul pe umărul meu până când am ieșit din Duluth. Nu m-a întrebat cum de cunosc orașul sau de ce lăncezesc cu privirea pe strada pe care coteau părinții mei ca să intre în cartierul nostru, sau cum de un puști din Duluth a ajuns să locuiască într-o haită de lupi de la granița cu Canada.

Și când, în cele din urmă, a vorbit, retrăgându-și mâna dintr-a mea ca să scoată o brișă cu cremă din punga ei, mi-a povestit cum a încercat odată, când era mică, să facă fursecuri cu ouă fierte rămase de la Paște, în loc de ouă crude. Era exact ce îmi doream – să fiu distras într-un mod plăcut.

Asta până când am auzit soneria muzicală a telefonului mobil, o colecție descrescătoare de note digitale, ieșind din buzunarul meu. Pentru o secundă, nu m-am putut gândi de ce ar fi un telefon în haina mea, dar apoi mi-am amintit că Beck mi-l îndesase în mână în timp ce cu mă uitam peste el. „Sună-mă când ai nevoie“, asta îmi spusese el.

Ce curios, cum spusese „când“ și nu „dacă“.

— Se aude un telefon? Grace se încruntă, adunându-și sprâncenele deasupra ochilor. Ai telefon mobil?

Distragerea plăcută a dispărut în vreme ce scotoceam în buzunar după telefon.

— N-aveam, am zis cu voce slabă. Ea continua să se uite la mine și urma de jignire din ochii ei m-a afectat enorm. M-am îmbujorat de jenă. Tocmai am primit unul, i-am spus. Telefonul a sunat, și eu am apăsat pe tasta RĂSPUNDE. N-a trebuit să mă uit la ecran ca să văd cine mă sună.

— Unde ești, Sam? E frig. Vocea lui Beck era plină de îngrijorarea sinceră pe care o apreciasem întotdeauna.

Eram conștient de privirea lui Grace asupra mea.

Nu aveam nevoie de îngrijorarea lui.

— Sunt în regulă.

Beck a tăcut și mi l-am imaginat disecând tonul vocii mele.

— Sam, nu e așa, alb și negru. Încearcă să înțelegi. Nici măcar nu vrei să-mi dai ocazia să îți explic. Când m-am înșelat eu vreodată?

— Acum, am spus și am închis. Am îndesat telefonul înapoi în buzunar, așteptându-mă pe jumătate să mai sune o dată. Voiam oarecum să mai sune, ca să nu răspund.

Grace nu m-a întrebat cine m-a sunat. Nu m-a rugat să îi zic ce am vorbit. Știam că așteaptă să îi ofer voluntar informația și știam că ar trebui, dar nu voiam s-o fac. Pur și simplu – pur și simplu, nu puteam suporta gândul ca ea să-l vadă pe Beck în lumina aceea. Sau poate că nu puteam suporta gândul ca eu să îl văd în lumina aceea.

N-am spus nimic.

Grace a înghițit în sec înainte să își scoată propriul telefon.

— Asta îmi amintește că trebuie să îmi verific mesajele. Ha. De parcă ai mei m-ar suna.

Și-a studiat telefonul mobil; ecranul albastru al acestuia i-a luminat palma și a aruncat o aură fantomatică pe bărbia ei.

— Te-au sunat? am întrebat-o.

— Desigur că nu. Se trag de șireturi cu prietenii din tinerețe. Grace formă numărul lor și așteaptă. Am auzit un murmur la celălalt capăt al firului, prea încet ca să disting ce se spune.

— Bună, eu sunt. Mda. Sunt în regulă. Aha. Bine. Nu vă aștept, atunci. Distracție plăcută. Pa. A trântit clăpița telefonului, m-a privit cu ochii ei căprui și a zâmbit stins.

— Hai să fugim împreună și să ne căsătorim.

— Ar trebui să mergem până în Las Vegas, am spus eu. Nimeni nu ne-ar căsători pe aici la ora asta, în afară de căprioare și câțiva bețivi.

— Atunci, va trebui să alegem căprioarele, spuse Grace cu fermitate. Bețivii ne-ar stâlci numele, și asta ar strica momentul.

— Cumva, mi se pare curios de potrivit ca o căprioară să officieze cununia dintre un vârcolac și o fată.

Grace râse.

— Și le-ar atrage atenția părinților mei. „Mamă, tată, m-am măritat. Nu vă uitați la mine așa. Nu năpârlește decât jumătate de an.“

Am scuturat din cap. Îmi venea să îi zic mersi, dar în schimb am spus:

— Beck era la telefon.

— *Acel Beck?*

— Mda. A fost plecat în Canada cu Salem – unul dintre lupi, cel care a înnebunit complet. Era doar o parte de adevăr, dar măcar era adevărul.

— Vreau să-l cunosc, spuse Grace imediat. Probabil, m-am strâmbat, pentru că Grace a spus: Pe Beck, vreau să spun. E ca și tatăl tău, nu?

Mi-am frecat degetele de volan, privind când la drum, când la încheieturile degetelor albite de strânsoare. Ce ciudat cum unii oameni își iau pielea de bună, fără să se gândească vreodată cum ar fi s-o piardă. „Îmi părăsesc pielea / Evadez din îmbrățișarea ei / Mă lepăd de rațiunea mea / Mă doare să fiu eu.“ M-am gândit la cea mai părintească amintire pe care o aveam cu Beck.

— Aveam un grătar imens acasă și îmi amintesc cum, într-o seară, Beck se săturase să gătească și a spus: „Sam, în seara asta tu ne

hrănești“. Mi-a arătat cum să apăs pe mijlocul fripturilor ca să văd cât de făcute sunt și cum să le prăjesc repede pe fiecare parte, ca să păstrez sucul înăuntru.

— Și au ieșit minunate, nu?

— Le-am ars ca naiba, am spus prozaic. Le-aș compara cu cărbunele, dar cărbunele e oarecum comestibil.

Grace începu să râdă.

— Beck și-a mâncat-o pe a lui, am continuat, iar amintirea aceasta m-a făcut să zâmbesc melancolic. A zis că e cea mai bună friptură pe care a mâncat-o, pentru că nu a trebuit s-o prepare el.

Parcă totul se întâmplase cu mult timp în urmă.

Grace îmi zâmbea, de parcă poveștile vechi despre mine și șeful haitei mele erau cele mai grozave lucruri din lume. De parcă erau inspiraționale. De parcă eu și Beck aveam ceva, o relație de tată și fiu.

În mintea mea, puștiul din portbagajul Chevroletului Tahoe mă privea și îmi spunea: „Ajutor“.

Grace m-a întrebat:

— Cât timp a trecut? Nu de la fripturi. De când ai fost mușcat.

— Aveam șapte ani. Cu unsprezece ani în urmă.

M-a întrebat:

— Ce căutai în pădure? Adică, ești din Duluth, nu? Cel puțin, asta scria pe permisul tău de conducere.

— N-am fost atacat în pădure, am spus. Au scris toate ziarele.

Grace m-a privit în ochi; am întors capul spre drumul întunecos din fața noastră.

— Doi lupi m-au atacat în timp ce mă urcam în autobuzul școlar. Unul m-a ținut, iar celălalt m-a mușcat.

M-a sfâșiat, de fapt, de parcă singurul lui scop fusese să îmi curgă sânge. Dar desigur, acesta fusese scopul, nu? Privind în urmă, totul mi se părea dureros de limpede. Niciodată nu mă gândisem dincolo de amintirea simplă a unui copil mușcat de lupi și salvat de Beck după ce părinții mei încercaseră să mă omoare. Fusesem atât de apropiat de Beck, iar Beck se purtase impecabil, astfel că nu îmi

dorisem să analizez mai profund. Dar acum, povestindu-i istoria lui Grace, adevărul m-a izbit în față: atacul meu nu fusese accidental. Fusesem ales, vânat și târât în stradă pentru a fi infectat, exact ca puștii ăia din portbagajul mașinii. Mai târziu, Beck sosise să repare lucrurile.

„Tu ești cel mai bun dintre toți“, spunea vocea lui Beck în mintea mea. Se gândise că o să trăiesc mai mult decât ei și o să preiau haita. Ar fi trebuit să fiu furios. Furios că mi se furase viața. Dar în minte nu aveam decât un zgomot alb, un zumzet înăbușit de golicioane.

— În oraș? a întrebat Grace.

— În suburbii. Nu aveam păduri prin preajmă. Vecinii au spus că, după aceea, au văzut lupii alergând prin curțile lor, ca să scape.

Grace n-a zis nimic. Mie mi se părea evident faptul că fusesem vânat în mod intenționat, și am așteptat să spună și ea lucrul acesta. Într-un fel, voiam s-o spună, să sublinieze cât de nedrept a fost totul. Dar n-a zis nimic. Am simțit-o doar cum se încruntă la mine, gândindu-se.

— Care lupi? a întrebat Grace în cele din urmă.

— Nu-mi amintesc. Cred că unul dintre ei era Paul, pentru că unul dintre lupi era negru. Asta e tot ce știu.

Au urmat câteva momente de tăcere, timp în care am ajuns acasă. Aleea din fața casei era tot goală, și Grace a expirat profund.

— Se pare că iarăși suntem singuri, a spus ea. Stai aici până descui ușa, bine?

Grace a sărit din mașină, lăsând o rafală de aer rece să mă muște de obraji; am dat radiatorul la maximum, ca să mă pregătesc pentru drumul până în casă. M-am aplecat peste radiator, simțind cum căldura îmi înțeapă pielea și am închis strâns ochii, încercând să mă întorc la starea aceea de relaxare pe care o simțisem mai devreme. Când o ținusem pe Grace lipită de mine în magazinul de dulciuri și îi simțisem trupul cald lipit de al meu, privind-o cum adulmecă aerul, știind că mă adulmecă pe mine – m-am cutremurat. Nu știam dacă mai pot suporta încă o noapte cu ea în care să mă port frumos.

— Sam! a strigat Grace de-afară. Am deschis ochii, concentrându-mă asupra capului ei ițit prin crăpătura ușii de la intrare. Încerca să mențină holul cât mai cald posibil pentru mine. Ce inteligent.

E momentul să alerg. Am oprit motorul și am sărit, țâșnind pe trotuarul umed; am alunecat un pic pe gheață și pielea mă înțepa și mă strângea.

Grace a trântit ușa în spatele meu, încuind frigul afară, și și-a aruncat brațele în jurul meu, împrumutându-mi din căldura corpului ei. Vocea îi era o șoaptă fără suflare în urechea mea.

— Ți-e destul de cald?

Ochii mei au început să se adapteze la întunericul din hol și au observat scânteia de lumină din privirea ei, conturul părului ei, curbura brațelor ei în jurul meu. O oglindă de pe perete oferea un portret similar al formei corpului ei lipit de al meu. Am lăsat-o să mă țină în brațe pentru o vreme, apoi am spus:

— Mi-e bine.

— Vrei să mănânci ceva? Vocea îi suna tare în casa goală, răsunând pe podeaua de lemn. Singurul alt sunet era aerul care vâjâia prin gurile de la încălzire, ca o respirație ritmică, înceată. Eram acut de conștient că suntem singuri.

Am înghițit în sec.

— Vreau să merg la culcare.

A părut ușurată.

— Și eu la fel.

Aproape am regretat că a fost de acord cu mine, pentru că, dacă am fi rămas treji, am fi mâncat un sendviș, ne-am fi uitat la televizor, orice, aș fi putut uita că o doresc atât de mult.

Dar ea fusese de acord. Și-a scos pantofii lângă ușă și a lipăit pe hol în fața mea. Am intrat în dormitorul întunecos, luminat doar de luna care se răsfrângea de pe stratul subțire de zăpadă de sub fereastră. Ușa s-a închis cu un foșnet delicat și un clic, iar Grace s-a sprijinit de ea, cu mâinile încă pe clanță. A trecut un moment lung

până să spună ceva.

— De ce ești atât de atent cu mine, Sam Roth?

Am încercat să îi spun adevărul.

— Eu... e... nu sunt un animal.

— Nu mi-e teamă de tine, a rostit ea.

Nu părea să-i fie teamă de mine. Era frumoasă în lumina lunii, tentantă, mirosind a mentă, a săpun și a piele. Petrecusem unsprezece ani privind restul haitei devenind animale, înăbușindu-mi instinctele, controlându-mă, chinându-mă să rămân om, chinându-mă să fac ceea ce trebuie.

De parcă mi-ar fi citit gândurile, Grace a zis:

— Poți să mă asiguri că numai partea de lup din tine vrea să mă sărute?

Toate părțile din mine voiau s-o sărute atât de tare încât să mă dezintegrez. Mi-am proptit brațele de-o parte și de alta a capului ei, iar ușa a scârțâit când mi-am lăsat greutatea pe ea și mi-am apăsât gura peste a ei. Mi-a răspuns la sărut cu buzele fierbinți, cu limba atingându-mi dinții, cu mâinile încă la spate, cu trupul presat de ușă. Totul în mine bâzâia, electric, dorind să elimine cei câțiva centimetri de spațiu dintre noi.

M-a sărutat mai intens, i-am simțit răsuflarea în gură și m-a mușcat de buza de jos. La naiba, era uimitor. Am mârâit fără să mă pot abține, dar, înainte să apuc să mă simt stânjenit, Grace își trăsese mâinile de la spate și le înnodase după gâtul meu, trăgându-mă către ea.

— Ce sexy a fost asta, a spus ea cu vocea tremurată. Nu credeam că poți fi atât de sexy.

Am sărutat-o din nou înainte să apuce să mai spună altceva, dând înapoi cu spatele, o înlănțuire de brațe în lumina lunii. Și-a strecurat palmele pe la spatele blugilor mei, atingându-mi șoldurile cu degetele mari, trăgându-mă și mai aproape de ea.

— O, Doamne, Grace, am icnit. Îmi... îmi supraestimezi enorm autocontrolul.

— Nu mă aștept la autocontrol.

Mâinile mele erau pe sub cămașa ei, cu palmele apăsate pe spatele ei, cu degetele răsfirate; nici nu-mi aminteam cum au ajuns acolo.

— Nu... nu vreau să fac ceva ce o să regret.

Spatele lui Grace se arcui sub degetele mele de parcă atingerea mea o adusese la viață.

— Atunci, nu te opri.

Îmi imaginasem că o să îmi spună asta într-atâtea moduri diferite, dar niciuna dintre fanteziile mele nu ajunsese atât de aproape de realitate.

Am dat înapoi spre pat, împiedicându-ne, iar o parte din mine se gândea că n-ar trebui să facem gălăgie în caz că vin părinții ei acasă. Dar apoi Grace m-a ajutat să îmi trag tricoul peste cap și mi-a mângâiat pieptul cu palma, iar eu am gemut și am uitat de orice în afară de degetele ei pe pielea mea. Mintea îmi căuta versuri, cuvinte care să se înnoade ca să descrie momentul, dar n-am găsit nimic. Nu mă puteam gândi la nimic altceva decât la palma ei atingându-mi pielea.

— Miroși atât de bine, șopti Grace. De fiecare dată când te ating, miroși și mai puternic. Nările îi flutură ca ale unui lup, adulmecând cât de mult o voiam. Știind ce sunt și dorindu-mă în ciuda acestui fapt.

M-a lăsat s-o împing cu blândețe peste perne și mi-am proptit brațele de o parte și de alta a trupului ei, prinzând-o între genunchii mei desfăcuți.

— Ești sigură? am întrebat-o.

Ochii îi erau luminoși, dornici. A dat din cap că da.

M-am aplecat s-o sărut pe burtă; mi se părea atât de bine, atât de natural, de parcă o mai făcusem de o mie de ori până atunci și o voi mai face de încă o mie de ori.

Am văzut cicatricile strălucitoare, urâte, pe care i le lăsase haita pe gât și pe claviculă și le-am sărutat și pe acelea.

Grace a tras păturile peste noi și ne-am scos hainele pe sub ele.

Când ne-am unit trupurile, m-am eliberat din pielea mea cu un urlet,
predându-mă, nici lup, nici om, doar Sam.

Patruzeci și cinci

Grace

-1° C

Suna telefonul. Țsta a fost primul lucru la care m-am gândit. Al doilea lucru a fost că brațul gol al lui Sam era întins peste pieptul meu. Al treilea a fost că îmi era frig la față, pentru că nu era acoperită de pături. Am clipit, încercând să mă trezesc, ciudat de dezorientată în propria mea cameră. Mi-a luat un moment să îmi dau seama că cifrele luminoase ale ceasului meu deșteptător erau stinse acum și că singurele surse de lumină erau luna de la fereastră și ecranul telefonului mobil care suna.

Am întins o mână ca să îl recuperez, atentă să nu deranjez brațul lui Sam de pe mine; telefonul a tăcut până am ajuns la el. Doamne, era cumplit de frig în casă. Probabil picase curentul din cauza furtunii de gheață prevăzută de meteorologi. M-am întrebat cât timp va dura până să revină și dacă trebuie să mă îngrijorez că lui Sam i se va face prea frig. Am tras cu grijă păturile și l-am văzut ghemuit lângă mine, cu capul îngropat în umărul meu, numai cu conturul palid, gol al umerilor vizibil în lumina slabă.

Am tot așteptat să mi se pară ceva greșit, trupul său lipit de al meu, dar mă simțeam atât de vie că inima îmi bubuia de emoția acestui fapt. Asta, eu și Sam, asta era viața mea adevărată. Viața în care mă duceam la școală și îi așteptam pe părinții mei, și ascultam văicărelile lui Rachel despre frații ei – toate păreau un vis palid în comparație cu asta. Acelea fuseseră doar lucruri pe care le făcusem în timp ce îl așteptam pe Sam. Afară, în depărtare și triști, lupii au început să urle și, câteva secunde mai târziu, telefonul a sunat din

nou, niște note descrescătoare, un ecou ciudat, digital al lupilor.

Nu mi-am dat seama de greșeală până nu l-am dus la ureche.

— Sam.

Vocea de la celălalt capăt al firului îmi era necunoscută. Ce prostuță sunt. Luasem telefonul lui Sam de pe noptieră, nu pe al meu. M-am gândit două secunde, cum să răspund. M-am întrebat dacă să închid telefonul, dar nu puteam face asta.

— Nu, am răspuns. Nu e Sam.

Vocea era plăcută, însă am simțit o încordare dincolo de cuvintele lui.

— Îmi pare rău. Probabil, am format greșit.

— Nu, am spus eu înainte să închidă. Acesta e telefonul lui Sam.

Urmă o pauză lungă, dificilă și apoi:

— Aha. Încă o pauză. Tu ești fata aceea, nu? Fata care a fost în casa mea?

Am încercat să mă gândesc ce aș câștiga dacă aș nega și nu mi-avenit nimic în minte.

— Da.

— Ai și un nume?

— Dar tu?

Bărbatul a râs scurt, un râset complet fără umor, dar nu neplăcut.

— Cred că îmi plăci. Eu sunt Beck.

— Are sens atunci. Am întors capul de la Sam, care încă respira regulat, și am șoptit cu vocea înăbușită de brațul întins peste capul lui. Ce-ai făcut ca să îl enervezi?

Încă o dată se auzi râsetul scurt.

— Tot mai e supărat pe mine?

M-am gândit cum să răspund.

— Acum, nu. Doarme. Pot să îi transmit un mesaj? M-am uitat la numărul lui Beck de pe ecranul telefonului, încercând să-l memorez.

Urmă o altă pauză lungă, atât de lungă încât am crezut că închisese, dar apoi Beck a expirat sonor.

— Unul dintre... prietenii lui a fost rănit. Crezi că l-ai putea trezi?

Unul dintre lupi. Sigur, asta era. M-am strecurat sub pături.

— Aha, desigur. Sigur că da.

Am pus telefonul jos și am mișcat cu blândețe brațul lui Sam, ca să îi pot vedea urechea și o parte a feței.

— Sam. Trezește-te. La telefon. E important.

El își întoarse capul și am văzut că ochiul lui galben era deja deschis.

— Pune-l pe speaker.

Am făcut asta, apoi l-am așezat pe burta mea, astfel că ecranul aprins arunca un mic cerc de lumină albastră pe maioul meu.

— Ce se întâmplă? Sam s-a ridicat într-un cot, s-a strâmbat când a simțit frigul, apoi a tras păturile în sus, acoperindu-ne, formând un cort în jurul telefonului.

— Cineva l-a atacat pe Paul. E un dezastru, e făcut bucăți.

Gura lui Sam formă un mic *o*. Nu cred că se gândea la cum îi arată fața – privirea îi era departe, departe, cu haita lui. În cele din urmă, spuse:

— Poți să... ai... mai sângerează? Era om?

— Om. Am încercat să îl întreb cine a făcut-o – ca să îi omor. Am crezut... Sam, chiar am crezut că o să te sun să îți spun că a murit. Atât de rău a fost. Dar cred că se închid rănilor de-acum. Dar chestia e că este vorba despre mușcăturile astea mici, peste tot, pe gât, pe încheieturi, pe burtă, de parcă...

— ... de parcă cineva știa cum să îl omoare, încheie Sam.

— Un lup a făcut asta, spuse Beck. Atât am scos de la el.

— Unul dintre lupii tăi noi? s-a răstit Sam cu o forță surprinzătoare.

— Sam.

— Ei au fost?

— Sam. Nu. Ei sunt înăuntru.

Trupul lui Sam era încordat lângă mine și m-am gândit la posibilele înțelegeri ale întrebării lui Sam. „Unul dintre lupii tăi noi.” Jack nu era singurul lup?

— O să vii? Întrebă Beck. Poți să vii? E prea frig?

— Nu știu. Știam după strâmbătura gurii lui Sam că nu răspunsese decât la prima întrebare. Orice îl distanțase de Beck era ceva puternic.

Vocea lui Beck se schimbă, deveni mai blândă, mai tânără, mai vulnerabilă.

— Te rog, nu mai fi supărat pe mine, Sam. Nu pot să suport asta. Sam își întoarse fața de la telefon.

— Sam, rosti Beck cu blândețe.

L-am simțit pe Sam tremurând lângă mine, apoi a închis ochii.

— Mai ești acolo?

M-am uitat la Sam, dar el nu spuse nimic. Nu mă puteam abține – îmi părea rău pentru Beck.

— Sunt aici, am spus.

Urmă o pauză lungă, fără nicio bâzâitură sau pocnitură și am crezut că Beck închisese. Dar apoi, a întrebat pe un ton precaut:

— Cât de multe știi despre Sam, fată-fără-nume?

— Totul.

Pauză. Apoi:

— Aș vrea să te cunosc.

Sam s-a întins și a trântit clapeta telefonului. Lumina ecranului s-a stins, lăsându-ne în întuneric, sub pături.

Patruzeci și șase

Grace

7° C

Părinții mei nici nu știau. În dimineața de după ce Sam și cu mine am... petrecut noaptea împreună, parcă nu mă puteam gândi decât la faptul că părinții mei habar nu aveau. Am bănuț că e ceva normal. Am bănuț că e normal să mă simt un pic vinovată. Am bănuț că e normal să mă simt în culmea fericirii. Parcă crezusem mereu că sunt o imagine completă, dar Sam îmi arătase că sunt un puzzle și mă desfăcuse, și mă pusese la loc. Eram acut conștientă de fiecare emoție diferită, toate potrivindu-se perfect împreună.

Sam era și el tăcut, mă lăsa să conduc, ținându-mi mâna dreaptă în mâinile lui în timp ce eu conduceam cu cealaltă. Aș fi dat un milion de dolari să aflu la ce se gândește.

— Ce vrei să faci în după-amiaza asta? l-am întrebat în cele din urmă.

El privi pe fereastră, masându-mi dosul palmei cu degetele. Lumea de afară părea uscată, ca hârtia. În așteptarea zăpezii.

— Orice, cu tine.

— Orice?

El privi spre mine și zâmbi. Era un zâmbet curios, strâmb. Cred că și el era în culmea fericirii, la fel ca și mine.

— Da, orice, atâta timp cât și tu ești acolo.

— Vreau să îl cunosc pe Beck, am zis.

Gata. O spusese. Fusese o bucățică de puzzle înfiptă în capul meu de când răspusesem la telefon.

Sam nu zise nimic. Se uita înspre școală, imaginându-și probabil

că, dacă mai așteaptă câteva minute, mă va putea lăsa pe trotuar și va evita discuția. Dar, în schimb, oftă de parcă era incredibil de obosit.

— Doamne, Grace. De ce?

— Păi e, practic, tatăl tău, Sam. Vreau să știi totul despre tine. Nu poate fi atât de greu să înțelegi.

— Tu vrei doar ca totul să fie la locul lui. Sam urmări cu privirea grupurile de elevi care își croiau încet drum prin parcare. Am evitat să găsesc un loc de parcare. Vrei să te joci de-a pețitoarea magică între mine și el, ca să simți tu că toate sunt iarăși la locul lor.

— Dacă încerci să mă enervezi spunând asta, n-o să reușești. Deja știu că e adevărat.

Sam tăcu în timp ce eu dădeam un nou ocol parcerii și, în cele din urmă, oftă.

— Grace, urăsc asta. Urăsc confruntările.

— Nu va fi nicio confruntare. Vrea să te vadă.

— Nu știi tot ce se întâmplă. Se întâmplă chestii *oribile*. Va fi o confruntare dacă mai am ceva principii rămase. Ceea ce e greu de crezut după noaptea trecută.

Am găsit în grabă un loc în colțul cel mai îndepărtat al parcerii, ca să îl pot înfrunta fără să ne privească cine știe ce ochi curioși.

— Te simți vinovat?

— Nu. Poate. Un pic. Mă simt... neliniștit.

— Am folosit protecție, am spus.

Sam nu s-a uitat la mine.

— Nu e vorba despre asta. Eu doar... sper doar că a fost momentul potrivit.

— A fost momentul potrivit.

Sam a întors capul.

— Mă întreb doar dacă... ai făcut... dragoste... cu mine ca să te răzbuni pe părinții tăi?

M-am holbat pur și simplu la el. Apoi, mi-am înșfăcat rucsacul de pe scaunul din spate. M-am înfuriat brusc, îmi ardeau urechile și

obrajii și nu știam de ce. Nu mi-am recunoscut vocea când am răspuns.

— Foarte frumos din partea ta să îmi spui asta.

Sam nu se uită la mine. Parcă peretele școlii era foarte fascinant pentru el. Atât de fascinant, încât nu mă putea privi în ochi în vreme ce mă acuza că mă folosisem de el. M-a cuprins un nou val de mânie.

— Ai așa puțină stimă de sine, încât nu crezi că am făcut-o doar de dragul tău? Am împins portiera și am coborât. Sam a tresărit când a intrat acru rece, deși nu era suficient de frig să se transforme. Grozav mod de a strica totul – sincer, grozav mod.

Am vrut să trântesc portiera, dar el s-a întins peste scaun și a oprit-o înainte de a se închide de tot.

— Așteaptă. Grace, așteaptă.

— *Ce vrei?*

— Nu vreau să plec așa. Ochii lui mă implorau, incredibil de triști. M-am uitat la pielea de găină care i se formase pe brațe și la tremurul ușor al umerilor în curentul rece. Și m-a cucerit. Indiferent cât de furioasă eram, știam amândoi ce se putea întâmpla cât eram la școală. Uram asta. Frica. O uram!

— Îmi pare rău că am spus așa ceva, zise Sam, grăbindu-se a rosti cuvintele înainte să plec. Ai dreptate. Pur și simplu, nu mi-a venit să cred că ceva – cineva – atât de frumos mi se poate întâmpla mie. Nu pleca supărată, Grace. Te rog, nu pleca supărată.

Am închis ochii. Pentru un scurt moment, mi-am dorit din toată inima ca el să fie un băiat normal, ca cu să pot pleca furtunos cu mândria și indignarea mea. Dar nu era. Era la fel de fragil ca un fluture toamna, așteptând să fie distrus de primul îngheț. Așa că mi-am înghițit mânia, o înghițitură amară, și am deschis portiera mai tare.

— Nu vreau să mai crezi vreodată așa ceva, Sam Roth.

El a închis ochii doar un pic când i-am rostit numele, iar genele i-au ascuns irișii galbeni pentru o secundă, apoi s-a întins și mi-a atins obrazul.

— Îmi pare rău!

L-am luat de mână și mi-am împletit degetele cu ale lui, fixându-l cu privirea.

— Cum crezi că s-ar simți Beck dacă ai pleca supărat?

Sam râse, un râset lipsit de umor, autoironic, care îmi aminti de râsul lui Beck la telefon, noaptea trecută, și și-a coborât privirea. Știa că îl prinsesem în capcană. Își trase degetele din mâna mea.

— O să mergem. Bine, mergem.

Eram pe punctul de a pleca, dar m-am oprit.

— De ce ești atât de furios pe Beck, Sam? De ce ești atât de furios pe el când nu te-am văzut niciodată furios pe părinții tăi adevărați?

Chipul lui Sam îmi dădu de înțeles că nu-și mai pusese întrebarea asta și i-a luat ceva timp să răspundă.

— Pentru că Beck... Beck nu trebuia să facă ce-a făcut. Părinții mei, da. Au crezut că sunt un monstru. Le-a fost teamă. Nu a fost ceva intenționat.

Chipul îi era plin de durere și nesiguranță. Am urcat în mașină și l-am sărutat delicat. Nu știam ce să îi spun, așa că l-am sărutat din nou, mi-am luat rucsacul și am coborât în ziua cenușie.

Când am privit peste umăr, el încă mai stătea acolo, cu privirea tăcută, ca de lup. Ultimul lucru pe care l-am văzut au fost ochii lui pe jumătate închiși în fața vântului și părul negru răvășit, care îmi aminteau, din nu știu ce motiv, de prima seară când îl văzusem.

O rafală neașteptată mi-a ridicat părul pe ceafa, rece și înțepătoare.

Iarna îmi păru brusc foarte aproape. M-am oprit pe trotuar, închizând ochii, luptându-mă cu dorința incredibilă de a mă duce înapoi la Sam. În cele din urmă, a învins datoria și am intrat în școală. Dar mi s-a părut o greșeală enormă.

Patruzeci și șapte

Sam

6° C

După ce Grace a coborât din mașină, m-am simțit sătul. Sătul să mă cert cu ea, sătul de îndoieli, sătul de vremea rece în care abia dacă puteam fi om. Mai mult decât sătul – eram neliniștit, obosit. Prea multe probleme: Jack, Isabel, Olivia, Shelby, Beck.

Nu-mi venea să cred că mă duceam cu Grace să îl vedem pe Beck. Am dat căldura la maximum în Bronco și mi-am pus capul pe volan câteva momente, până când a început să mă doară fruntea de la vinilul zimțat. Cu căldura dată la maximum, n-a durat mult să se facă înăbușitor în mașină, dar eu mă simțeam bine. Mă simțeam departe de transformare. De parcă eram ferm ancorat în pielea mea.

La început, m-am gândit să stau acolo toată ziua, fredonând încetișor un cântec – „Mai aproape de soare e mai aproape de mine / Îmi simt pielea lipită de mine“ – și așteptând-o pe Grace, dar am rezistat doar jumătate de oră și apoi m-am hotărât că trebuie să conduc. Mai mult decât atât, aveam nevoie să fac penitență pentru ce îi spusese lui Grace. Așa că am decis să mă duc iarăși la Jack. Tot nu apăruse, nici mort, nici prin ziare, și acolo era singurul loc de unde mă puteam gândi să reîncep căutările. Grace ar fi fericită să mă vadă că încerc să le pun pe toate la locul lor pentru ea.

Am lăsat mașina pe un drum forestier izolat, aproape de casa familiei Culpeper și am luat-o prin pădure. Pini erau străvezii în așteptarea ninsorii, iar vârfurile lor se clătinau ușor în vântul rece pe care nu-l puteam simți jos, la nivelul solului. Părul de pe ceafă mă furnica incomod; pădurea țepăună de pini putea a lup. Mirosea de

parcă Jack ar fi urinat pe fiecare copac. Ticălos îngâmfat.

În dreapta mea, o mișcare m-a făcut să tresar și să mă las la pământ, încordat. Mi-am ținut respirația.

Doar o căprioară. Am întrezărit doar o imagine scurtă cu ochii ei mari, picioarele lungi și coada albă înainte să dispară surprinzător de lipsită de grație printre tufișuri. Prezența ei în pădure era liniștitoare; asta însemna că Jack nu se afla aici. Nu aveam nicio armă la mine în afară de propriile mâini. Care nu puteau să mă ajute foarte mult împotriva unui lup cu adrenalina de partea lui.

Aproape de casă, am înțepenit la marginea pădurii, ascultând vocile care se auzeau printre copaci. O fată și un băiat cu vocile ridicate și furioase, undeva aproape de ușa din spate. Strecurându-mă în umbra conacului, am dat colțul spre ei, silențios ca un lup. N-am recunoscut vocea masculină, aspră și profundă, dar instinctul mi-a spus că e vorba despre Jack. Cealaltă era Isabel. M-am gândit să mă arăt, dar am ezitat, așteptând să văd de ce se ceartă.

Isabel aproape țipa.

— Nu înțeleg ce îmi spui. Pentru ce îți ceri scuze? Pentru că ai dispărut? Pentru că te-ai lăsat mușcat? Pentru...

— Pentru Chloe, spuse băiatul.

Urmă o pauză.

— Ce vrei să spui cu „pentru Chloe“? Ce are a face câinele cu toate astea? Știi unde e?

— Isabel. La naiba. Nu mă ascuți? Ești așa de proastă uneori. Ți-am spus, nu știu ce fac după ce mă transform.

Mi-am acoperit gura, ca să nu râd. Jack îi mâncase câinele.

— Vrei să spui că... tu... Doamne! Ești așa un ticălos!

— Nu m-am putut abține. Ți-am spus ce eram. N-ar fi trebuit s-o lași afară.

— Ai idee cât de mult costă câinele ăla?

— Ei na!

— Deci ce se presupune că o să le spun părinților? „Mamă, tată, Jack e vârcolac și, ghiciți, știți de ce a dispărut Chloe? A mâncat-o

el.“

– Nu le spune nimic! zise Jack repede. Și oricum, cred că am încetat. Cred că am găsit un tratament.

M-am încruntat.

– Un tratament. Isabel vorbi fără inflexiuni în voce. Cum te vindeci, ca să nu mai fii vârcolac?

– Nu-ți preocupa creierul tău blond cu asta. Doar... dă-mi câteva zile să mă asigur. Când sunt sigur, le spun totul.

– Bine. Cum vrei. Doamne... nu-mi vine să cred că ai mâncat-o pe Chloe.

– Poți, te rog, să nu mai vorbești despre asta? Începi să mă enervezi.

– Cum vrei. Dar ceilalți? Nu mai sunt și alții? Nu poți să îi rogi să te ajute?

– Isabel, *taci* din gură. Ți-am spus, cred că mi-am dat seama. Nu am *nevoie* de niciun ajutor.

– Nu crezi că...

Un zgomot ascuțit și nelalocul lui. O ramură trosnită? O palmă?

Vocea lui Isabel sună diferit atunci când vorbi din nou. Nu la fel de puternică.

– Nu-i lăsa să te vadă, bine? Mama face psihoterapie din cauza *ta* – și tata e plecat din oraș. Mă duc înapoi la școală. Nu-mi vine să cred că m-ai chemat aici ca să îmi spui că mi-ai mâncat câinele.

– Te-am chemat ca să îți spun ca am găsit un tratament. Pari atât de încântată. Mda. Deloc.

– E minunat. Nemaipomenit. Pa.

O clipă mai târziu, am auzit SUV-ul lui Isabel pornind pe alee și am ezitat din nou. Nu eram chiar încântat să dau ochii cu un lup cu probleme de temperament până când nu știam exact împrejurimile, dar trebuia să mă întorc la mașină ori să intru în casă, la căldură. Și casa era mai aproape. M-am strecurat încet până în spatele clădirii, încercând să identific poziția lui Jack. Nimic. Probabil intrase.

M-am apropiat de ușa pe care o spărsesem la începutul

săptămânii – fereastra fusese deja reparată – și am încercat clanța. Nu era încuiată. Ce drăguț.

Înăuntru, l-am auzit imediat pe Jack foșnind prin casă, făcând gălăgie în locuința de altfel tăcută și m-am furișat prin holul întunecos către o bucătărie lungă, cu tavan înalt, cu gresie alb-negru, cu blaturi negre întinzându-se cât vezi cu ochii. Lumina care intra prin cele două ferestre de pe peretele din dreapta era albă și pură și se reflecta de pe pereții albi, scufundându-se în tigăile negre care atârnavă de tavan. Parcă toată camera era în alb și negru.

Preferam de departe bucătăria lui Grace – călduroasă, aglomerată, mirosind a scorțișoară, a usturoi și a pâine –, în locul acestei încăperi masive și sterile.

Jack era cu spatele la mine, ghemuit în fața frigiderului din oțel inoxidabil, răscolind prin sertare. Am înghețat, dar vânătoarea lui prin frigider acoperise sunetul apropierii mele. Nu bătea vântul, ca să îmi poarte mirosul spre el, așa că am rămas acolo un minut, cântărindu-l pe el și cântărindu-mi opțiunile. Era înalt, cu umerii largi și cu păr negru și creț, ca o statuie grecească. Ceva din felul în care se purta sugera o încredere de sine exacerbată și, din nu știu ce motiv, asta m-a enervat. Am înghițit un mârâit și am intrat pe ușă, ridicându-mă pe blatul din fața ei. Înălțimea îmi va oferi un ușor avantaj în caz că Jack devenea agresiv.

Se îndepărtă de frigider și trânti un braț de alimente pe masa din bucătărie, cu blat strălucitor. Timp de câteva minute lungi, l-am privit făcându-și un sendviș. A așezat cu grijă straturile de mezeluri și de brânzeturi, a uns pâinea cu maioneză și apoi a ridicat capul.

– Iisuse! a spus el.

– Salut, am zis eu.

– Ce vrei? Nu părea să-i fie teamă; nu eram suficient de masiv ca să îl sperii doar cu înfățișarea.

Nu știam cum să îi răspund. După ce îi auzisem conversația cu Isabel, voiam să știu altceva.

– Deci ce crezi că te va vindeca?

Acum, părea că îi e teamă. Doar pentru o secundă, apoi teama a dispărut pierdută în poziția încrezătoare a bărbiei.

— Despre ce vorbești?

— Crezi că ai găsit un tratament. De ce ai crede asta?

— Bine, tipule. Cine ești?

Chiar nu-l agream. Nu știu de ce; pur și simplu, o simțeam instinctiv și nu-mi plăcea. Dacă nu aș fi crezut că e un pericol pentru Grace, pentru Olivia și pentru Isabel, i-aș fi spus să se ducă naibii și l-aș fi lăsat acolo. Dar antipatia mea îmi ușura misiunea de a-l înfrunta. Îmi era mai ușor să joc rolul tipului care are toate răspunsurile.

— Cineva ca tine. Cineva care a fost mușcat. Părea pe punctul de a protesta, și eu am ridicat mâna să-l opresc. Dacă te gândești să spui ceva de genul „Ai greșit persoana”, nu te obosi. Te-am văzut ca lup. Așa că spune-mi doar de ce crezi că ai găsit un mod de a opri transformarea.

— De ce aș avea încredere în tine?

— Pentru că, spre deosebire de tatăl tău, eu nu împăiez animale și nu le expun în holul casei. Și pentru că nu vreau să apari la școală și pe treptele oamenilor și să expui haita. Încercăm să supraviețuim cu rahatul ăsta în viața noastră. Nu avem nevoie de un golan plin de bani și încrezut ca tine care să ne dea de gol în fața tuturor, ca să vină după aceea oamenii după noi cu furcile.

Jack a mârâit. Era un sunet prea animalic pentru gustul meu și gândul mi s-a confirmat când l-am văzut tremurând ușor. Încă mai era instabil – se putea transforma oricând.

— Nu trebuie să îmi mai fac griji cu privire la asta. O să mă vindec, așa că poți să pleci dracului de aici și să mă lași în pace. Se retrase către bufetul din spatele lui.

Am sărit jos de unde stăteam.

— Jack, nu există niciun tratament.

— Te înșeli, se răsti el. Există un alt lup care s-a vindecat.

Se dădea cu spatele spre suportul de cuțite. Ar fi trebuit să fug

spre ușă, dar cuvintele lui m-au oprit în loc.

— Poftim?

— Da, mi-a luat o grămadă de timp, dar mi-am dat seama. E o fată la școală care a fost mușcată și s-a vindecat. Grace. Știu că ea are leacul. Și o să mi-l spună repejor.

Am rostit tremurat:

— Nu te apropia de ea.

Jack a rânjit către mine sau poate s-a strâmbat. Mâna îi era pe blat, pipăind către cuțite, și nările îi fluturară, inspirând mirosul vag de lup pe care frigul îl trezea pe pielea mea. Spuse:

— De te? Tu nu vrei să știi? Sau te-a vindecat deja?

— *Nu există niciun tratament.* Ea nu știe nimic.

Uram cât de multe dezvăluia vocea mea; sentimentele mele pentru Grace îmi păreau periculos de transparente.

— Nu știi asta, omule, zise Jack. Se întinse către un cuțit, dar mâna îi tremura prea tare ca să apuce mânerul din prima încercare. Acum, pleacă de aici.

Dar nu m-am mișcat. Nu mă puteam gândi la nimic mai grav de atât – ca Jack să îi ceară lui Grace un tratament. Cu el tremurând, instabil, violent; și ea incapabilă să îi ofere răspunsurile pe care le voia.

Jack reuși să apuce mânerul unui cuțit fioros, cu marginea zimțată care se reflecta în alb-negrul bucătăriei într-o duzină de direcții diferite. Tremura atât de tare că abia putea îndrepta lama spre mine.

— Ți-am spus să ieși.

Instinctele mele mă îndemneau să sar pe el ca și cum aș sări pe un alt lup, să îi urlu peste gât și să-l fac să se supună. Să îl fac să îmi promită că o să stea departe de ea. Dar nu așa funcționa când erai om, când adversarul tău era mult mai puternic. M-am apropiat de el, cu ochii fixați în ochii lui, în loc să mă uit la cuțit, și am încercat o altă tactică.

— Jack. Te rog. Ea nu are răspunsul, dar eu îți pot ușura viața.

— Nu te apropia de mine.

Jack făcu și el un pas spre mine, apoi înapoi, înainte să cadă într-un genunchi. Cuțitul căzu pe dalele de gresie; am tresărit înainte să aterizeze jos, dar zgomotul a fost surprinzător de înăbușit. Jack nu a scos aproape niciun sunet când a urmat cuțitul pe podea.

Degetele îi erau gheare, îndoindu-se și dezdoindu-se pe pătratele albe și negre. Spunea ceva, dar nu se înțelegea nimic. În minte mi s-au format versuri. Trebuiau să fie pentru el, dar de fapt erau despre mine. „Lumi de cuvinte irosite pe cei vii / Îmi ocup locul alături de morții nemorți / Jefuit de vocea pe care o pierd mereu / Mii de cuvinte în groaza asta cumplită.“

M-am ghemuit lângă el, împingând cuțitul de lângă corpul lui ca să nu se rănească. Nu avea rost să îl mai întreb ceva acum. Am oftat și l-am ascultat mârâind, scâncind și urlând. Eram egali acum, eu și cu Jack. Cu toate privilegiile și părul lui frumos, și umerii încrezători, nu era mai bun decât mine.

Jack schelălăi.

— Ar trebui să fii mulțumit, i-am spus lupului care gâfâia. De data asta, n-ai vomat.

Jack m-a privit cu ochii căprui, un lung moment, fără să clipească, înainte să sară și să țâșnească spre ușă.

Voiam să plec, dar nu aveam de ales. Orice posibilitate de a-l lăsa în plata Domnului dispăruse când menționase numele lui Grace.

Am sărit după el. Ne-am împleticit prin casă, el alunecând cu ghearele pe podeaua din lemn masiv, și eu cu pantofii scârțâind după el. Am intrat în sala cu animalele împăiate imediat după el; duhoarea pieilor moarte mi-a umplut nările. Jack avea două avantaje: cunoștea casa și era lup. Am mizat pe faptul că o să folosească împrejurimile cunoscute ca să se ascundă, în loc să se bazeze pe forța lui animalică necunoscută.

Am mizat greșit.

Patruzeci și opt

Grace

9° C

Sam nu mai întârziase niciodată. Întotdeauna mă aștepta în mașină când ieșeam de la ore, așa că niciodată nu a trebuit să mă întreb unde e sau ce să fac în timp ce aștept.

Dar astăzi, am așteptat.

Astăzi, am așteptat până când elevii s-au urcat în autobuze. Am așteptat până când cei rămași în urmă s-au îndreptat spre mașinile lor și au dispărut câte unul sau câte doi. Am așteptat până când profesorii au ieșit din școală și s-au urcat în mașinile lor. M-am gândit să îmi scot temele. M-am gândit la soarele care se târa spre linia orizontului și m-am întrebat cât de frig era la umbră.

— Ți-a întârziat mașina, Grace? m-a întrebat cu amabilitate domnul Rink în drum spre ieșire. Își schimbase cămașa și mirosea vag a apă de colonie.

Probabil păream pierdută, așezata cum eram pe marginea de cărămidă a micii zone verzi din fața școlii, cu rucsacul în poală.

— Un pic.

— Vrei să sun pe cineva?

Cu colțul ochiului, am văzut Broncoul intrând în parcare și am oftat ușurată. I-am zâmbit domnului Rink.

— Nu. Tocmai a venit.

— Ce bine, spuse el. Se pare că o să se facă foarte frig mai târziu. O să ningă!

— Uraa, am spus ironică, și el a râs, și mi-a făcut cu mâna în timp ce se ducea spre mașina lui. Mi-am pus rucsacul pe umăr și m-am

grăbit spre Bronco. Am deschis ușa pasagerului și am sărit înăuntru.

Abia la o secundă după ce am închis ușa, mi-am dat seama că nu era mirosul care trebuia. Am ridicat ochii către șofer și mi-am încrucișat brațele la piept, tremurând.

— Unde e Sam?

— Te referi la tipul care ar fi trebuit să stea aici, spuse Jack.

Deși îi văzusem ochii ițindu-se din trupul unui lup, deși o auzisem pe Isabel spunând că îl văzuse, deși știuserăm cu toții de săptămâni întregi că e în viață, nu eram pregătită să îl văd pe Jack în carne și oase. Părul lui creț, mai lung decât ultima oară când îl zărisem pe coridoarele de la școală, ochii lui căprui – pătrunzători, mâinile – încleștate pe volan. Adevărat. Viu. Inima îmi bubuia în piept.

Jack se uită la drum în vreme ce ieșea din parcare. Mi-am imaginat că se gândea că nu voi încerca să fug dacă mașina e în mișcare, dar nu trebuia să își facă griji. Eram împietrită de necunoscut: unde era Sam?

— Da, mă refer la tipul care trebuia să stea acolo. Cuvintele mi-au ieșit ca un mârâit. Unde e?

Jack a privit către mine; era nervos, tremura. Care era cuvântul pe care Sam îl folosisese ca să descrie lupii noi? Instabili?

— Nu încerc să fiu personajul negativ aici, Grace. Dar am nevoie de răspunsuri, și repede sau o să devin negativ foarte curând.

— Conduci ca un tâmpit. Dacă nu vrei să te tragă poliția pe dreapta, mai bine am încetini. Unde mergem?

— Nu știu. Tu să-mi spui. Vreau să știu cum să opresc asta și vreau să știu *acum*, pentru că devine din ce în ce mai rău.

Nu știam dacă se referă că devine mai rău pe măsură ce se răcește vremea sau mai rău în secunda asta.

— Nu îți spun nimic până nu mă duci la Sam. Jack nu răspunse. Am spus: Nu glumesc. Unde e?

Jack își smuci capul spre mine.

— Nu cred că înțelegi. Eu sunt cel care conduce și eu știu unde e și

eu pot să-ți *smulg capul de pe umeri* dacă mă transform, așa că mi se pare că tu ar trebui să faci pe tine de frică și să-mi spui ce vreau să știu.

Palmele îi erau încleștate pe volan, și brațele încordate îi tremurau. Doamne, urma să se transforme în curând. Trebuia să mă gândesc la ceva, să îl scot de pe drum.

— Ce vrei să știi?

— Cum să opresc asta. Știi că tu cunoști un tratament. Știi că ai fost mușcată.

— Jack, eu nu știu cum să opresc transformarea. Nu te pot vindeca.

— Mda, m-am gândit că o să spui asta. De aia am mușcat-o pe prietena aia tâmpită a ta. Pentru că, dacă nu vei lupta să mă vindeci pe mine, știu că o să faci pentru ea. Trebuia doar să mă asigur că o să se transforme cu adevărat.

Însemnătatea vorbelor lui mi-a tăiat respirația; abia puteam să mai vorbesc.

— Ai mușcat-o pe Olivia?

— Ești tâmpită? Tocmai am spus asta. Așa că acum ai face bine să începi să vorbești, pentru că o să... *auuuu*. Gâtul lui Jack se smuci, răsucindu-se într-un mod ciudat. Simțurile mele de lup țipau „pericol teamă teroare furie“, emoțiile rostogolindu-se din el în valuri.

M-am întins și am dat căldura la maximum. Nu știam dacă va schimba ceva, dar nu strica să încerc.

— E vorba despre frig. Frigul te transformă în lup, și căldura te menține om. Vorbeam repede, încercând să îl împiedic să spună ceva. Încercând să îl împiedic să se înfurie și mai tare. E mai rău când ești mușcat prima oară. Te transformi tot timpul, dar devii mai stabil. O să fii om mai mult timp – o vară întregă... Brațele lui Jack se convulsionară din nou, și mașina ieși pe pietrișul de pe margine înainte să intre din nou pe șosea. Nu poți să conduci acum! Te rog. Nu o să fug sau ceva de genul asta... chiar vreau să te ajut, sincer.

Dar trebuie să mă duci la Sam.

— Taci din gură. Vocea lui Jack era aproape un urlet. Și cățeaua aia a spus că vrea să mă ajute. Am terminat-o cu asta. Mi-a spus că ai fost mușcată și că nu te-ai transformat. Te-am urmărit. Era frig. Nu te-ai transformat. Deci ce se întâmplă? Olivia mi-a spus că nu știe.

Pielea îmi ardea din pricina căldurii din mașină și a forței emoțiilor lui. De fiecare dată când spunea „Olivia“, parcă îmi dădea un pumn în stomac.

— Nu știe. Am fost mușcată, da, avea dreptate. Dar nu m-am transformat niciodată. Nu am un tratament. Pur și simplu, nu m-am transformat. Nu știu de ce, nimeni nu știe de ce. Te rog...

— *Nu mă mai minți.* Îmi era greu să îl înțeleg acum. Vreau adevărul *acum* sau o să pățești ceva.

Am închis ochii. Aveam impresia că mi-am pierdut echilibrul și toată lumea se rotește în jurul meu. Trebuia să fie ceva ce să îi spun ca să fie mai bine. Am deschis ochii.

— Bine. În regulă. Există un tratament. Dar nu e suficient pentru toată lumea, așa că nimeni n-a vrut să îți spună despre asta.

Am tresărit când a plesnit volanul cu degetele cu unghii negre. Ochiul minții mele respinse realitatea străină și vizualiza imaginea unei asistente medicale înțepând pielea lui Sam cu o seringă cu vaccinul antirabic.

— E un fel de vaccin, se injectează direct în vene. Dar e dureros. Ești sigur că îl vrei?

— *Asta mă doare, se răsti Jack.*

— Bine. Dacă te duc unde e, o să îmi spui unde e Sam?

— Mă rog! Spune-mi unde să merg. Martor mi-e Dumnezeu, Grace, dacă minți, te omor!

I-am dat indicații cum să ajungă acasă la Beck și m-am rugat să ajungă până acolo. Mi-am scos telefonul din rucsac.

Mașina șerpui iar când atenția lui Jack se concentrează asupra mea.

— Ce faci?

— Îl sun pe Beck. E tipul cu tratamentul. Trebuie să îi spun să nu

dea altcuiva ultima doză înainte să ajungem noi acolo. E în regulă?

— Ar fi bine să nu mă minți, pe bune...

— Uite. Țasta e numărul pe care îl formezi. Nu sun la poliție. Mi-am amintit numărul lui Beck; mă pricepeam mai bine la cifre decât la cuvinte. A început să sune. „Răspunde. Răspunde. Dă Doamne să fie asta decizia cea bună.“

— Alo?

Am recunoscut vocea.

— Bună, Beck, sunt Grace.

— Grace? Îmi pare rău, vocea ta îmi pare cunoscută, dar...

Am vorbit peste el.

— Mai ai din chestia aia? Tratamentul? Te rog, spune-mi că nu l-ai folosit tot.

Beck tăcu.

M-am prefăcut că a răspuns.

— Slavă Domnului. Uite ce e. Jack Culpeper mă ține ostatică în mașină. Îl ține și pe Sam undeva și nu-mi spune unde e până nu îi dăm vaccinul. Suntem la vreo zece minute distanță.

Beck spuse foarte încet.

— La dracu'.

Din nu știu ce motiv, asta mi-a făcut pieptul să se cutremure; a durat un moment să îmi dau seama că era un suspin înăbușit.

— Da. Deci o să fii acolo?

— Da. Sigur că da. Grace, mai ești acolo? Mă poate auzi?

— Nu.

— Fii încrezătoare, da? Încearcă să nu pari că ți-e teamă. Nu-l privi în ochi, dar fii categorică. O să te așteptăm acasă. Adu-l înăuntru. Nu pot să ies, că mă transform și ne ducem dracului cu toții.

— Ce spune? Întrebă Jack.

— Îmi spune pe ce ușă să intri când ajungi acolo. Ca să intri cât mai repede, să nu te transformi. Nu poate folosi tratamentul pe tine dacă ești lup.

— Ce fată bună, zise Beck.

Din nu știu ce motiv, blândețea neașteptată a lui Beck era greu de îndurat – mi-a adus lacrimi în ochi, pe când amenințările lui Jack n-o făcuseră.

— Ajungem imediat. Am trântit clapeta telefonului și m-am uitat la Jack. Nu fix în ochii lui, ci la obrazul lui. Trage direct pe alee și o să găsești ușa de la intrare descuiată.

— De unde știi că pot avea încredere în tine?

Am ridicat din umeri.

— Cum ai spus și tu. Știi unde e Sam. Nu o să ți se întâmple nimic, pentru că trebuie să aflăm unde e.

Patruzeci și nouă

Sam

4° C

Frigul mi se lipea de piele. Un întuneric ca sub pământ îmi apăsa ochii atât de dens, încât am clipit ca să nu-mi cuprindă irișii. Când am făcut asta, am văzut un dreptunghi de lumină cețoasă în fața mea: conturul unei uși. Fără să am alte forme drept reper, nu-mi puteam da seama dacă sunt disperat de aproape sau oribil de departe de ea. Mirosurile se aglomerau în jurul meu, prăfoase, organice, chimice. Îmi auzeam respirația puternică în urechi, așa că locul în care eram sigur era mic. Un șopron cu unelte? O pivniță?

La dracu'! Era *frig*. Nu suficient de frig să mă transform, nu încă. Dar urma să fie în curând. Eram întins pe jos – de ce eram întins pe jos? M-am împleticit să mă ridic și mi-am mușcat buzele cu putere, ca să nu icnesc cu voce tare. Ceva era în neregulă cu glezna mea. Am încercat-o din nou, cu atenție, ca un pui de căprioară care încearcă să se ridice în picioare, și a cedat sub mine. M-am prăbușit într-o parte, dând din brațe în căutarea unui sprijin. Am trecut cu palma peste un șir de instrumente ascuțite de tortură atârnate pe pereți. Nu aveam idee ce sunt – reci, metalice, murdare.

Pentru un moment, am rămas în patru labe, ascultându-mi respirația, simțind sânge în palme și gândindu-mă să renunț. Mă săturasem să mă lupt. Aveam impresia că mă lupt de săptămâni întregi.

În cele din urmă, m-am ridicat în picioare și am șchiopătat spre ușă, cu brațele întinse în fața mea ca să îmi protejez de alte surprize trupul expus. Un aer înghețat se strecura prin crăpătura ușii. Mi se

scurgea în trup ca apa. M-am întins spre clanță, dar nu am găsit altceva decât lemn aspru. O așchie mi-a intrat într-un deget și am înjurat foarte încet. Apoi, mi-am sprijinit umărul de ușă și am împins, gândindu-mă: „Te rog, deschide-te, dacă mai e dreptate pe lumea asta“.

Nimic.

Cincizeci

Grace

4° C

Mi-am apucat rucsacul.

— Aici e.

Mi se părea cumva aiurea ca locuința lui Beck să arate exact la fel ca atunci când Sam mă adusese să mă plimb prin pădurea aurie, pentru că împrejurările erau complet diferite, dar așa era. Singura diferență era SUV-ul masiv al lui Beck de pe alee.

Jack trăgea deja mașina la marginea drumului. Scoase cheile din contact și mă privi în ochi, precaut.

— Coboară după ce cobor eu.

Am făcut așa cum a spus, așteptând să vină pe partea cealaltă să deschidă portiera. Am alunecat din scaun și el m-a apucat strâns de braț. Umerii îi erau prea apropiați și gura îi stătea ușor deschisă – nici nu cred că a observat. Cred că ar fi trebuit să îmi fac griji că o să mă atace, dar nu mă puteam gândi decât că: „O să se transforme și nu vom afla unde e Sam, decât prea târziu“.

M-am rugat ca Sam să fie într-un loc cald, undeva departe de atingerea iernii.

— Grăbește-te, i-am spus, smucindu-mi brațul din strânsoarea lui Jack, aproape alergând către ușa de la intrare. Nu avem prea mult timp.

Jack încercă ușa de la intrare; era descuiată, așa cum ni se promisese, și m-a împins pe mine mai întâi după care a trântit ușa în spatele său. Am simțit miros de rozmarin în aer – cineva gătise și, din nu știu ce motiv, mi-am amintit povestioara lui Sam despre

fripturile gătite pentru Beck apoi am auzit un strigăt și un urlet din spatele meu.

Ambele sunete veniseră de la Jack. Acesta nu era chinul tăcut al lui Sam de a rămâne om, pe care îl mai văzusem. Acesta era violent, furios, zgomotos. Buzele lui Jack au format un urlet, apoi fața i s-a sfâșiat în forma unui bot, iar pielea și-a schimbat culoarea instantaneu. Se întinse spre mine ca și cum ar fi vrut să mă lovească, iar mâinile îi deveniri labe cu gheare tari și negre. Pielea i se umfla și strălucea pentru un moment înainte de fiecare transformare radicală, ca o placentă care acoperă un făt animalic, înfiorător.

M-am holbat la cămașa care atârna în jurul mijlocului lupului. Nu îmi puteam întoarce privirea. Era singurul detaliu care mă putea convinge că acest animal fusese cu adevărat Jack.

Acest Jack era la fel furios ca în mașină, dar acum mânia lui nu avea nicio direcție, niciun control uman. Buzele i se traseră înapoi, dezvelindu-i dinții, și formară un mârâit, dar nu se auzi niciun sunet.

— Înapoi!

Un bărbat intră în hol, surprinzător de agil având în vedere înălțimea, și alergă direct spre Jack. Jack, luat prin surprindere, se ghemui defensiv la podea, și bărbatul ateriza pe lup cu toată greutatea lui.

— Stai jos! se răsti bărbatul și am tresărit până să-mi dau seama că vorbea cu lupul. Stai jos! Asta e casa *mea*. Tu nu ești *nimic* aici. Avea palma strânsă în jurul botului lui Jack și îi țipa direct în față.

Jack șuieră prin fălcile încleștate, și Beck îi împinse capul la pământ. Beck ridică privirea spre mine și, cu toate că ținea un lup uriaș culcat la pământ, îmi vorbi pe un ton perfect calm.

— Grace? Mă poți ajuta?

Până atunci, stătusem perfect nemișcată, privind.

— Da.

— Apucă marginea covorului pe care stă. Va trebui să îl târâm în baie. E...

— Știu unde e.

— Bun. Hai să mergem. O să încerc să te ajut, dar trebuie să stau cu toată greutatea pe el.

L-am tras pe Jack împreună, pe hol, către baia în care îl forțasem pe Sam să intre în cadă. Beck, pe jumătate pe covor, pe jumătate lângă, s-a dus în spatele lui Jack și l-a împins în baie, iar eu am lovit covorul cu piciorul după el. Beck a sărit înapoi și a trântit ușa, încuind-o. Clanța fusese inversată astfel că încuietorea era pe dinafară, făcându-mă să mă întreb cât de des se mai întâmplaseră lucruri de genul acesta.

Beck a inspirat adânc, ceea ce părea puțin în comparație cu ceea ce se întâmplase, și m-a privit.

— Ești în regulă? Te-a mușcat?

Am dat din cap, nefericită.

— Oricum, nu mai contează. Cum o să îl mai găsim pe Sam acum?

Beck îmi făcu semn cu capul să îl urmez în bucătăria care mirosea a rozmarin. Am făcut asta și am ridicat capul cu prudență când am văzut o altă persoană stând la masă. Nu aș fi fost în stare să îl descriu altfel decât ca fiind *întunecat*, dacă m-ar fi întrebat cineva mai târziu. Era doar întunecat, nemișcat și tăcut și mirosea a lup. Avea cicatrici noi pe mâini; sigur era Paul. N-a spus nimic și nici Beck nu i-a zis nimic când s-a sprijinit de bufet și a ridicat un telefon mobil.

A format numărul și l-a pus pe speaker. M-a privit.

— Cât de supărat e pe mine? Și-a aruncat telefonul mobil?

— Nu cred. Eu nu știam numărul.

Beck se uita fix la telefon și l-am ascultat amândoi cum sună, încet și distant. „Te rog, răspunde.“ Inima îmi bătea necontrolat. M-am sprijinit de masa din bucătărie și m-am uitat la Beck, la forma pătrată a umerilor lui, la aspectul pătrășos al maxilarului său, la linia dreaptă a sprâncenelor. Totul la el părea sigur, cinstit, de nădejde. Voiam să am încredere în el. Voiam să cred că nimic rău nu se putea întâmpla, pentru că Beck nu se panica.

La celălalt capăt al liniei se auzi o pocnitură.

— Sam? Beck se aplecă mai aproape de telefon.

Vocea i se auzea cu întreruperi.

— Gra... ști?... tu?

— Sunt Beck. Unde ești?

— ... ack. Grace... Jack să... Singurul lucru pe care îl înțelegeam era neliniștea lui. Voiam să fiu acolo, oriunde era.

— Grace e aici, spuse Beck. Totul e sub control. Unde ești? Ești în siguranță?

— *Frig.*

Singurul cuvânt care s-a auzit cumplit de clar. M-am îndepărtat de masă. Nu reușeam să stau locului.

Vocea lui Beck era tot calmă.

— Nu te auzim foarte bine. Încearcă din nou. Spune-mi unde ești. Cât de limpede poți...

— Spune-i lui Grace... să o sune pe I... bel... într-o... magazie un... va. Am auzit... acum.

M-am întors la bufet și m-am aplecat peste masă.

— Vrei s-o sun pe Isabel? Ești într-o magazie pe proprietatea lor? Ea e acolo?

— ... da. Vocea lui Sam era fermă. Grace?

— Da?

— ... te iubesc.

— Nu spune asta, am zis. Te scoatem noi de-acolo.

— Grăbeș...

A închis.

Beck s-a uitat la mine, și în ochii lui am văzut toată îngrijorarea pe care vocea lui nu o dezvăluia.

— Cine-i Isabel?

— Sora lui Jack. Parcă a durat o veșnicie până mi-am scos rucsacul și am recuperat telefonul mobil din unul dintre buzunare. Sam trebuie să fie închis undeva pe proprietatea lor. Într-o magazie sau ceva de genul ăsta. Dacă o prind pe Isabel la telefon, poate îl găsește ea. Dacă nu, plec chiar acum.

Paul privi pe fereastră la soarele care apunea și știam că se gândește la faptul că nu am suficient timp să ajung la familia Culpeper până să scadă temperatura. Nu avea rost să mă gândesc la asta. Am găsit numărul lui Isabel de când mă sunase și am apăsat pe APELEAZĂ:

A sunat de două ori.

— Mda.

— Isabel, sunt Grace.

— Nu sunt tâmpită. Ți-am văzut numărul.

Îmi venea să bag mâna în telefon s-o strâng de gât.

— Isabel, Jack l-a încuiat pe Sam undeva pe lângă casa ta. I-am întrerupt începutul de întrebare. Nu știi de ce. Dar Sam o să se transforme dacă se face mai frig și, oriunde e, e închis. Te rog, spune-mi că ești acasă.

— Mda. Tocmai am intrat. N-am auzit gălăgie sau ceva.

— Aveți vreo magazie sau ceva asemănător?

Isabel scoase un zgomot iritat.

— Avem șase clădiri auxiliare.

— Trebuie să fie în una dintre ele. A sunat dintr-o magazie. Dacă soarele trece în spatele copacilor, o să se facă frig în două secunde.

— M-am prins! se răsti Isabel. Se auziră niște foșnete. Îmi trag haina pe mine. Ies acum. Mă auzi? Sunt afară. Îmi îngheață fundul ca naiba de dragul tău. Merg prin curte. Merg pe partea de iarbă pe care se pișa câinele meu înainte ca nenorocitul de frate-miu să-l mănânce.

Paul zâmbi vag.

— Poți să te grăbești? am rugat-o.

— Alerg spre prima clădire. Îl strig pe nume. Sam! Sam! Ești acolo? Nu aud nimic. Dacă s-a transformat în lup în una dintre magaziiile astea și îi dau drumul, și el îmi smulge fața, îi pun pe ai mei să te dea în judecată.

Am auzit un trosnet slab.

— La naiba! Ușa asta e blocată. Încă un trosnet. Sam? Băiatule-

lup? Nimic în șopronul cu mașina de tuns gazonul. Și unde e Jack, dacă tot a făcut asta?

— E aici. E bine. Auzi ceva?

— Mă îndoiesc că e bine. Și e scrântit de-a binelea, Grace. La cap, vreau să spun. Și nu, ți-aș fi spus dacă auzeam ceva. Mă duc la următoarea.

Paul își puse dosul palmei pe sticla ferestrei de deasupra chiuvetei și tresări. Avea dreptate. Se facea prea frig.

— Sună-l înapoi pe Sam, l-am implorat pe Beck. Spune-i să strige ca Isabel să-l audă.

Beck își ridică telefonul, apăsă un buton și apoi îl duse la ureche.

Isabel părea fără suflare.

— Sam! Ești acolo? Tipule? Urmă un scârțâit abia auzit când se deschise ușa. O pauză. Dacă nu s-a transformat într-o bicicletă, atunci nu e nici aici.

— Câte sunt? Voiam să fiu eu acasă la familia Culpeper, în locul lui Isabel. Eu aș fi mai rapidă decât ea. Aș țipa până mi-aș da plămânii afară ca să-l găsesc.

— Ți-am spus. Încă patru. Doar două mai apropiate. Celelalte sunt în câmpul din spatele casei. Sunt hambare.

— Trebuie să fie în unul dintre cele apropiate. A spus că e o magazie. L-am privit pe Beck care încă mai avea telefonul la ureche. Se uită și el la mine, scuturând din cap. Nu răspundea. „Sam, de ce nu răspunzi la telefon?”

— Sunt la magazia cu unelte de grădinărit. Sam! Sam, sunt Isabel, dacă ești lup acolo, nu-mi smulge fața. O auzeam gâfâind în telefon. Ușa e blocată, la fel ca cealaltă. O lovesc cu pantoful meu scump, și asta mă scoate din sărite.

Beck trânti telefonul pe bufet și se întoarse cu spatele la mine și la Paul. Își împleti brațele la ceafa. Aceeași mișcare ca a lui Sam. Mă înțepă sufletul.

— Am deschis-o. Pute. Sunt tot felul de rahaturi pe aici. Nu e nimic... vai. Se întrerupse și respirația i se auzi prin telefon mai

gâfâită decât înainte.

— Ce e? Ce e?

— Stai o secundă – taci îmi scot haina. E aici, bine? Sam. Sam, uită-te la mine! Sam, am spus să te uiți la mine, ticălosule, nu te transformi în lup acum. Să nu îndrăznești să îi faci asta.

M-am prăbușit încet la pământ, lipind telefonul și mai tare de ureche. Fața lui Paul nu se schimbă; mă privi doar, nemișcat, tăcut, întunecat, lup.

Am auzit o izbitură și o înjurătură șoptită, apoi vântul în receptor.

— Îl duc înăuntru. Slavă Domnului că părinții mei nu sunt acasă în seara asta. Te sun în câteva minute. Am nevoie de ambele mâini acum.

Telefonul amuți în mâinile mele. Am ridicat privirea spre Paul, care încă mă mai privea, întrebându-mă ce ar trebui să îi spun, dar simțeam că el știe deja.

Cincizeci și unu

Grace

3° C

Lapovița dansa pe parbrizul meu când am întors spre alea casei Culpeper și pini păreau să înghită lumina farurilor. Casa imensă era aproape invizibilă în întuneric, cu excepția unor lumini care străluceau la o fereastră de la parter. Am îndreptat Broncoul spre ele ca și cum aș fi condus o navă către luminile de la țărm și am parcat lângă SUV-ul alb al lui Isabel. Nu mai erau alte mașini.

Am apucat haina groasă pe care o adusesem pentru Sam și am coborât. Isabel m-a întâmpinat la ușa din spate și m-a condus printr-o cameră de trecere plină de cizme, lese de câine și coarne de cerb, și care mirosea a fum. Mirosul de fum s-a întetit când am ieșit din camera de trecere și am ajuns în bucătăria frumoasă și elegantă. Un sendviș nemâncat stătea abandonat pe bufetul din bucătărie.

Isabel îmi spuse:

— E în sufragerie, lângă foc. A terminat de vomat fix înainte să ajungi tu aici. A vomat pe tot covorul. Dar e în regulă, pentru că îmi *place* ca părinții mei să fie supărați pe mine. Nu are rost să întrerupem un tipar constant.

— Mulțumesc! am rostit, mult mai recunoscătoare decât puteam să exprim în cuvinte. Am urmat mirosul de fum către sufragerie. Din fericire pentru Isabel și abilitățile ei inexistente de a face focul, mai tot fumul se dusese în sus, spre tavanul înalt al casei. Sam era ghemuit lângă foc, cu o pătură groasă în jurul umerilor. Lângă el se afla o cană neatinsă, cu ceva încă aburind în ea.

M-am grăbit spre el, tresărind datorită căldurii focului, și m-am

oprit când l-am mirosit: aspru, sălbatic. Un miros dureros de cunoscut, pe care îl iubeam atât de mult, dar pe care nu voiam să îl simt acum. Dar fața pe care a întors-o către mine era umană, așa că m-am ghemuit lângă el și l-am sărutat. Sam m-a atins cu grijă, de parcă ne-am fi putut sparge, și m-a cuprins în brațe, punându-și capul pe umărul meu. L-am simțit tremurând din când în când, în ciuda focului micuț, plin de fum, care era suficient de fierbinte ca să îmi ardă umărul aflat cel mai aproape de el.

Voiam să zică ceva. Liniștea asta mortală mă înspăimânta. M-am tras de lângă el și mi-am trecut degetele prin părul lui timp de un minut înainte să spun ceea ce trebuia spus.

— Nu ești OK, nu-i așa?

— E ca într-un carusel, spuse Sam încet. Urc, urc și urc către iarnă și, dacă nu ajung în vârf, mai pot aluneca înapoi.

M-am uitat în altă parte, către foc, privindu-i centrul, cea mai fierbinte parte, până când culorile și lumina și-au pierdut sensul, arzându-mi vederea cu scânteile albe mișcătoare.

— Și acum ai ajuns în vârf.

— Cred că da. Sper că nu. Dar, Doamne... mă simt ca naiba. Îmi luă mâna cu degetele reci.

Nu puteam suporta liniștea.

— Beck a vrut și el să vină. Dar nu putea ieși din casă.

Sam a înghițit în sec, suficient de tare să îl aud. M-am întrebat dacă i se făcea rău din nou.

— N-o să-l mai văd niciodată. Asta e ultimul lui an. M-am gândit că am dreptate să fiu supărat pe el, dar acum mi se pare o prostie. Pur și simplu, nu pot – nu pot să accept asta.

Nu știam dacă se referă la acceptarea a ceea ce îl făcuse să fie furios pe Beck sau la caruselul în care era. Am continuat să privesc îndelung focul. Atât de fierbinte. O vară micuță, de sine-stătătoare și furioasă. Dacă aș putea să bag asta în Sam, să-l țin la căldură pentru totdeauna. Eram conștientă că Isabel stă în prag, dar părea așa departe.

— Mă tot întreb de ce nu m-am transformat, am spus încet. Dacă m-am născut imună sau ceva asemănător. Dar nu e asta, știi? Pentru că am avut gripa aia. Și pentru că nu sunt chiar... normală. Pot miroși mai bine și auzi mai bine. M-am oprit, încercând să îmi adun gândurile. Și cred că a fost vina tatălui meu. Cred că s-a întâmplat când m-a uitat în mașină. Am făcut o febră atât de mare, că doctorii au spus că ar fi trebuit să mor, ții minte? Dar nu am murit. Am supraviețuit. Și nu m-am transformat în lup.

Sam mă privi cu ochii triști.

— Probabil ai dreptate.

— Dar vezi, poate fi un tratament, nu? Să te facem foarte fierbinte?

Sam scutură din cap. Era foarte palid.

— Nu cred, îngerul meu. Cât de fierbinte era apa din cada în care m-ai băgat? Și Ulrik – a încercat să se ducă în Texas în anul acela – sunt treizeci și nouă, patruzeci de grade acolo. E tot lup. Dacă asta te-a vindecat, s-a întâmplat pentru că erai mică și ai avut o febră extremă care te-a ars din interior spre exterior.

— Poți să induci cuiva febra, am spus brusc. Dar, imediat ce am spus asta, am dat din cap. Dar nu cred că sunt medicamente care să îți crească temperatura.

— E posibil, zise Isabel din ușă. M-am uitat la ea. Se sprijinea de cadrul ușii, cu brațele încrucișate la piept, cu mânecile puloverului murdare de la ce trebuise să facă pentru a-l scoate pe Sam din magazie. Mama lucrează la o clinică socială de două ori pe săptămână și am auzit-o vorbind despre un tip care a avut febră patruzeci și unu de grade. Avea meningită.

— Ce i s-a întâmplat? am întrebat-o. Sam mi-a dat drumul la mână și a întors capul.

— A murit. Isabel ridică din umeri. Dar poate că un vâcolac n-ar muri. Poate că de asta n-ai murit când erai copil, pentru că ai fost mușcată chiar înainte ca tâmpitul de taică-tu să te lase în mașină să te coci.

Lângă mine, Sam s-a ridicat în picioare și a început să tușească.

— Nu pe afurisitul de covor! spuse Isabel.

Am sărit în picioare când Sam și-a sprijinit mâinile pe genunchi și a dat să vomite, numai că nu ieșea nimic. S-a întors spre mine, tremurând, și ceva ce am văzut în ochii lui mi-a făcut stomacul să mi se prăbușească.

Încăperea duhnea a lup. Pentru un moment amețitor, eram doar eu și Sam, eu cu fața îngropată în blana lui, la o mie de kilometri distanță de aici.

Sam își închise ochii strâns o secundă și, când îi deschise, îmi spuse:

— Îmi pare rău. Grace – știu că te rog un lucru îngrozitor. Dar am putea merge acasă la Beck? Trebuie să îl văd din nou dacă acesta e... Se opri.

Dar știam ce fusese pe punctul de a spune. Sfârșitul.

Cincizeci și doi

Grace

1° C

Întotdeauna m-a deranjat să conduc în noapțile înnorate. Parcă perdeaua joasă de nori nu acoperea doar lumina lunii, ci jefuia și farurile de orice putere, absorbindu-le lumina din secunda în care aceasta lovea aerul. Acum, cu Sam, mă simțeam de parcă mergeam printr-un tunel negru care devine din ce în ce mai îngust. Lapovița izbea parbrizul; țineam volanul strâns cu ambele mâini în timp ce cauciucurile mașinii derapau pe șoseaua alunecoasă.

Căldura era la maximum și voiam să cred că Sam arată un pic mai bine. Isabel îi turnase cafeaua într-un termos, și eu îl forțasem s-o bea în timp ce conduceam, în ciuda greții. Mi se părea că îl ajută mai mult decât sursele externe de căldură. Am considerat asta ca un argument în plus în favoarea noii teorii despre căldura internă.

— Mă gândesc tot mai mult la teoria ta, spuse Sam, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Are sens. Dar ar trebui să pui mâna pe ceva care să inducă febra – ca meningita, cum a zis Isabel – și mă gândesc că asta o și fie neplăcut.

— În afară de febra în sine, vrei să spui?

— Mda. În afară de asta. Periculos de neplăcut. Mai ales având în vedere faptul că nu poți face teste pe animale înainte, ca să vezi dacă funcționează.

Sam privi repede spre mine, să vadă dacă am înțeles gluma.

— Nu prea e amuzant.

— E mai bine decât deloc.

— Așa e.

Sam se întinse și îmi atinse obrazul.

— Dar aș fi dispus să încerc. Pentru tine. Ca să rămân cu tine.

O spuse atât de simplu, atât de sincer, că mi-a luat un moment ca să înțeleg adevăratul sens al frazei. Voiam să zic ceva, dar parcă nu mai aveam aer.

— Nu vreau să mai fac asta, Grace. Nu mai e suficient să te privesc din pădure, nu acum, că am fost cu tine – pe bune. Nu mai pot să privesc și atât. Aș risca orice s-ar putea întâmpla...

— Moartea...

— Da, *moartea*... decât să văd cum dispare tot ce-am avut noi. Nu pot să fac asta, Grace. Vreau să încerc. Doar că... Cred că trebuie să fiu om ca să am o șansă. Nu cred că poți omori lupul *cât timp* ești lup.

Tremuram. Nu pentru că era frig, ci pentru că părea posibil. Oribil, mortal, cumplit – posibil. Și voiam asta. Voiam să nu trebuiască niciodată să renunț la senzația degetelor lui pe obrazul meu sau la sunetul trist al vocii lui. Ar fi trebuit să îi spun „Nu, nu merită”, dar asta ar fi fost o minciună atât de gogonată că n-am putut s-o rostesc.

— Grace, zise Sam, brusc. Dacă mă vrei.

— Poftim? am întrebat și apoi mi-am dat seama ce spusese. Mi se părea imposibil că trebuise să întrebe. Nu puteam fi chiar atât de greu de citit. Apoi, mi-am dat seama – proasta, înecata de mine – că voia s-o audă. El îmi spusese tot timpul ce simte, iar eu fusesem doar... stoică. Nu cred că îi spusese vreodată.

— Sigur că da. Sam, te iubesc, știi că te iubesc. Te iubesc de ani de zile. *Știi* asta.

Sam își cuprinse trupul cu brațele.

— Știu. Dar voiam să te aud spunând-o.

Se întinse către mâna mea înainte să își dea seama că n-o pot lua de pe volan; în schimb, făcu un nod din părul meu în jurul degetelor lui își odihni vârfurile degetelor pe gâtul meu. Mi-am imaginat că pot simți pulsul meu și pulsul lui sincronizându-se prin atingerea aceea mărunță. „Aș putea trăi asta pentru totdeauna.”

Sam se lăsă înapoi în scaun, arătând obosit, și își sprijini obrazul de umăr, ca să mă poată privi în timp ce se juca cu părul meu. Începu să fredoneze un cântec, apoi, după câteva note, murmurat, încet, pe jumătate cântat, pe jumătate rostit, incredibil de blând. N-am înțeles toate cuvintele, dar era despre iubita lui de vară. Despre mine. Poate iubita lui pentru totdeauna. Ochii lui galbeni erau pe jumătate acoperiți de pleoape în vreme ce cânta și, în acel moment glorios, izolați în mijlocul unui peisaj acoperit de gheață, ca o bulă de căldură vărată, puteam vedea cum viața mi se așterne dinainte.

Mașina se smuci violent și, o secundă mai târziu, am văzut căprioara rostogolindu-se peste capotă. O crăpătură se lărgi pe parbriz, explodând într-o mie de fisuri de forma unor pânze de păianjen. Am apăsat pe frână, însă nu s-a întâmplat nimic. Nu funcționa.

— *Întoarce*, îmi zise Sam sau poate mi l-am imaginat spunându-mi asta, dar, când am întors de volan, mașina a continuat să meargă drept, derapând, derapând, derapând. Mi-am amintit în străfundul creierului cum tata mă sfătuisese: „Trage de volan când derapezi” și am făcut asta, dar era prea târziu.

S-a auzit un sunet ca de os rupt și apoi, pe mașină și *în* mașină, aveam o căprioară moartă și peste tot era sticlă, și, Doamne, un copac căzuse peste capotă, și pe încheieturile degetelor aveam sânge de la sticlă, și tremuram, și Sam se uita la mine cu o privire pe chip de parcă spunea: „O, nu”, și atunci mi-am dat seama că mașina nu mai merge și aerul rece pătrunde prin gaura zimțată din parbriz.

Am irosit un moment uitându-mă la el. Apoi, am încercat motorul, care n-a răspuns când am întors cheia în contact.

Am zis:

— O să sunăm la Salvare. O să vină să ne ia.

Gura lui Sam făcu o linie tristă și dădu din cap, de parcă asta chiar ar putea funcționa. Am format numărul și am raportat accidentul, vorbind repede, încercând să ghicesc pe unde suntem, și apoi mi-am scos haina, cu atenție, să nu trag mânecile peste încheieturile mele

pline de sânge, și am aruncat-o peste Sam. El rămase nemișcat și tăcut în timp ce eu am apucat o pătură de pe locul din spate și am aruncat-o peste el, și apoi m-am tras pe scaun și m-am sprijinit de el, sperând să îi mai împrumut din căldura corpului meu.

— Sună-l pe Beck, te rog! spuse Sam, și așa am făcut. Am pus telefonul pe speaker și l-am așezat pe bord.

— Grace? Vocea lui Beck.

— Beck, zise Sam. Eu sunt.

Urmă o pauză, apoi:

— Sam, eu...

— Nu mai am timp, spuse Sam. Am lovit o căprioară. Am făcut accident.

— Doamne Sfinte! Unde sunteți? Mașina mai merge?

— Suntem prea departe. Am sunat la Salvare. Motorul e mort. Sam îi dădu lui Beck o clipă să își dea seama la ce se referă. Beck, îmi pare rău că n-am venit pe la tine. Sunt atâtea lucruri pe care trebuie să ți le spun...

— Nu, ascultă-mă tu mai întâi, Sam. Puștii ăia. E necesar să știi că i-am recrutat. Știau. Au știut de la început. Nu le-am făcut asta împotriva voinței lor. Nu cum ți-am făcut ție. Îmi pare atât de rău, Sam. Niciodată n-a încetat să îmi pară rău.

Pentru mine, nu avea sens ce spunea Beck, dar, evident, pentru Sam da. Ochii îi erau prea luminoși și a clipit.

— Nu regret. Te iubesc, Beck.

— Și eu te iubesc, Sam. Ești cel mai bun dintre noi și nimic nu poate schimba asta.

Sam tremură, primul semn că frigul își făcea efectul asupra lui.

— Trebuie să închid, spuse el. Nu mai e timp.

— La revedere, Sam.

— Pa, Beck.

Sam îmi făcu semn cu capul și am apăsat pe butonul TERMINĂ CONVORBIREA.

Timp de o secundă, rămase nemișcat, clipind. Apoi, se scutură de

toate păturile și hainele ca să își elibereze brațele și le petrecu în jurul meu cât de strâns putu. L-am simții tremurând, tremurând lângă mine când și-a îngropat fața în părul meu.

Am spus, inutil:

— Sam, nu pleca.

Sam îmi cuprinse fața în palme și mă privi în ochi. Ochii lui erau galbeni, triști, de lup, ai mei.

— Ochii rămân la fel. Ține minte asta când te uiți la mine. Ține minte că sunt eu. Te rog.

„Te rog, nu pleca.“

Sam îmi dădu drumul și își întinse brațele, apucând bordul cu o mână și spătarul scaunului cu cealaltă. Își aplecă ușor capul și i-am privit umerii convulsionându-se și tremurând, am privit agonia tăcută a transformării, până la acel scâncet moale, cumplit, când s-a pierdut pe sine însuși.

Cincizeci și trei

Sam

1° C

„mă prăbușesc în acest vid tremurător,
întind mâna către tine,
mă pierd în fața regretului rece.
dragostea asta fragilă
e un mod
de a spune
la revedere.“

Cincizeci și patru

Grace

0° C

Când a sosit ambulanța, eram ghemuită pe scaunul pasagerului într-un morman de haine, cu mâinile apăsate pe față.

— Domnișoară, vă simțiți bine?

N-am răspuns, doar mi-am pus mâinile în poală și m-am uitat la degetele acoperite cu lacrimi însângerate.

— Domnișoară, sunteți singură?

Am dat din cap că da.

Cincizeci și cinci

Sam

0° C

Am privit-o, așa cum o privisem întotdeauna.

Gândurile erau alunecoase și trecătoare, mirosuri vagi într-un vânt rece, prea departe ca să le simt.

Stătea la marginea pădurii, lângă leagăn, făcută ghem, până când frigul o scutura bine, și tot nu se mișca. O vreme, n-am știut ce face.

Am privit-o. O parte din mine voia cu disperare să se ducă la ea, deși instinctul îmi dicta altceva. Dorința aceasta a stârnit un gând care a iscat o amintire cu o pădure aurie, cu zilele plutind și căzând în jurul meu, cu zilele nemișcate și boțite pe pământ.

Dar apoi, mi-am dat seama ce făcea acolo, ghemuită, tremurând în frigul cumplit. Aștepta, aștepta ca frigul s-o scuture în altă formă. Poate că mirosul acela necunoscut pe care îl adulmecasem era speranța.

Aștepta să se transforme și eu așteptam să se transforme, și amândoi doream ceea ce nu puteam avea.

În cele din urmă, noaptea s-a târât peste curte, lungind umbrele, trăgându-le din pădure până când au acoperit toată lumea.

Am privit-o.

S-a deschis ușa. M-am adâncit și mai tare în întuneric. Din casă a ieșit un bărbat care a tras-o pe față de pe jos. Lumina din casă strălucea pe dârele înghețate de pe obraji ei.

Am privit-o. Gândurile, distante, dispărură în absența ei. După ce a intrat în casă, am rămas numai cu atât: dorul.

Cincizeci și șase

Grace

1° C

Urletele lor erau cel mai greu de îndurat Pe cât de cumplite erau zilele, pe atât de groaznice erau nopțile; zilele erau doar pregătiri apatice ca să rezist cumva încă o noapte populată de vocile lor. Stăteam în pat și îi îmbrățișam perna până n-a mai rămas nimic din mirosul lui în ea. Am dormit în fotoliul din biroul tatălui meu până când a împrumutat forma mea, în loc de a lui. Am mers desculță prin casă cu o durere profundă pe care n-o puteam împărtăși cu nimeni.

Singura persoană cu care puteam vorbi era Olivia, dar nu puteam da de ea la telefon, iar mașina mea – mașina la care nici nu mă puteam gândi – era inutilă și stricată.

Așa că eram doar eu în casă, și orele se întindeau înaintea mea și copacii se întindeau neschimbați, desfrunziți în pădurea Boundary, care se vedea de la fereastra mea.

Seara în care l-am auzit urlând a fost cea mai grea. Ceilalți au început primii, așa cum făcuseră în ultimele trei nopți. M-am cufundat în fotoliul din biroul tatălui meu, mi-am îngropat fața în ultimul tricou pe care îl mai aveam și care mirosea a Sam și m-am prefăcut că ascult o înregistrare cu urletele lupilor, nu niște lupi adevărați. Nu oameni adevărați. Și atunci, pentru prima oară de la accident, i-am auzit urletul alăturându-se celorlalți.

Mi-a sfâșiat inima, pentru că i-am auzit vocea. Lupii urlau încet în spatele lui, într-o armonie amară, dar eu nu-l auzeam decât pe Sam. Urletul lui tremură, se ridică, se prăbuși de chin.

Am ascultat mult timp. M-am rugat să înceteze, să mă lase în pace, dar, în același timp, îmi era disperat de teamă că se vor opri. Cu mult după ce au încetat celelalte voci, Sam a continuat să urle, foarte blând și încet.

Când a tăcut și el, noaptea a părut moartă.

Nu suportam să stau nemișcată. M-am ridicat, am mers încoace și încolo, mi-am încheștat și descheștat pumnii. În cele din urmă, am luat chitara la care cântase Sam și am țipat, și am zdrobit-o în bucăți de biroul tatei.

Când tata a intrat în cameră, m-a găsit așezată în mijlocul unei mări de așchii de lemn și coarde rupte, ca un vapor muzical care se izbise de un țârm stâncos.

Cincizeci și șapte

Grace

1° C

Prima data când am răspuns la telefon după accident, ningeă. Fulgi ușori, delicați pluteau pe lângă pătratul negru al ferestrei mele, ca niște petale de flori. Nu aș fi răspuns, dar era singura persoană pe care încercasem s-o contactez de la accident.

— Olivia?

— G-gr-r-ace? Olivia era aproape de nerecunoscut. Plângea.

— Olivia, șșșt – ce se întâmplă? Ce întrebare tâmpită. Știam ce se întâmplă cu ea.

— Îți amintești că ți-am spus că știu despre lupi? Inspira profund după fiecare cuvânt. Nu ți-am spus despre spital. Jack...

— Te-a mușcat, am spus.

— Da, rosti Olivia într-un suspin. Nu credeam că se va întâmpla ceva, pentru că treceau zilele și mă simțeam la fel!

Mi s-au înmuiat genunchii.

— Te-ai transformat?

— Eu... nu pot... eu...

Am închis ochii, imaginându-mi scena. Doamne Sfinte!

— Unde ești acum?

— În stația de autobuz. Făcu o pauză, trăgându-și nasul. E f-frig.

— Of, Olivia. Olivia, vino aici. Stai cu mine. O să îi dăm noi de capăt. Aș veni eu, dar încă nu am mașină.

Olivia începu din nou să plângă.

M-am ridicat și am închis ușa la dormitor. Nu că mama m-ar fi auzit; era sus, oricum.

— Olivia, e în regulă. Nu o s-o iau razna. L-am văzut pe Sam transformându-se și n-am luat-o razna. Știu cum e. Calmează-te, bine? Nu pot să vin să te iau. Nu am mașină. Va trebui să conduci tu până aici.

Am calmat-o încă vreo câteva minute și i-am spus că o să îi las ușa de la intrare descuiată. Pentru prima dată de la accident, m-am simțit mai întregă la minte.

Când a sosit, cu ochii roșii și răvășită, am împins-o către baie să facă duș și i-am adus niște haine curate. M-am așezat pe capacul de la toaletă în timp ce ea stătea în apa fierbinte.

— Îți spun povestea mea, dacă mi-o spui și tu pe-a ta, i-am zis. Vreau să știu când te-a mușcat Jack.

— Ți-am spus cum l-am întâlnit, făcând poze lupilor, și cum i-am dat să mănânce. A fost așa o prostie să nu-ți spun – mă simțeam atât de vinovată că ne certaserăm, încât nu ți-am spus imediat, și apoi am început să chiulesc ca să îl ajut, și apoi am simțit că nu-ți pot spune fără să... nu știu ce am crezut. Îmi pare rău.

— A trecut de-acum, i-am zis. Cum s-a purtat cu tine? Te-a forțat să îl ajuți?

— Nu, spuse Olivia. Era destul de amabil, de fapt, când lucrurile mergeau așa cum voia el. Se înfuria când se transforma, dar părea dureros. Și mă tot întreba despre lupi, voia să vadă poze și am vorbit și după ce a aflat că ai fost mușcată...

— A aflat? am imitat-o.

— Bine, i-am zis eu! Nu știam că o să îl înnebunească! După aia, a ținut-o una și bună despre un tratament și a încercat să mă facă să îi spun cum să-l vindec. Și apoi a... ăăă... Și-a șters ochii. M-a mușcat.

— Stai. Te-a mușcat cât era om?

— Mda.

M-am cutremurat.

— Doamne. Ce cumplit. Ticălos bolnav. Deci te-ai confruntat singură cu toate astea?

— Cui era să îi spun? îmi zise Olivia. Am crezut că și Sam e unul

dintre ei, din cauza ochilor – pentru că am crezut că îi recunosc din pozele mele cu lupii dar apoi mi-a spus că poartă lentile când l-am cunoscut. Așa că am crezut că fie m-am înșelat, fie nu voia să mă ajute.

– Ar fi trebuit să îmi spui. Deja îți spuseseam despre vârcolaci, oricum.

– Știu. Am fost doar... m-am simții vinovată. Am fost – închise robinetul de apă – tâmpită. Nu știu. Și ce mai pot să fac, oricum? Cum de Sam a rămas om atât de mult timp? L-am văzut. Te aștepta tot timpul în mașină și nu s-a transformat niciodată.

I-am dat un prosop peste perdeaua de duș.

– Hai în camera mea. O să îți povestesc.

Olivia rămase la mine peste noapte, tremurând și dând din picioare atât de mult că, în cele din urmă, și-a făcut un cuib din pături și sacul meu de dormit lângă pat, ca să putem dormi amândouă. După un mic dejun întârziat, ne-am dus să îi luăm Oliviei niște pastă de dinți și alte produse de igienă – mama se dusesse la lucru cu tata, ca să îi pot folosi mașina. Când ne întorceam de la magazin, mi-a sunat telefonul mobil. Olivia l-a scos fără să răspundă și mi-a citit numărul.

Beck. Chiar voiam să fac asta? Am oftat și am întins mâna după telefon.

– Alo?

– Grace.

– Da.

– Îmi pare rău că te sun, spuse Beck. Nicio inflexiune în voce. Știi că ultimele zile trebuie să fi fost groaznice pentru tine.

Trebuia să zic ceva? Speram că nu, pentru că nu mă puteam gândi la nimic. Îmi simțeam creierul încetșosat.

– Grace?

– Sunt aici.

– Te sun în legătură cu Jack. Se simte mai bine acum, e mai stabil

și nu mai durează mult până se transformă definitiv pe durata iernii. Dar cred că încă mai are câteva săptămâni de transformări instantanee.

Creierul meu nu era chiar atât de înceteșat, încât să nu-mi dau seama cât de mult se încrede Beck în mine la acest moment. M-am simțit vag onorată.

— Deci nu mai e încuiat în baie?

Beck râse, nu un râset amuzat, dar mi-a făcut plăcere să-l aud, oricum.

— Nu, a trecut de la baie la subsol. Însă mă tem că eu o să... ăăă... mă transform în curând. Aproape m-am transformat azi-dimineață. Și asta l-ar lăsa pe Jack într-un loc neplăcut pentru următoarele săptămâni. Urăsc să îți cer asta, deoarece te pune în pericol de a fi mușcată – dar poate că poți să îl supraveghezi puțin până se transformă?

Am tăcut.

— Beck, eu am fost mușcată deja.

— Doamne Sfinte!

— Nu, nu, am adăugat repede. Nu recent. Cu mulți ani în urmă. Vocea lui Beck era ciudată.

— Tu ești fata pe care a salvat-o Sam, nu?

— Da.

— Și nu te-ai transformat niciodată?

— Nu.

— De cât timp îl cunoști pe Sam?

— Ne-am cunoscut personal anul acesta. Dar l-am privit de când m-a salvat. Am tras mașina pe alee, dar n-am oprit motorul. Olivia se aplecă, dădu căldura la maximum și se lăsă pe spate în scaun, cu ochii închiși.

— Aș vrea să trec pe la tine înainte să te transformi. Doar să stăm de vorbă, dacă e în regulă.

— E mai mult decât în regulă. Dar va trebui să fie curând, mă tem. Sunt pe punctul de a ajunge în acel moment în care nu mai pot da

înapoi.

La naiba. Telefonul meu bipăia cu un alt apel.

— În după-amiaza asta? am întrebat. Când a fost de acord, am spus: Trebuie să închid – îmi pare rău –, mă sună cineva.

Ne-am luat la revedere și am apăsat tasta ca să trec la celălalt apel.

— La dracu', Grace, de câte ori aveai de gând să îl lași să sune? De optsprezece, douăzeci de ori? De o sută de ori? Era Isabel. Nu mai vorbisem cu ea din a doua zi de după accident, când o anunțasem unde e Jack.

Am răspuns:

— Aș fi putut fi la ore și mă omorau profesorii că îmi sună telefonul.

— Nu ești la ore. În fine. Am nevoie de ajutorul tău. Mama a văzut un alt caz de meningită – cel mai rău tip de meningită – la clinica unde lucrează. Cât eram acolo, i-am luat sânge tipului ăluia. Trei fiole.

Am clipit de câteva ori înainte să îmi dau seama ce spune:

— Ai făcut ce? De ce?

— Grace, credeam că ești cea mai bună din clasă. Se vede că scăderea nivelului de trai a făcut minuni pentru tine. Încearcă să te concentrezi. Cât timp mama vorbea la telefon, m-am prefăcut că sunt asistentă și i-am luat sânge. Sângele lui murdar și infestat.

— Știi cum să iei sânge?

— Da, știi să iau sânge! Nu toată lumea știe? Nu pricepi ce îți spun? Trei fiole. Una pentru Jack. Una pentru Sam. Una pentru Olivia. Trebuie să mă ajuți să îl aduc pe Jack la clinică. Sângele e aici, în frigider. Mi-e teamă să îl scot în caz că moare bacteria sau ce-or fi făcând bacteriile. În fine, nu știi unde e casa tipului ăstuia, unde se află Jack.

— Vrei să îi injectezi. Să le dai meningită.

— Nu, vreau să le dau malarie. Da, proasto. Vreau să le dau meningită. Principalul simptom e – ura! – febra. Și, să fiu sinceră, nu-mi pasă dacă le faci asta lui Sam și Oliviei. Probabil, nu va

funcționa pe Sam, pentru că el e lup deja. Dar m-am gândit să fac rost de suficient sânge pentru toți dacă vreau să te conving să mă ajuți.

— Isabel, te-aș fi ajutat oricum, am oftat. O să îți dau adresa. Ne întâlnim acolo într-o oră.

Cincizeci și opt

Grace

5° C

Nu mai fusesem atât de fericită și atât de tristă de când se transformase Sam în lup, cum eram acum, în subsolul lui Beck, pentru că, văzându-l pe Beck aici, în lumea lui, era ca și cum l-aș vedea din nou pe Sam. A început când am lăsat-o pe Olivia vomitând în baie și l-am găsit pe Beck în vârful scărilor care duceau la subsol – era prea frig pentru el să ne întâmpine la ușă – și mi-am dat seama că Sam moștenise multe dintre manierele și mișcările lui Beck. Chiar și cele mai simple gesturi: felul cum se întinse să atingă un întrerupător, cum își înclinase capul ca să ne facă semn să-l urmăm, felul în care se aplecase stânenit pentru a evita o grindă joasă de la baza scărilor. Semăna atât de mult cu Sam, că mă durea.

Apoi, am ajuns la baza scărilor și am rămas fără aer. Încăperea mare, principală a subsolului era plină de cărți. Nu doar câteva. Era o *bibliotecă* întregă acolo. Pereții erau acoperiți de rafturi construite în perete, care urcau până în vârful tavanului scund, pline ochi. Chiar și fără să mă apropiu de ele, mi-am dat seama că sunt puse pe categorii: atlase și enciclopedii înalte și groase pe un raft, volume necartonate mici și colorate cu marginile zdrențăroase pe altele, cărți mari cu poze și litere enorme pe cotoare, romane cu coperte cartonate și supracoperte strălucitoare. Am pășit încet în interiorul camerei și am rămas pe covorul portocaliu-închis, întorcându-mă încet ca să le vad pe toate.

Și mirosul – mirosul lui Sam era peste tot în camera asta, de parcă era acolo cu mine, ținându-mă de mână, privind toate aceste cărți cu

mine, așteptând să spun: „Îmi place aici“.

Eram pe punctul de a sparge tăcerea zicând ceva gen: „Văd de unde a căpătat Sam pasiunea de a citi“, când Beck aproape și-a cerut scuze:

— Când petreci mult timp în interior, citești mult.

Mi-am amintit brusc ce îmi spusese Sam despre Beck: că acesta e ultimul lui an ca om. Nu va mai citi niciodată aceste cărți. Am rămas fără cuvinte și apoi m-am uitat la Beck, și am reușit să spun prosteste:

— Ador cărțile.

El zâmbi de parcă știa. Apoi, se uită la Isabel, care își suceea gâtul de parcă Jack ar fi putut fi îndesat pe unul dintre rafturi.

— Jack e probabil în cealaltă cameră, joacă jocuri video, zise Beck. Isabel urmă privirea lui Beck către ușă.

— O să îmi sfâșie gâtul dacă intru acolo?

Beck ridică din umeri.

— Nu mai mult decât de obicei, aș spune. E cea mai călduroasă încăpere din casă și cred că se simte mai confortabil acolo. Deși tot se transformă din când în când. Așa că fii atentă.

Era interesant cum vorbea despre Jack – mai degrabă ca despre un animal, decât ca despre un om. De parcă o sfătuia să nu se apropie de gorilele de la zoo. După ce Isabel a dispărut în cealaltă încăpere, Beck mi-a făcut semn către două fotolii moi și roșii din cameră.

— Ia loc.

M-am bucurat să mă așez într-unul dintre fotolii. Mirosea a Beck și a câțiva alți lupi, dar cel mai mult a Sam. Era atât de ușor să mi-l imaginez aici, ghemuit în locul acesta, citind și dezvoltându-și vocabularul enervant de bogat. Mi-am sprijinit capul pe brațul fotoliului ca să pretind că sunt ghemuită în brațele lui Sam și m-am întors să mă uit la Beck, care se așeză în fotoliul din fața mea. Nu se așeză normal, ci se trânti cu picioarele întinse. Părea obosit.

— Sunt oarecum surprins că Sam te-a ținut secretă atâta timp.

— Chiar ești?

El ridică din umeri.

— Bănuiesc că n-ar trebui să fiu. Nici eu nu i-am spus despre soția mea.

— Știa. Mi-a povestit despre ea.

Beck râse scurt și afectuos.

— N-ar trebui să fiu surprins nici cu privire la asta, presupun. Era imposibil să ții un secret față de Sam. Nu vreau să par banal, dar putea citi oamenii ca pe o carte.

Ne refeream amândoi la el la timpul trecut, de parcă murise.

— Crezi că o să îl mai văd vreodată?

Chipul îi era departe, de necitit.

— Cred că anul acesta a fost ultimul lui an. Chiar cred. Știu că e ultimul meu an. Nu știu de ce a primit atât de puțini ani. Pur și simplu, nu e normal. Adică, variază, dar eu am fost mușcat cu douăzeci de ani în urmă.

— *Douăzeci?*

Beck dădu din cap.

— În Canada. Aveam douăzeci și opt de ani, eram în curs de afirmare la firma mea și eram în excursie în munți.

— Dar ceilalți? De unde sunt?

— De peste tot. Când am auzit că există lupi în Minnesota, am crezut că sunt șanse să fie ca mine. Așa că m-am dus și i-am căutat, și am descoperit că am avut dreptate, iar Paul m-a luat sub aripa lui. Paul e...

— Lupul cel negru.

El dădu din cap.

— Vrei niște cafea? Aș putea omorî pentru cafea, dacă nu te deranjează expresia.

Eram profund recunoscătoare.

— O cafea ar fi minunată. Dacă îmi arăți unde e filtrul, o s-o fac eu.

Îmi arată filtrul ascuns într-o firidă printre rafturi, lângă un mic frigider.

— Și poți continua sa vorbești.

El păru de acord.

— Despre ce?

— Despre haită. Cum e să fii lup. Despre Sam. De ce l-ai transformat pe Sam. M-am oprit, cu filtrul de cafea în mână. Da. Despre asta. Vreau să știu mai ales asta.

Beck își mototoli fața în mâini.

— Doamne, cea mai cumplită întrebare. L-am transformat pe Sam pentru că eram un ticălos egoist și fără suflet.

Am măsurat cafeaua măcinată. I-am auzit regretul din voce, dar nu aveam de gând să mă port cu blândețe.

— Asta nu e un motiv.

Beck oftă adânc.

— Știu. Jen – soția mea – tocmai murise. Când am cunoscut-o, avea cancer în fază terminală, așa că știam ce urmează să se întâmple, dar eram tânăr și naiv și speram că poate va avea loc o minune și vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți. În fine. N-a avut loc nicio minune. Eram deprimat. M-am gândit să mă sinucid, dar lucrul curios cu privire la faptul că ai un lup în tine e că sinuciderea nu e o idee așa de bună. Ai observat vreodată că animalele nu se sinucid din proprie voință?

Nu observasem. Am reținut asta.

— În fine, eram în Dululh în vara aia și l-am văzut pe Sam cu părinții lui. Doamne, știu că sună oribil, nu? Dar n-a fost așa. Eu și Jen vorbeam tot timpul despre copii, deși știam că nu putem avea unul. La naiba, mai avea de trăit doar opt luni. Cum să facă un copil? În fine, și l-am văzut pe Sam. Avea ochii galbeni, ca un lup adevărat, și am devenit total obsedat de ideea asta. Și – nu trebuie să îmi spui asta, Grace, *știu* că am greșit... dar l-am văzut cu părinții lui tâmpiți și insipizi și m-am gândit că eu pot fi mai bun pentru el. Că îl pot învăța mai multe.

N-am zis nimic, și Beck și-a lăsat din nou fruntea în palmă. Vorbea de parcă avea câteva sute de ani. N-am spus nimic, dar el a

gemut.

— Doamne, știu, Grace. Știu. Dar știi care e lucrul cel mai idiot? Chiar îmi *place* cine sunt. Adică, la început, nu mi-a plăcut. Dar am ajuns precum cineva care iubește și vara, și iarna. Are sens ce spun? Știam că, în final, îmi voi pierde umanitatea, dar am acceptat asta cu mult timp în urmă. Am crezut că și Sam va accepta asta.

Am găsit cămile într-o firidă de deasupra filtrului de cafea și am scos două căni.

— Dar n-a fost așa. Lapte?

— Un pic. Nu prea mult. A oftat. E un iad pentru el. I-am transformat viața într-un iad personal. El are nevoie de conștiința lui ca să se simtă viu, și când o pierde, și devine lup... e un iad. E cea mai bună persoană pe care am întâlnit-o vreodată, și eu l-am distrus. Am regretat asta în fiecare zi din viața mea.

Poate o merita, dar nu-l puteam lăsa să se întristeze și mai mult. I-am adus o cană și m-am așezat la loc pe fotoliu.

— Te iubește, Beck. Poate că urăște să fie lup, dar te iubește. Și, trebuie să îți spun, mă omoară să stau aici cu tine, pentru că totul la tine îmi amintește de el. Dacă îl admiri, e pentru că tu l-ai făcut cine e.

Beck păru ciudat de vulnerabil atunci, cu palmele cuprinzând cana de cafea, privindu-mă prin aburul de deasupra ei. Rămase tăcut o vreme, apoi spuse:

— Regretul va fi singurul pe care voi fi fericit și îl pierd.

M-am încruntat la el. Am sorbit cafeaua.

— O să uiți totul?

— Nu uiți nimic. Doar că vezi lucrurile într-un mod diferit. Prin creierul unui lup. Unele lucruri devin complet neimportante când ești lup. Apoi, mai sunt emoțiile pe care lupii nu le simt. Pe acelea le pierdem. Dar lucrurile importante – pe acelea le putem păstra. Majoritatea dintre noi.

Precum dragostea. M-am gândit la Sam privindu-mă, înainte să ne cunoaștem ca oameni, și la mine privindu-l la rândul-mi.

Îndrăgostindu-ne, oricât de imposibil ar fi trebuit să fie. Stomacul mi s-a strâns oribil și, pentru un moment, n-am putut vorbi.

— Ai fost mușcată, spuse Beck.

Mai auzisem asta, întrebarea fără semnul întrebării.

Am dat din cap.

— Acum șase ani și un pic.

— Dar nu te-ai transformat niciodată.

I-am relatat cum am rămas încuiată în mașină și apoi am explicat teoria unui posibil tratament pe care o avansaserăm eu și Isabel. Beck a rămas tăcut o vreme, trasând un cerc cu degetul pe laterala câinii și uitându-se în gol spre cărțile de pe perete.

În cele din urmă, a dat din cap.

— Ar putea funcționa. Înțeleg cum ar putea funcționa. Dar cred că ar trebui să fii om ca să fii infectat și să funcționeze.

— Asta a spus și Sam. A spus că, dacă vrei să omori lupul, n-ar trebui să fii lup când ești infectat.

Ochii lui Beck rămaseră tot ațintiți în gol în timp ce se gândea.

— Doamne, dar e riscant. Nu poți trata meningita până când nu ești sigur că febra a ucis lupul. Meningita virală are un risc foarte crescut de mortalitate, chiar dacă te molipsești devreme și o tratezi de la început.

— Sam mi-a spus că ar risca să moară încercând. Crezi că vorbea serios?

— Absolut, spuse Beck fără ezitare. Dar e lup. Și sunt șanse să rămână așa pentru tot restul vieții sale.

Am coborât privirea în cana pe jumătate goală, observând cum lichidul își schimbă culoarea acolo unde se unește cu cana.

— Mă gândeam că am putea să îl aducem la clinică doar ca să vedem dacă se transformă la căldură.

Urmă o pauză, dar n-am ridicat capul să văd ce expresie are Beck pe chip. Îmi spuse cu blândețe:

— Grace.

Am înghițit în sec, uitându-mă în continuare la cafea.

— Știu.

— Am urmărit lupii timp de douăzeci de ani încheiați. E previzibil. Ajungem la final... și e finalul.

M-am simțit ca un copil încăpățânat.

— Dar s-a transformat anul ăsta când n-ar fi trebuit, nu? Când a fost împușcat, s-a transformat în om.

Beck a luat o gură de cafea. Am auzit cum bate darabana cu degetele pe laterala cării.

— Și ca să te salveze pe tine. S-a transformat în om ca să te salveze pe tine. Nu știu cum a făcut-o. Sau de ce. Dar a făcut-o. Întotdeauna m-am gândit că poate e vorba despre adrenalina, care îți păcălește corpul să creadă că e cald. Știu că a mai încercat s-o facă și în alte dați, dar nu a reușit niciodată.

Am închis ochii și mi-am permis să mi-l imaginez pe Sam purtându-mă în brațe. Aproape îl puteam vedea, mirosi, simți.

— La naiba!

Beck nu mai spusese nimic altceva o vreme. Apoi, din nou:

— La naiba! Asta și-ar dori și el. Ar vrea să încerce. Își bău cafeaua până la fund. O să te ajut. La ce te gândești? Să îl droghezi, ca să-l poți duce?

De fapt, chiar mă gândisem la asta de când sunase Isabel.

— Va trebui să facem asta, nu? Altfel nu va rezista.

— Benadryl⁷, spuse Beck, foarte practic. Am niște benadryl sus. O să îl amețească și o să îl scoată din uz cât să n-o ia razna în mașină.

— Singurul lucru de care nu-mi dau seama e cum să-l aduc aici. Nu l-am mai văzut de la accident.

Eram precaută cu vorbele. Nu-mi puteam permite să capăt speranțe. Pur și simplu, nu puteam.

Vocea lui Beck era sigură.

— Pot eu s-o fac. O să îl aduc. O să îl fac să vină. O să punem

---

⁷ Benadryl este un medicament antialergic prescris și ca somnifer ușor sau antiemetic (n. tr.)

benadryl într-un hamburger sau ceva de genul ăsta. Se ridică și îmi luă cana de cafea. Îmi placi, Grace. Mi-aș fi dorit ca Sam să...

Se opri și îmi puse o mână pe umăr. Vocea îi era atât de blândă, că mi-a venit să plâng.

— Ar putea funcționa, Grace. Ar putea funcționa.

Mi-am dat seama că nu credea asta, dar am văzut și că voia să creadă. Pentru moment, era suficient.

Cincizeci și nouă

Grace

3° C

Un strat subțire de zăpadă acoperea pământul când Beck a ieșit în curtea din spate, cu umerii încordați pe sub pulover. În casă, Isabel și Olivia stăteau cu mine lângă ușa de sticlă, gata să mă ajute, dar eu mă simțeam de parcă eram singură în timp ce îl priveam pe Beck ieșind în ultima lui zi ca om. În una dintre mâini avea o bucată de carne roșie, crudă, îmbibată de benadryl, iar cealaltă mână îi tremura incontrollabil.

La doisprezece metri de casă, Beck s-a oprit, a lăsat carnea pe pământ și apoi a făcut câțiva pași către pădure. Timp de un moment, a stat acolo, cu capul lăsat pe o parte într-un mod pe care îl recunoșteam. Ascultând.

— Ce *face*? întrebă Isabel, dar n-am răspuns.

Beck își făcu mâinile pâlnie la gură și, chiar și din casă, l-am auzit cu claritate.

— Sam! strigă din nou. *Sam!* Știu că ești acolo! Sam! Sam! Îți amintești cine ești? *Sam!*

Tremurând, Beck continuă să strige numele lui Sam către pădurea goală și rece, până când s-a împiedicat și abia s-a ținut pe picioare să nu cadă.

Mi-am apăsat degetele peste buze în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraz.

Beck a strigat numele lui Sam încă o dată și apoi umerii i s-au cocoșat, îndoindu-se și răsucindu-se, iar mâinile și picioarele care i se zbăteau lăsau urme în zăpadă ca niște cicatrici. Hainele îi atârnav

în jur, mari și încurcate, și apoi a ieșit din ele, scuturând din cap.

Lupul cenușiu rămase în mijlocul curții, privind către ușile de sticlă, privindu-ne cum îl urmărim. Pășii din hainele pe care nu le va mai purta niciodată și apoi îngheță, cu capul întors înspre pădure.

Dintre pinii negri și țepeni, ieși un alt lup, prudent, cu capul coborât și blana stropită de zăpadă. Ochii lui mă găsiră pe mine, dincolo de sticlă.

Sam.

Șaizeci

Grace

2° C

Seara era cenușie ca oțelul, cu cerul o întindere nesfârșită de nori înghețați care așteptau zăpada și noaptea. Cauciucurile SUV-ului scrâșneau pe drumurile acoperite cu sare, și lapovița lovea parbrizul. În mașină, Isabel conducea și se plângea de „mirosul de potaie udă”, dar mie mi se părea că miroase a pin, a pământ, a ploaie și a mosc. Și, pe lângă astea, simțeam și mirosul aspru și molipsitor al neliniștii. Pe scaunul pasagerului, Jack scâncea încontinuu, pe jumătate animal, pe jumătate om. Olivia stătea lângă mine pe bancheta din spate, cu degetele înnodate atât de strâns cu ale mele, că mă durea.

Sam era în spatele nostru. Când îl ridicasem în SUV, trupul îi era greu de la somnul indus de medicament. Acum, respira profund și neregulat și mă chinuiam să îi ascult respirația peste sunetul fleșcăraiei împroșcate de cauciucuri, să mențin un fel de legătură cu el, fiindcă nu-l puteam atinge. Având în vedere că era drogat, aș fi putut să stau cu el și să-mi trec degetele prin blana lui, dar ar fi fost un chin pentru el.

Acum, era un animal. Înapoi în lumea lui, departe de mine.

Isabel trase mașina în fața clinicii. La ora asta, parcare era întunecoasă, neluminată; clinica în sine era un pătrat mic și cenușiu. Nu arăta ca un loc în care să faci miracole. Arăta ca un loc unde veneai dacă erai bolnav și n-aveai bani. Mi-am îndepărtat gândul ăsta din minte.

— Am furat cheile de la mama, spuse Isabel. Trebuie să recunosc, nu părea deloc speriată. Haide. Jack, poți încerca să nu faci bucați pe

nimeni până intrăm?

Jack murmură ceva ce nu poate fi reprodus. M-am uitat în spate; Sam se ridicase în picioare, nesigur.

— Isabel, grăbește-te. Se duce efectul benadrylului.

Isabel trase frâna de mână.

— Dacă suntem arestați, o să le spun că m-ați răpit.

— Hai odată! m-am răstit. Am deschis portiera; atât Olivia, cât și Jack au tresărit din cauza frigului. Grăbiți-vă, voi doi trebuie să alergați.

— Mă întorc să te ajut cu el, îmi spuse Isabel și sări jos din SUV. M-am întors către Sam, care își dădu ochii peste cap înspre mine. Părea dezorientat, amețit.

Am rămas un moment împietrită de privirea lui, amintindu-mi de Sam întins în pat, nas în nas cu mine, cu ochii ațintiți într-ai mei.

Sam scoase un zgomot blând de neliniște.

— Îmi pare rău, i-am zis.

Isabel s-a întors, și eu m-am dus în spatele mașinii, ca s-o ajut. Își scoase cureaua și o răsuci expertă în jurul botului lui Sam. Am tresărit, dar nu-i puteam spune să n-o facă. Nu fusese mușcată și nu aveam nicio garanție cu privire la cum va reacționa Sam la acest proces.

L-am ridicat amândouă și l-am condus către clinică. Isabel împinse cu piciorul ușa întredeschisă.

— Sălile de consultații sunt în direcția aia. Încuie-l acolo și îi injectăm pe Olivia și pe Jack mai întâi. Poate se transformă în om dacă stă suficient de mult timp la căldură.

Isabel era extraordinar de drăguță să mintă în felul acesta; știam amândouă că nu se va întâmpla așa ceva fără un miracol. Cel mult, puteam să sper că Sam se înșelase – că leacul acesta nu-l va ucide dacă se află în pielea de lup. Am urmat-o pe Isabel către o mică magazie înghesuită, cu un miros medicinal, ca de cauciuc. Olivia și Jack ne așteptau acolo deja, cu capetele apropiate de parcă discutau, ceea ce mă surprinse. Jack își ridică imediat capul când am intrat.

— Nu mai suport așteptarea, spuse el. Putem s-o facem naibii odată?

M-am uitat la o cutie cu comprese cu spirt.

— Trebuie să îi pregătesc brațul?

Isabel se uită urât la mine.

— Îl infectăm în mod intenționat cu meningită. Pare lipsit de rost să ne îngrijorăm că o să se infecteze.

I-am tamponat oricum brațul în vreme ce Isabel scotea seringă plină cu sânge din frigider.

— O, Doamne, șopti Olivia, cu ochii fixați pe seringă.

Nu aveam timp s-o consolăm. Am luat mâna rece a lui Jack și am așezat-o cu palma în sus, așa cum o văzusem pe asistenta care ne făcuse vaccinurile antirabice.

Isabel se uită la Jack.

— Ești sigur că vrei asta?

El își arătă dinții într-un mârâit. Duhnea a frică.

— Fă-o odată.

Isabel ezită; mi-a luat un moment să înțeleg de ce.

— Lasă-mă pe mine, i-am spus. Mie nu-mi poate face rău.

Isabel mi-a dat seringă și i-am luat locul.

— Uită-te în altă parte, i-am ordonat lui Jack. El și-a întors capul. Am înfipt acul în piele, apoi l-am plesnit peste față cu mâna liberă când s-a smucit de lângă mine. Controlează-te! m-am răstit la el. Nu ești un animal.

El șopti.

— Îmi pare rău.

Am golit seringă complet, încercând să nu mă gândesc la conținutul ei sângeros, apoi am scos acul. În locul înțepăturii, rămase un punct roșu; nu știam dacă e sângele lui Jack sau sângele infectat din seringă. Isabel se holba la el, așa că m-am întors, am luat un plasture și l-am lipit pe brațul lui Jack. Olivia scoase un geamăt.

— Mulțumesc, rosti Jack. Își strânse brațele în jurul corpului. Isabel părea bolnavă.

— Dă-mi seringa cealaltă, i-am zis lui Isabel. Isabel mi-a dat-o și ne-am întors către Olivia, care era atât de palidă, că puteam să îi văd vena de la tâmplă; mâinile îi tremurau de frică. Isabel îmi preluă sarcina de a-i tampona brațul. Parcă aveam o regulă nescrisă care spunea că amândouă trebuie să ne facem utile ca să ducem la îndeplinire groaznică misiune.

— M-am răzgândit! strigă Olivia. Nu vreau să-o fac! Îmi asum riscul!

Am luat-o de mână.

— Olivia. Olive. Calmează-te.

— Nu pot. Ochii Oliviei erau fixați pe roșul din seringă. Nu pot spune că aș prefera să mor decât să fiu așa.

Nu știam ce să zic. Nu voiam să-o conving să facă ceva ce ar putea să-o omoare, dar nu voiam nici să n-o facă de teamă.

— Dar toată viața ta... Olivia.

Olivia scutură din cap.

— Nu. Nu, nu merită. Lasă-l pe Jack să încerce. Îmi asum riscul. Dacă funcționează la el, atunci încerc și eu. Dar eu... nu pot.

— Știi că e aproape noiembrie, da? o chestionă Isabel. E frig ca naiba! O să te transformi în curând pentru iarnă și n-o să mai avem altă șansă până la primăvară.

— Las-o să aștepte, se răsti Jack. Nu e niciun rău în asta. Mai bine ca părinții ei să creadă că lipsește câteva luni decât să afle că e vârcolac.

— Te rog!

Olivia avea ochii în lacrimi.

Am ridicat din umeri neajutorată și am lăsat seringă jos. Nu știam nici eu mai multe decât ea. Și, în sufletul meu, știam că, dacă aș fi fost în locul ei, aș fi făcut aceeași alegere – mai bine să trăiască alături de lupii ei dragi decât să moară de meningită.

— Bine, spuse Isabel. Jack, du-o pe Olivia la mașină. Așteptați acolo și fiți cu ochii în patru. OK, Grace. Hai să mergem să vedem ce a făcut Sam cabinetului de consultații cât am fost plecate.

Jack și Olivia s-au îndreptat către coridor, lipiți unul de altul, ca să își țină cald, încercând să nu se transforme, iar eu și Isabel ne-am dus către lupul care se transformase deja.

În fața ușii cabinetului în care era Sam, Isabel și-a pus mâna pe brațul meu, oprindu-mă înainte să apăs clanța.

— Ești sigură că vrei să faci asta? întrebă ea. Îl poate omori. Probabil îl va omori.

În loc să răspund, am împins ușa.

În lumina urâtă, fluorescentă a încăperii, Sam arăta banal, ca un câine, mic, ghemuit lângă masa de consultații. Am îngenuncheat în fața lui, dorindu-mi să ne fi gândit la acest posibil tratament înainte să fie probabil prea târziu pentru el.

— Sam.

„Nu vreau să stau în fața ta ca un lucru, viclean, plin de secrete...”

Știusese că nu se va transforma la loc în om la căldură. Numai egoismul mă făcuse să îl aduc la clinica asta. Egoismul și un tratament experimental care nu putea să aibă efect asupra lui dacă era lup.

— Sam, mai vrei să faci asta?

I-am atins blana, imaginându-mi-o ca fiind părul lui negru. Am înghițit în sec, nefericită.

Sam șuieră pe nas. Nu aveam idee cât înțelegea din ce spuneam; doar că, fiind pe jumătate drogat, nu tresărea la atingerea mea.

Am încercat din nou.

— Te poate omori. Tot mai vrei să încerci?

În spatele meu, Isabel tuși cu subînțeleș.

Sam scânci la auzul zgomotului, iar privirea îi fugi către Isabel și către ușă. L-am mângâiat pe cap și l-am privit în ochi. Doamne, erau aceeași. Mă omora să mă uit la ei acum.

„Trebuie să aibă efect.”

Pe obraz mi-a alunecat o lacrimă. Nu m-am deranjat s-o șterg când m-am uitat la Isabel. Voiam să încerc cum nu mai voisem

niciodată altceva.

— Trebuie s-o facem!

Isabel nu se mișcă.

— Grace, nu cred că are vreo șansă dacă nu e om. Pur și simplu, nu cred că va avea efect.

Mi-am trecut un deget peste blana scurtă, netedă de pe obrazul lui de lup. Dacă n-ar fi fost sedat, n-ar fi suportat așa ceva, dar benadrylul îi tocise instinctele. Închise ochii. Era un gest necaracteristic pentru un lup, care îmi dădu speranțe.

— Grace. Facem asta sau nu? Pe bune.

— Așteaptă, am spus. Încerc ceva.

M-am așezat pe podea și i-am șoptit lui Sam.

— Vreau să mă ascuți dacă poți. Mi-am aplecat obrazul pe coama lui și mi-am amintit pădurea aurie pe care mi-o arătase el cu mult timp în urmă. Mi-am amintit felul în care frunzele galbene, de culoarea ochilor lui, fluturau și se răsuceau ca niște fluturi care se prăbușesc la pământ. Trunchiurile zvelte și albe ale mestecenilor, netede și catifelate ca pielea unui om. Mi l-am amintit pe Sam în mijlocul pădurii, cu brațele întinse, o siluetă întunecoasă, solidă, în visul cu copaci. Felul cum venise la mine, eu lovindu-l în piept, sărutul blând. Mi-am amintit fiecare sărut pe care ni-l dăduserăm și mi-am amintit fiecare dată când mă cuibărisem în brațele lui umane. Mi-am amintit căldura blândă a respirației lui pe gâtul meu în timp ce dormeam.

Mi l-am amintit pe Sam.

Mi-am amintit cum ieșise forțat din pielea lui de lup pentru mine. Ca să mă salveze.

Sam se smuci de lângă mine. Capul îi era plecat, coada între picioare și tremura.

— Ce se întâmplă? Isabel era cu mâna pe clanță.

Sam se dădu și mai mult în spate, izbindu-se de dulapul din spatele lui, ghemuindu-se ca o minge și îndreptându-se. Se elibera. Se scutura din blana lui. Era lup și era Sam, și apoi

era
doar
Sam.

— Grăbește-te, șopti Sam. Se convulsiona puternic lângă dulap. Degetele îi erau gheare pe gresie. Grăbește-te. Fă-o acum.

Isabel încremenise lângă ușă.

— Isabel! Hai odată!

Ieși din transă și veni spre noi. Se aplecă spre Sam, către spatele lui gol. Sam își mușca buza atât de tare, că îi dăduse sângele. Am îngenuncheat și l-am luat de mână.

Vocea îi era chinuită.

— Grace... *grăbește-te!* Aproape m-am dus.

Isabel n-a mai pus și alte întrebări. L-a apucat de braț, l-a întors și a înfipt acul. A golit seringă până la jumătate, dar i-a sărit din braț când s-a smucit violent. Sam s-a dat înapoi de lângă mine, trăgându-și mâna dintr-a mea, și a vomat.

— Sam...

Dar dispăruse. În jumătate din timpul cât îi luase să devină om, se transformase în lup. Tremurând, împiedicându-se, cu ghearele zgâriind dalele de gresie, căzând la podea.

— Îmi pare rău, Grace, zise Isabel. Asta a fost tot ce a spus. A pus seringă pe masă. La dracu'. Îl aud pe Jack. Vin înapoi.

Ușa se închise și se deschise. Am îngenuncheat lângă corpul lui Sam și mi-am îngropat fața în blana lui. Respirația îi era sacadată și epuizată. Și eu nu mă puteam gândi decât că: *L-am omorât. Asta o să îl moare.*

Șaizeci și unu Grace

2° C

Jack a fost cel care a deschis ușa cabinetului de consultații.

— Grace, haide! Trebuie să mergem. Olivia nu se simte prea bine.

M-am ridicat, jenată să fiu găsită cu obrajii mânjiți de lacrimi.

M-am întors să arunc seringă folosită în tomberonul pentru deșeuri periculoase de lângă masă.

— Am nevoie de ajutor ca să-l duc.

Jack se uită urât la mine.

— De aia m-a trimis Isabel pe mine.

M-am uitat în jos și mi s-a oprit inima în loc. Podeaua era goală. M-am întors, aplecându-mi capul să mă uit sub masă.

— Sam?

Jack lăsase ușa deschisă. Camera era goală.

— Ajută-mă să-l găsec! am strigat la Jack, dându-l la o parte ca să ies pe coridor. Nu era nici urmă de Sam. În timp ce alergam pe coridor, am văzut ușa larg deschisă la capătul lui, cu noaptea neagră dincolo de ea. Era primul loc unde ar fugi un lup după ce ar trece efectul medicamentelor. Evadarea. Noaptea. Frigul.

M-am învârtit prin parcare, căutând orice urmă de Sam în fâșia subțire a pădurii Boundary care se întindea în spatele clinicii. Dar era întuneric ca-n iad. Nicio lumină. Niciun sunet. Nici Sam.

— *Sam!*

Știam că nu va veni, chiar dacă m-ar auzi. Sam era puternic, dar instinctele îi erau mai puternice.

Nu suportam să mi-l imaginez acolo, undeva, cu o jumătate de

fiolă de sânge infectat amestecându-se încet cu al lui.

— *Sam!* Vocea îmi era un bocet, un urlet, un țipăt în noapte. Dispăruse.

Niște faruri mă orbiră: SUV-ul lui Isabel trecu pe lângă mine și se opri brusc. Isabel se aplecă din partea șoferului și împinse portiera din partea pasagerului, cu fața fantomatică în lumina bordului.

— Urcă, Grace. Grăbește-te naibii! Olivia se transformă și deja am stat aici prea mult timp.

Nu-l puteam lăsa.

— *Grace!*

Jack se urcă în spate, tremurând; ochii lui mă implorau. Erau aceiași ochi pe care îi văzusem la început, atunci când se transformase pentru prima oară. Atunci când eu nu știam nimic despre toate astea.

Am urcat și am trântit ușa, uitându-mă pe geam chiar la vreme ca să văd un lup alb la marginea parcurii. Shelby. În viață, exact așa cum crezuse Sam. M-am uitat la ea în oglinda retrovizoare; lupoaica rămase în parcare privind în urma noastră. Am crezut că văd triumf în ochii ei când s-a întors și a dispărut în întuneric.

— Ce lup e acela? mă întrebă Isabel.

Dar n-am putut răspunde. Nu mă puteam gândi decât la *Sam, Sam, Sam.*

Șaizeci și doi

Grace

4° C

— Nu cred că Jack se simte foarte bine, spuse Olivia. Stătea pe locul pasagerului în noua mea mașină, o Mazda mică, ce mirosea a lichid de curățat covoare și a singurătate. Chiar dacă era îmbrăcată cu două pulovere de-ale mele și o căciulă, tot tremura, cu brațele petrecute în jurul stomacului. Dacă s-ar fi simțit bine, Isabel ne-ar fi sunat.

— Poate, am zis. Isabel nu e genul care să sune.

Dar nu m-am putut abține să nu mă gândesc că are dreptate. Asta era a treia zi, și ultima oară când vorbisem cu Isabel fusese cu opt ore în urmă.

Ziua unu: Jack avea o durere de cap cumplită și gâtul țepăn.

Ziua a doua: durerea de cap se înrăutățise. Avea febră.

Ziua a trei: mesajul lui Isabel în căsuța mea vocală.

Am tras Mazda pe aleea lui Beck și am parcat în spatele SUV-ului imens al lui Isabel.

— Ești pregătită?

Olivia nu părea pregătită, dar a ieșit din mașină și a țâșnit către ușa de la intrare. Am urmat-o în casă și am închis ușa după noi.

— Isabel?

— Aici.

I-am urmărit vocea până în unul dintre dormitoarele de la parter. Era o cameră veselă și galbenă, care părea nepotrivită cu mirosul descompus, de bolnav, care se insinuase peste tot.

Isabel stătea cu picioarele încrucișate pe un scaun la picioarele

patului. Sub ochi avea cearcăne adânci, ca niște urme violete de degete.

I-am dat cafeaua pe care i-o adusesem.

— De ce nu ne-ai sunat?

Isabel mă privi.

— Îi mor degetele.

Evitasem să mă uit la el, dar am făcut-o, în cele din urmă; era întins în pat, ghemuit ca un fluture pe jumătate ieșit din cocon. Vârfurile degetelor lui aveau o nuanță deconcertantă de albastru. Fața îi strălucea de transpirație și avea ochii închiși. Nu puteam să zic nimic.

— Am căutat pe net, îmi spuse Isabel. Ridică telefonul de parcă asta explica totul. Durerea de cap e provocată de faptul că țesuturile creierului sunt inflamate. Degetele de la mâini și de la picioare sunt albastre, deoarece creierul nu-i mai spune corpului să trimită sânge într-acolo. I-am luat temperatura. Avea patruzeci de grade.

Olivia zise:

— Trebuie să vomit.

Mă lăsă în cameră cu Isabel și cu Jack.

Nu știam ce să spun. Dacă Sam ar fi fost acolo, ar fi știut cuvintele potrivite.

— Îmi pare rău.

Isabel ridică din umeri, cu ochii goi.

— A funcționat așa cum trebuia. În prima zi, aproape s-a transformat în lup când temperatura a scăzut peste noapte. Atunci, a fost ultima oară, chiar dacă a picat curentul aseară. Am crezut că funcționează. Nu s-a mai transformat de când a început febra. Făcu un gest către pat. Ai inventat o scuză pentru mine la școală?

— Da.

— Fantastic.

I-am făcut semn să mă urmeze. Se ridică de pe scaun de parcă îi era greu să facă asta și veni după mine pe hol.

Am tras ușa dormitorului aproape complet, pentru ca Jack, dacă

ne asculta, să nu audă. I-am spus, cu vocea scăzută:

— Isabel, trebuie să îl ducem la spital.

Isabel râse – un sunet ciudat, urât.

— Și ce să le zicem? Se presupune că e mort. Nu crezi că m-am gândit și eu la asta? Chiar dacă le dăm un nume fals, chipul lui a fost la știri timp de câteva luni.

— Atunci, ne asumăm riscul, nu? O să inventăm noi ceva. Adică, trebuie măcar să încercăm, nu?

Un moment, Isabel se uită la mine cu ochii înroșiți. Când vorbi în cele din urmă, vocea îi era ternă.

— Tu crezi că eu vreau să moară? Nu crezi că vreau să-l salvez? E prea târziu, Grace! Oamenii supraviețuiesc cu greu acestui tip de meningită chiar dacă primesc tratament de la început. Dar acum, pentru el, după trei zile? Nu am nici măcar analgezice să-i dau, darămite altceva care să-l ajute. M-am gândit că partea de lup din el o să îl salveze, cum te-a salvat pe tine. Dar el nu are nicio șansă. Nicio șansă.

I-am luat ceașca de cafea din mână.

— Nu putem să-l privim murind. O să îl ducem la un spital unde n-o să-l recunoască imediat. O să mergem până la Duluth dacă trebuie. Acolo nu-l vor recunoaște, cel puțin nu imediat, și până atunci o să ne gândim la ceva ce să le spunem. Du-te și te spală pe față și i-ai niște lucruri. Haide, Isabel. Mișcă-te!

Isabel nu răspunse, dar se îndreptă spre scări. După ce a plecat, m-am dus în baia de la parter și am deschis dulăpiorul, gândindu-mă că într-o casă plină de oameni se adună ceva medicamente. Am găsit niște paracetamol și niște analgezice prescrise de medic, vechi de trei ani. Le-am luat pe toate și m-am dus înapoi în camera lui Jack.

Am îngenuncheat la capul lui și am spus:

— Jack, ești treaz?

Răsuflarea îi mirosea a vomă și m-am întrebat prin ce naiba trecuseră el și Isabel în ultimele trei zile; mi se întorcea stomacul pe

dos. Am încercat să mă conving cumva că Jack merita toate astea pentru că mă făcuse să-l pierd pe Sam, dar n-am putut.

A durat mult până a răspuns:

— Nu.

— Pot să fac ceva pentru tine? Să te simți mai bine?

Vorbi foarte încet.

— Mă doare capul de mor.

— Am niște analgezice. Crezi că le poți ține în stomac?

Scoase un sunet vag afirmativ, așa că am luat paharul cu apă de pe noptieră și l-am ajutat să înghită niște pastile. A murmurat ceva care ar fi putut însemna „mulțumesc“. Am așteptat cincisprezece minute până când medicamentele au început să-și facă efectul și i-am privit corpul relaxându-se un pic.

Undeva, Sam trăia și el același lucru. Mi l-am imaginat zăcând undeva, cu creierul explodându-i de durere, cu febra răvășindu-i trupul, murind. Aveam impresia că, dacă Sam pățește ceva, ar trebui să știu: să simt o mică înțepătură de durere în momentul în care moare. Pe pat, Jack scoase un zgomot încet, un sunet neintenționat de durere, un scâncet slab în somnul lui spasmodic. Nu mă puteam gândi decât că îl injectasem pe Sam cu același sânge. În mintea mea, o tot vedeam pe Isabel împingându-i-l în vene, un cocteil mortal.

— Mă întorc imediat, i-am spus lui Jack, deși cred că dormea. M-am dus în bucătărie și am găsit-o pe Olivia sprijinită de masă și împăturind o hârtie.

— Cum se simte? m-a întrebat ea.

Am scuturat din cap.

— Trebuie să-l ducem la spital. Poți veni și tu?

Olivia s-a uitat la mine într-un mod pe care nu-l puteam interpreta.

— Cred că sunt pregătită. A împins bucala de hârtie împăturită către mine. Te rog să găsești un mod de a le da biletul ăsta părinților mei.

Am început să-l deschid, dar ea a dat din cap să nu. Am ridicat

din sprânceană.

– Ce e?

– E un bilet prin care îi informez că am fugit și să nu încerce să mă caute. Vor încerca, oricum, dar măcar nu vor crede că am fost răpită sau ceva de genul ăsta.

– O să te transformi. Nu era o întrebare.

Dădu din cap că da și apoi făcu o față ciudată.

– Devine foarte greu să nu o fac. Și poate pentru că e așa de neplăcută, încercarea de a nu mă transforma – *vreau* s-o fac. Chiar abia aștept. Știi că sună aiurea.

Nu-mi suna aiurea. Aș fi dat orice să fiu în locul ei, să fiu cu lupii mei și cu Sam. Dar nu voiam să îi spun asta, așa că am adresat întrebarea evidentă.

– O să te transformi aici?

Olivia mi-a făcut semn s-o urmez în bucătărie și am stat amândouă la fereastra care dădea în spate.

– Vreau să vezi ceva. Uite! Trebuie să aștepți o secundă. Dar uite.

Am rămas la fereastră, privind peisajul mort de iarnă, tufișurile încâlcite ale pădurii. O vreme n-am văzut nimic, cu excepția unei păsări mici, cenușii, care zburătăcea de pe o creangă dezgolită pe alta. Apoi, o altă mișcare delicată mi-a atras atenția, mai aproape de pământ de data asta, și am văzut un lup mare și negru în pădure. Ochii lui deschiși la culoare, aproape incolori, priveau spre casă.

– Nu știi cum de știi ei, spuse Olivia, dar simt că mă așteaptă.

Mi-am dat brusc seama că expresia de pe chipul ei era nerăbdare. M-a făcut să mă simt ciudat de singură.

– Vrei să te duci, acum, nu?

Olivia încuviință.

– Nu mai suport să aștept. Abia aștept să mă transform.

Am oftat și m-am uitat la ochii ei, foarte verzi și strălucitori. Trebuia să îi memorez, ca să îi pot recunoaște mai târziu. M-am gândit că ar trebui să îi spun ceva, dar nu mă puteam gândi ce anume.

— O să le dau părinților tăi scrisoarea. Ai grijă. O să-mi fie dor de tine, Olive.

Am deschis ușa de sticlă; aerul rece ne-a învăluit.

Olivia chiar a râs când vântul i-a smuls un fior. Era o ființă ușoară, stranie pe care n-o recunoșteam.

— Ne vedem la primăvară, Grace.

Și a alergat în curte, dezbrăcându-se de trening din mers, și, înainte să ajungă la lizieră, era un lup ușor, bucuros și zvelt. Nici urmă de durerea din transformările lui Jack sau ale lui Sam – parcă fusese născută pentru asta. Ceva în stomac mi se răsuci văzând-o. Tristețe sau invidie, sau fericire.

Am rămas doar noi trei, cei trei care nu ne-am transformat.

Am pornit motorul mașinii, ca s-o încălzesc, dar n-a mai contat. Jack a murit cincisprezece minute mai târziu. Acum, mai eram doar noi două.

Șaizeci și trei Grace

-5° C

Am mai văzut-o pe Olivia după aceea, după ce am lăsat biletul pe mașina părinților ei. Alerga cu agilitate prin pădurile semiobscurе, ușor de identificat datorită ochilor săi verzi. Nu era niciodată singură; ceilalți lupi o îndrumau, o învățau, o protejau de primejdiile primitive ale codrului dezolant de iarnă.

Voiam s-o întreb dacă îl văzuse.

Cred că voia să îmi spună că „nu“.

Isabel m-a sunat cu câteva zile înainte de vacanța de Crăciun și înainte de excursia mea plănuită cu Rachel. Nu știu de ce m-a sunat, în loc să vină la mine la mașină; o vedeam în partea cealaltă a parcării, singură la volanul SUV-ului ei.

— Cum te simți? m-a întrebat.

— Sunt în regulă, am răspuns.

— Mincinoaso. Isabel nu s-a uitat la mine. Știi că e mort.

Era mai ușor să admit asta la telefon decât față în față.

— Știu.

La capătul celălalt al parcării înghețate și cenușii, Isabel a închis telefonul. Am auzit-o băgând SUV-ul în marșarier și apoi îl conduse spre locul unde stăteam lângă mașina mea. Se auzi un declic când descuie portiera din partea pasagerului și un bâzâit când coborî fereastra.

— Urcă. Hai să mergem undeva.

Ne-am dus în oraș și am cumpărat cafea, și apoi, pentru că era un

loc de parcare liber, ne-am dus la librărie. Isabel s-a uitat mult la vitrină înainte să coboare din mașină. Erau decorațiuni de Crăciun. Reni și turtă dulce și *Ce viață minunată!*

— Jack iubea Crăciunul, zise Isabel. Cred că e o sărbătoare tâmpită. Nu o mai sărbătoresc. Făcu semn către magazin. Vrei să intri? Nu am mai fost aici de săptămâni întregi.

— N-am mai fost aici de... m-am oprit. Nu voiam s-o spun. Voiam să intru, dar nu voiam să trebuiască s-o spun.

Isabel mi-a deschis ușa.

— Știu.

Librăria era o lume diferită în iarna asta gri și moartă. Rafturile din plăci albastre de ardezie aveau o nuanță diferită. Lumina era de un alb pur. Deasupra noastră se auzea muzică clasică, dar adevărata coloană sonoră era dată de zumzetul încălzirii centrale. M-am uitat la puștiul de la tejghea – cu părul negru, slăbănog, aplecat peste o carte – și, pentru un moment, mi s-a pus un nod în gât, prea greu ca să îl înghit.

Isabel m-a smucit de braț suficient de tare ca să mă doară.

— Hai să căutăm cărți despre cum să ne îngrășăm.

Ne-am dus spre secțiunea cu cărți de gătit și ne-am așezat pe podea. Mocheta era rece. Isabel a făcut un adevărat balamuc, scoțând un raft întreg de cărți și punându-le la loc în ordinea greșită, iar eu m-am pierdut în literele ordonate ale titlurilor de pe coperte, trăgând absentă de cărți ca să le aliniez cu celelalte.

— Vreau să aflu cum să mă îngraș, spuse Isabel. Îmi dădu o carte despre dulciuri. Cum ți se pare asta?

Am răsfoit-o.

— Toate măsurătorile sunt metrice. Nu în căni. Va trebui să îți iei un cântar digital.

— Las-o pe aia. Isabel o îndesă pe raft în locul greșit. Încearc-o pe asta.

Asta era despre prăjituri. Straturi frumoase de ciocolată pline de zmeură, checuri galbene înecate cu cremă de unt, prăjituri cu brânză

din belșug, decorate cu sos de căpșune.

— Nu poți lua o bucată de prăjitură la școală cu tine. I-am dat o carte despre fursecuri și biscuiți. Încearc-o pe asta.

— Asta e perfectă, recunosc Isabel și puse cartea deoparte într-un alt morman. Nu te pricepi să faci cumpărături, nu? Nu e un lucru bun să fii eficient. Nu durează destul de mult. O să trebuiască să te învăț arta răsfoitului. Clar nu te pricepi.

Isabel m-a învățat cum să răsfoiesc cărțile din secțiunea de gătit până m-am plictisit, și apoi am lăsat-o acolo, și m-am plimbat prin magazin. Nu voiam să fac asta, dar am urcat scările mochetate cu vișiniu până la mansardă.

Ziua înnorată de-afară făcu mansarda să pară și mai mică decât înainte, dar fotoliul dublu era tot acolo și la fel și rafturile înalte până la talie prin care căutase Sam. Încă mai puteam să îmi imaginez forma trupului său ghemuit în fața lor, căutând cartea perfectă.

N-ar fi trebuit, dar m-am așezat pe canapea și m-am lăsat pe spate. Am închis ochii și m-am prefăcut cât de tare am putut că Sam e întins în spatele meu, că sunt în siguranță în brațele lui și că, din clipă în clipă îi voi simți respirația mișcându-mi părul și gâdilându-mi urechea.

Aproape îl puteam mirosi acolo, dacă mă străduiam suficient de tare. Nu erau prea multe locuri care să îi mai păstreze mirosul, dar aproape îl puteam detecta sau poate că îmi doream atât de mult încât mi-l imaginam.

Mi-am amintit cum mă rugase să adulmec totul din magazinul de dulciuri. Să recunosc ceea ce sunt cu adevărat. Am adulmecat mirosurile din librărie acum: aroma cu gust de nucă a pielii, lichidul de curățat covoare aproape parfumat, cerneala neagră, dulce și cernelurile colorate mirosind a benzină, șamponul băiatului de la teighea, parfumul lui Isabel, aroma amintirii sărutului dintre mine și Sam pe acest fotoliu.

Nu voiam ca Isabel să mă găsească plângând, așa cum nici eu nu voiam s-o găsesc așa. Împărtășeam multe lucruri, dar nu vorbeam

niciodată despre plâns. Mi-am șters fața cu mâneca și m-am ridicat.

M-am dus la raftul de unde scosese Sam cartea, am cercetat titlurile până când am recunoscut-o, apoi am tras volumul de pe raft. *Poezii* de Rainer Maria Rilke. Am ridicat-o la nas să văd dacă e același exemplar. Sam.

Am cumpărat-o. Isabel a cumpărat cartea despre fursecuri și ne-am dus acasă la Rachel unde am copt șase duzini de fursecuri cât degetul de mici, atente să nu vorbim nici de Sam, nici de Olivia. După aceea, Isabel m-a condus acasă unde m-am închis în birou cu volumul de Rilke și am citit și am dorit.

*Te las (nu pot rosti alte cuvinte)
Viața ta, temătoare, imensă și înmugurindă,
astfel că uneori frustrată și alteori înțelegătoare,
Viața ta e uneori ca o piatră în tine și alteori ca o stea.*

Începeam să înțeleg poezia.

Șaizeci și patru Grace

-9° C

Nu putea fi Crăciunul fără lupul meu. Era singurul moment al anului când îl aveam întotdeauna, o prezență tăcută la marginea pădurii. Stătusem de-atâtea ori la fereastra din bucătărie, cu mâinile mirosindu-mi a ghimbir, a nucșoară și a pin și a alte o sută de arome de Crăciun, și îi simțeam privirea ațintită asupra mea. Ridicam capul și îl vedeam pe Sam la marginea pădurii, cu ochii aurii, fermi și pătrunzători.

Dar nu și anul acesta.

Am stat la fereastra din bucătărie, iar mâinile nu-mi miroseau a nimic. Nu avea rost să coc prăjiturile de Crăciun sau să împodobesc un brad anul acesta; în douăzeci și patru de ore, urma să plec pentru două săptămâni cu Rachel. Pe o plajă albă din Florida, departe de Mercy Falls. Departe de pădurea Boundary și, mai ales, departe de curtea goală din spate.

Mi-am clătit încet termosul și, pentru a mia oară iarna asta, am ridicat privirea să mă uit spre pădure.

Nu se vedea nimic, doar copacii cu nuanțele lor de gri, cu crengile încărcate de zăpadă pe fundalul cerului plumburiu de iarnă. Singura culoare era roșul strălucitor al unui cardinal mascul, dând din aripi către căsuța cu mâncare pentru păsări. Ciuguli tăblia de lemn goală înaintea să zboare, un punct roșu pe cerul alb.

Nu voiam să ies în curtea din spate, cu zăpada ei impecabilă, fără urme de labe, dar nici nu voiam să las căsuța cu semințe goală cât timp eram plecată. Am scos punga cu semințe pentru păsări de sub

chiuveta din bucătărie, mi-am tras haina, căciula și mănușile. M-am dus la ușa din spate și am deschis-o.

Mirosul pădurii iarna mă lovi cu putere, amintindu-mi cumplit de fiecare Crăciun care contase vreodată.

Deși știam că sunt singură, tot m-am cutremurat.

Șaizeci și cinci

Sam

-9° C

Am privit-o.

Eram o fantomă în pădure, tăcut, nemișcat, rece. Eram iarna întruchipată, vântul înghețat sub formă fizică. Am rămas la marginea pădurii, acolo unde copacii începeau să se rărească și am adulmecat aerul: în perioada asta a anotimpului mirosea cel mai mult a moarte. Taninul coniferelor, moscul lupului, dulceața ei, nimic altceva de mirosit.

Stătea în pragul ușii, ca să își tragă sufletul. Avea fața întoarsă către copaci, dar eu eram invizibil, intangibil, nimic, cu excepția unor ochi în pădure. Adierea intermitentă îmi aducea aroma ei iar și iar, cântând în altă limbă amintirile dintr-o altă formă.

În sfârșit, în sfârșit, a pășit pe verandă și a apărut prima urmă în zăpada din curte.

Iar eu eram chiar acolo, aproape la îndemâna ei, dar totuși la o mie de kilometri distanță.

Șaizeci și șase

Grace

-9° C

Cu fiecare pas pe care îl făceam către căsuța cu mâncare, mă apropiam tot mai mult de pădure. Am mirosit frunzele uscate din tufișuri, pârâiașele superficiale care se prelingeau pe sub crusta de gheață, vara adormită în scheletele nenumărate ale copacilor. Ceva la copaci îmi aducea aminte de lupii care urlau noaptea, și asta îmi amintea de pădurea aurie din visele mele, ascunsă acum sub o pătură de zăpadă. Îmi era atât de dor de pădure, îmi era dor de el.

M-am întors cu spatele la copaci și am așezat punga cu semințe pe pământ, lângă mine. Nu trebuia decât să umplu căsuța cu semințe și să intru înapoi în casă, să-mi fac bagajele, ca să zbor departe cu Rachel, undeva unde să încerc să uit fiecare secret pe care îl ascunde pădurea aceasta de iarnă.

Șaizeci și șapte

Sam

-9° C

Am privit-o.

Încă nu mă observase. Lovea cu degetul gheața de pe căsuța cu semințe. Încet și automat, făcu tot ce era de făcut ca s-o curețe, s-o deschidă, s-o umple și s-o închidă, și se uită la ea de parcă era cel mai important lucru din lume.

Am privit-o. Am așteptat să se întoarcă și să îmi zărească silueta întunecată din pădure. Și-a tras căciula peste urechi și a expirat un nor de abur, privindu-l cum se înalță în aer. Și-a scuturat zăpada de pe mânuși, bătând din palme, și s-a întors să plece.

Nu mă mai puteam ascunde. Am expirat și eu profund. Era un zgomot slab, dar capul i s-a întors imediat către el. Ochii ei au găsit ceața respirației mele și apoi pe mine când am pășit prin ea încet, prudent, nesigur de cum va reacționa.

A înghețat. Perfect nemișcată, ca o căprioară. Am continuat să mă apropiez, făcând urme ezitante, atente în zăpadă, până când am ieșit din pădure și am ajuns chiar în fața ei.

Era la fel de tăcută ca mine și perfect nemișcată. Buza de jos îi tremura. Când a clipit, trei lacrimi strălucitoare au lăsat urme de cristal pe obraji ei.

Ar fi putut să se uite la micile miracole din fața ei: picioarele, mâinile, degetele mele, forma umerilor mei sub jachetă, corpul meu uman, dar se uita numai la ochii mei.

Vântul vâjâi din nou printre copaci, dar nu mai avea nicio forță, nicio putere asupra mea. Frigul mă mușcă de degete, dar acestea

rămaseră degete.

- Grace, am rostit foarte încet. Spune ceva.
- Sam, zise ea și am strâns-o în brațe.

Mulțumiri

Aceste mulțumiri vor fi nașpa. Vă avertizez doar. Odată ce un proiect capătă o asemenea amploare precum *Sfârșitul verii* (atât ca lungime a manuscrisului, cât și ca durată a scrisului), numărul oamenilor cărora trebuie să le mulțumesc devine de ordinul miilor. Știu că nu vreți să citiți despre o mie de oameni, așa că o să fiu succintă. Dacă numele tău ar trebui să fie aici și nu e, fie l-am uitat într-un moment de senilitate, fie nu-mi amintesc cum se scrie.

În primul rând, aș vrea să îi mulțumesc persoanei care a avut grijă de sănătatea mea mintală și mi-a schimbat viața în decursul a două săptămâni – agentul meu, Laura Rennert, ale cărei talente sunt multiple.

Apoi, echipei de la Scholastic, cu adevărat uimitoare, cu menționarea expresă a editorilor Abby Ranger și David Levithan, care au muncit fără încetare să scoată ce e mai bun din *Sfârșitul verii* și mi-au tolerat variatele nevroze și, de asemenea, lui Rachel Horowitz și Janelle DeLuise, care fac magie.

De asemenea, trebuie să mulțumesc prietenilor care m-au ajutat să duc proiectul la bun sfârșit: Tessa Gratton și Brenna Yovanoff, *The Merry Sisters of Fate*, care sunt cele mai bune partenere de scris (și nu, nu vi le dau vouă) – universul nu are destulă ciocolată ca să îmi pot exprima recunoștința. De asemenea, lui Naish, un prieten și susținător neobosit, și lui Marian, care și-a deschis casa pentru mine de nenumărate ori. Toată lumea ar trebui să aibă prieteni ca aceștia.

Un semn apreciativ către cititorii mei timpurii, Cyn și Todd, pentru părerile și sugestiile lor, și, de asemenea, pentru Andrew „Yodda” Karre, fiindcă mi-a arătat cum să scriu ceea ce vreau să scriu. Andrew, îți doresc mulți Luke Skywalker în cariera ta.

Și, în cele din urmă, trebuie să le mulțumesc membrilor familiei mele, fără de care aș fi o persoană incoerentă, cu saliva curgându-i din gură, incapabilă să fac altceva decât să mă uit la reluările de la *Top Chef*. Îi mulțumesc mai ales tatălui meu, care, în timp ce lucra, a dat nenumărate telefoane la camera de gardă, ca să discute despre metodele de a face febră, și surorii mele, Kate – Kate, mă bazez pe sfatul tău mai mult decât îți dai seama.

Și, la sfârșit de tot, Ed. Ești prietenul meu cel mai bun și motivul pentru care poveștile de dragoste din romanele mele par atât de adevărate.